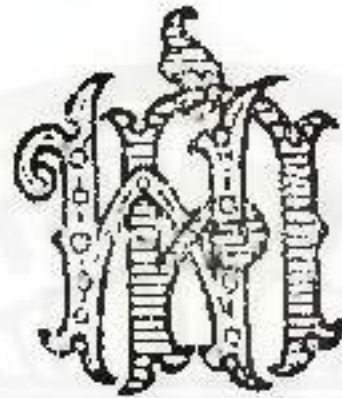

นิระลิก
ของ

๒๔๖๗

เรื่องเชกส์เปียร์

โดย

ชาลส์ ลัมบ์

Charles Lamb

ของ

ไพโรนระแพทช์ และ นาคะประทีป

พิมพ์ที่

05/04/2565

โรงพิมพ์ศรีหงส์

พ. ศ. ๒๔๖๗

คำนำ

กวีนิพนธ์ แห่ง เซกสเบียร์ จอมปราชญ์
เป็นเรื่องราวที่เลื่องลือโด่งดังในคุณสมบัติที่ไพเราะทั้ง
อัตราและถ้อยคำ. แต่การจะขบข้อความและ
ถ้อยคำของเรื่องนั้น ๆ ก็ในความยากลำบาก
ทวนขอเหมือนกัน. แม้แต่ ชาลิส ลัมบี ผู้
แปลลงภาษา เซกสเบียร์เป็นภาษาอังกฤษร้อยแก้ว
ยังต้องออกตัวว่าไม่เป็นของง่ายเลย. เพื่อให้
เป็นเครื่องช่วยปลดเปลื้องความยาก ในภาษา
จอมปราชญ์แก่เพื่อนนักเรียน สำหรับประโยชน์
เป็นสะพาน อันจะได้ ไล่ไปอ่านเอาเรื่องจาก
ภาษาเซกสเบียร์เท่านั้น, จึงถอดเรื่องเหล่านี้
ออกเป็นภาษาไทยเรา. เมื่อผู้อ่านพบเห็นความ
ยากพร้อมประการใด ก็พึงทำในใจเสียว่าเป็น
เพราะความยากลำบากดังกล่าวแล้ว.

๒

อนึ่ง เรื่องเหล่านี้ได้ทำไว้แต่ปี ๒๔๖๕ แล้ว
ส่งลงหนังสือพิมพ์รายเดือน มีในวิทยาคารย
โดยมาก ในเสนาศึกษา และในไทยเขมม
เมื่อได้อนุญาตจากบรรณาธิการ หนังสือสอพิมพ์
นั้นๆ แล้ว จึงนำมารวมไว้ในที่แห่งเดียวกัน.

พรธนะแพทย

นาคะประทีป

มกราคม พ.ศ. ๒๔๖๗

สารบาฬ

(๑)	พายุใหญ่	หน้า	๑
(๒)	ฝึนในคณกลางฤดูร้อน	"	๓๐
(๓)	ปราบพยศ	"	๕๗
(๔)	ฝึคน้ำขััน	"	๘๖
(๕)	เหมันตกถา	"	๑๒๓

พินทุ์ใหญ่

ตาเต๋มา พ็รอสเปอโร อาศัยอัย บนเกาะ
เปลี่ยวในมหาสมุทรกับด้วยลูกสาว ชื่อ มิ่งนดา
พรุ่นสะสวย. นางมาสู่เกาะนั้นในวัยยังเยาว์นัก
ปราศจากความรู สักวาเคยเห็นหนามนุษย์อื่นนอก
จากพ่อ.

พ่อลูกอยู่ในถ้ำ ชงบันตอนเป็นห้องเล็ก
ห้องน้อย. โพรงหนง เต๋มา พ็รอสเปอโร เรียก
ว่า ห้องรโหฐาน ทำเป็นที่สาชยายมนตร์
มสมุคตำราเวทมนตร์ต่าง ๆ วางเรียงราย (สมัย
นั้น การเวทมนตร์ก่าถึงขลังศักดิ์สิทธิ์). ความ
รู้ในวิชามนตร์นั้นเอง เป็นเครื่องช่วยเหลือ
ตาเต๋มาให้สำเร็จความประสงค์หลายประการ: นับ
ว่าเป็นโชคคืออย่างประหลาดที่แก่ชนไปอยู่ ณเกาะ
นั้นได้. เต๋มาที่ แม่มีดชอชโคแรกษ์อาศัยอัย,
แต่ตายเสียก่อนหน้า ที่เต๋มา พ็รอสเปอโร ไปถึง.

เด้า ฟรอสเปอโร สาธยาย มนตร์ จน เชี่ยวชาญ
 แล้ว, ก็ร้ายเวทปล่อยผิดๆ หลายตนซึ่งถูกแม่เมต
 ซิโคแรกซ์ กักขังไว้ในถ้ำต้นไม้ เพราะเหตุที่
 มันเหล่านั้นไม่กระทำตามคำสั่งอันโหดร้าย. แต่
 นานมา พวกพี่สาวเกาะกมความจงรักภักดีในเด้า
 ฟรอสเปอโร, มดแอเรียลเป็นหัวหน้า.

แอเรียลน้อย เป็นพี่ทกะประกะเปร่าร้องไว
 ค มีความเสียวครต้อย ขอเดี่ยว ก็ชอบรังแก
 คนข้ามหากายขอ คาลิบัน อย่างถึง, ด้วยเหตุ
 ของคนข้ามคาลิบันเป็นลูกแม่เมตซิโคแรกซ์ผู้ เป็นที่
 เกลียดชังแห่งพี่แอเรียลไม่มีอะไรเท่า. คนข้าม
 คาลิบันนี้ เด้า ฟรอสเปอโร ไปพบในถ้ำรูปร่าง
 สดุดเถอะตะ, ทำทางอืดอาดอยู่ชาย, เด้า
 ตัวอ่อนโยนซึ่งสูงมากกว่ามนุษย์, คาลิบันพาไป
 เกลียงไวซึ่งศพก และสอนให้พูดภาษาคน; แต่
 มีความกระตือรือร้นมาก เพราะเห็นว่าเป็นลูกเจ้า
 ของตนเดิม, พยายามสั่งสอนความรูต่างๆ อบรม

รมนิสสัยให้ดู แต่เหตุที่มันได้มฤตกสันดาน
อันเหยม โหด คอ กะ ตาง ทารุณ จาก แม่ ของ มัน
จงเรียนอะไรที่ตกเป็นประโยชน์ไม่ได้ ฉะนั้น
มันจึงต้องรับใช้อย่างทาสจันทาละ เข้าป่าหา
หิน, ตักน้ำ, ตาข้าว ฯลฯ ทำกิจล้วนแต่เป็น
การหนักหองสน, และต้องอยู่ในความคุมดูแล
ของผีแอเรียลด้วย.

เมื่อคนข้ามหากาย คาลิบัน ขกเยจนอนกถึง
หุดอด หรือทงงาน, ผีแอเรียล, มีกายอันฝ
อันนอกจากเมา พรอสเปอโร แต่ไม่เห็น ก็
คอยไปตบข้าง ตงข้าง หรือให้หกกลมหกคะเมน
ตบคบบ้าง, บางทีมันเปลี่ยนร่างเป็นลิงมาแยก
เขยวียงพันหลอกตะกอกขู คนบ้าคาลิบัน, แล้ว
ก็รบแปลงตนเป็นผีเสื้อนอนบুদ্ধขวางทางเดิน ให้
คนบ้าคาลิบัน วิ่งพรวดพราดเหยียบขนตำเจ็บปวด
นั่งลงกรางอ้อยๆ. ผีแอเรียลจะทำโทษคนบ้า
มหากายเช่นนั้นเสมอ เมื่อไม่เอาธุระการงานที่

เจ้าฟรอสเปโร บัญชาให้ทำ

ดาเผามีอำนาจครอบงำวิชาได้ต่าง ๆ เช่นนี้
จึงมฤตฐานภาพเหมอลม และ คตินในทะเลด้วย.
เพราะฉะนั้นพอ เจ้าฟรอสเปโรสั่งขาดคำ, พวก
ภูตผีกับนาคาให้ เกิด พายุใหญ่ พัดหวนให้ ทะเล
เกิดละลอกกะฉอกฉาน, ลกคลื่นแต่ละตึก
ถ้วนปานภูเขาเตาตกลงได้ซบซอนกันมา ประ
หนึ่งจะละลายฝั่งปฐพีให้ เป็นทะเลไปหมด, เจ้า
ฟรอสเปโร ช้ให้ลูกสาวครึ่งซีกกลอกกลิ้งโคลง
เคลงอยู่ กลางแถวคตินอัน ชาติ กะทบ ทะแกล ราว
กะรุนกันมาฟาด ล้ำให้ แผลก ละเอียด เป็นจวนวิ
จวนลงไปในพริบตา, พลังบอกว่าในเรือนั้น
เต็มไปด้วยมนุษย์เหมือนตัวแกลและลก, สาว
มีรัศมีใจหายด้วยความสมเพช พุดด้วยเสียงสะ
อน "พ่อขา, เมื่อพ่อบันดาลให้ เกิดคลื่นลมอัน
น่ากลัวเหลือเกินนั้นได้แล้ว, ก็ขอบันดาลให้
พ่อเกิดความกรุณาในมนุษย์ไร ทพงเหล่านี้ด้วย

เถิด. ดชชะ! เรอเกือบจะแตกเหล็กย่อย
ไปหมดแล้ว. นำสงสารจริง, คุณพระเอ๊ย,
ไม่ช้าจะต้องตกทะเลจนยากนสน! ถ้าหากว่า
ฉันมีอุทิศเหมือนพ่อ, ฉันจะให้ทะเลจมฝังลง
ไปได้ ดินให้หมด, ตกว่าปล่อยให้คนตาย."

เฒ่าพรอสเปอโร—"อย่าตกใจ, ลูก. ไม่มีอัน
ตรายหรอก. พ่อสั่งแล้วไม่ให้ใครในเรือตก
อันตรายเลย. พ่อทำไปก็เพื่อเจ้า. เจ้าไม่รู้
ว่าตัวเจ้าคือใคร, มาจากไหน, ข้าคือใคร; รู้
แต่ว่าข้าคือพ่อของเจ้า, อยู่ด้วยกันในถ้ำอัน
น่าทระศนเท่านั้น. ก่อนจะมาอยู่ ในถ้ำนี้เจ้าจำ
เรื่องราวได้หรือ? พ่อคิดว่าคงจะไม่ได้, เพราะ
เวลานั้นเจ้ายังมีอายุสามขวบเท่านั้นเอง."

สาวมิลันดา—"ฉันจำได้ชะคะ."

บิดา—"ไหน, ลองเล่าไปซิ."

สาวมิลันดา—"ดูๆ เหมือนฉันฝัน, จริงไหม

เชกสเปียร์

๖

คะ, พ่อ, ฉันเคยมีเพลงเคียงข้างตงสหราชอาณาจักร ? ”

บิดา— “จริงซ. มีมากกว่านั้นอีก, เจ้าทำได้
อย่างไรนะ? เออ, กระนั้นก็ทำได้ไหมล่ะว่า มา
ทบทวนอย่างไร? ”

สาวมริธดา— “จำไม่ได้แล้วคะ, ฉันทำได้
เพียงเท่านั้น.”

เจ้าพรอสเปอโร เจ้าประวิติ—

“เมื่อสิบสองปีมาแล้ว พ่อเป็นพ่อเมืองมี
แสน, เจ้าเป็นลูกของพ่อ และเป็นรัชชทา
ยาทด้วย. พ่อมีน้องชายชื่ออันโตนิโย คืออา
ของเจ้า, เป็นที่ไว้วางใจของพ่อในราชการงาน
เมืองทุกอย่าง, พ่อมีหัวหมกมุ่นแต่การศึกษาวิทยา
เวทมนตร์คัมภีร์ต่างๆ, จึงมอบธุระการปกครอง
แก่อาเจ้า ซึ่งปรากฏแล้วว่าเป็นอายุคนกบฏ,
พ่อไม่เกี่ยวข้องกับการโตถการเมืองเลย. ง่วน
อยู่ด้วยแต่ตำราอิทธิฤทธิ์เท่านั้น เพื่อให้ใจ

แน่วแน่มก้าลังในอาคม. อาเจ้ารวอำนาจไว้ใน
 กำมือหมด, เริ่มฝันเป็นพ่อเมืองชนแดนนั้น. โอ
 การที่พ่อ ปล่อยให้อาเจ้าว่าราชการแทนนั้นแหละ
 เปิดช่องให้ เขาเป็นที่พอใจและเกรงขามแก่ราษฎร
 เขาเลยพยายามถว้ยอำนาจความเป็นพ่อเมืองเสีย
 ทเดียว. ความคิดนั้น สำเร็จไม่ช้า ด้วยได้ความ
 อนุเคราะห์ จากราชาแห่งเนปัลผู้ เป็นปฏิบััติ
 สำคัญต่อพ่อ. "

สาวมรินดา— "ทำไมเขาไม่ฆ่าเราเสียด้วยล่ะ,
 พ่อ?"

บิดา— "ไม่กล้าล่ะซ. ราษฎรยังมีความรัก
 อาลัยพ่อมาก. เจ้าอันโศกนิโยปล่อยให้เราไป
 เรือใบใหญ่. พอพ้นฝั่งไปไกล, ก็บังคับให้
 เจ้ากับพ่อลงเรือเล็กลอยห่างเตงไปตามกรรม. เขา
 เขาใจว่าเราทั้งคู ปราศจากชีวิตแล้ว. แต่ ก่อน
 ชาโลตย์ ขอสัตย์ต่อพ่อรักพ่อ ลอบเอาผ้า, อาหาร
 และเสื่อผ้า กับทั้งสมุดตำราที่พ่อศรัทธาสูงกว่า

แผ่นดิน บรรทุกไปในเรือน้อยด้วย.”

สาวมรินดา—“พ่อขา, ลูกเห็นจะทำความลำบากแก่พ่อไม่น้อยนะ?”

บิดา—“เปล่าเลย, ลูก. เจ้าเป็นเด็กน้อยที่เป็นมิ่งขวัญของพ่อช่วยชะลอชีวิตพ่อให้คงอยู่ ชุ่มชื้นเสวยอก. นายมของเจ้าแหละ ทำให้พ่อสนใจค่อยคลายโศก, กลับมานะ. อาหารที่เขาซื้อมาให้ กรมพอลจนเรามาดังเกาะร้าง. แด่นมมา พ่อตั้งหน้าสอนเจ้า, และเจ้าก็เล่าเรียนได้อย่างใจพ่อมาก.”

สาวมรินดา—“พระคุณของพ่อเหลือ ถ้าโปรดบอกฉันหน่อยเถอะว่า เหตุไฉนพ่อจึงบันดาลให้เกิดพายุใหญ่จนเช่นเล่า?”

บิดา—“เจ้าเดวิดอันแหละ ศัตรูเก่าของพ่อคือราชาแห่งเนปต์ กับอาเจ้า จะถูกคลื่นซัดมาติดฝั่งเกาะน.”

เมื่อนอกเหตุมาเพียงนี้ เฒ่า ฟรอสเปโร

ก็เอาไม้กายสิทธิ์และตัวลูกสาวแต่เบา ๆ ซึ่งทำให้
นางหลับอย่างสนิท, ด้วยเหตุว่าพี่น้อง แอเรียล
ปรากฏร่างแล้วรายงานเรื่องพายุ แก่แม่ ฟรอส
เปอโร. ถึงแม้ว่า สาวมึนตา จะไม่สามารถ
แลเห็นใบสาจเลย, แม่ฟรอสเปอโรก็ไม่ปรารถนา
จะให้นางได้ ยืนท่าสนทนากับอากาศ (ตามที่นาง
คงจะนึกเห็น).

แม่ฟรอสเปอโร-“โหน, เอ็งเล่าให้ถ้วน
หน่อยซิ. เอ็งได้จัดการไปแล้วอย่างไร?”

พี่แอเรียลพรรณนาถึงเรื่องพายุ, เรื่องความ
สะทกสะท้านใจของกะตาส, เรื่องเฟอคินันด์-โอรส
ของราชา-เป็นคนแรกทักะโดตลงทะเล, เรื่อง
ราชา เขา หฤทัย ว่าโอรส สนิ ขฟใน กระ แส คตน
แล้ว, “แต่ไม่เล็ดอันตรายหรอก, มัตนยัง
นั่งชมอยู่ ทมมเกาะ, กอดอกัญญจนถึงบิดา
ด้วยเข้าใจว่าจมนตายแล้วเหมือนกัน, เขาไม่
มอันตรายชอลชาสักเส้นผม, เครื่องนุ่งห่มถูก

นำทะเลเบ้ยกแล้ว กลับยังดูผิดฝั่งมากกว่า
เก่า."

เดมาฟรอสเปอโร—"เออ, อย่างนั้นซิเจ้า,
เอ็งไปพามา, ลกชาติต้องการเห็นหน้าเจ้าชาย
หนุ่มนั้น. ราชายูทไหนดละ, น้องชายชา
ควัย?"

ผีแอเรียล—"ข้ากปล่อยให้ทงศ์ เพียวหาเพื่อ
คืนดีอยู่ นะซ, เขานักว่าเพื่อคืนดีตาย. พวก
กะลาส อช ติด้วยกันหมด, แต่ต่างคนต่างคิด
ว่าตัวเองเท่านั้นรอดชีวิต. ส่วนเรอก้อย ในอ่าว
โดยเรียบร้อย, แต่ไม่มีใครแลเห็นได้."

เดมาฟรอสเปอโร—"เก่งจริง! เอ็งทำหน้าท
เป็นอย่างดี, แต่ยังมีธุระแเองต้องทำอีก."

ผีแอเรียล—"เอะ, ยังมีอีกหรือ? ข้าขอ
เตือนว่า ท่านสัญญาจะปล่อยให้ข้าได้รับอิสสร
ภาพ. ขอให้งำไว้ว่าข้าปลุกสัตว์หน้าทมาอย่าง
เรียบร้อย, ไม่เคยหลกเตียงบิดพรว, ไม่เคย

ทำผิดคิดนอกใจ, รับไซ้ตลอดมาโดยมิได้บั่น
ขอร้องว่ากะไรเลย.”

เจ้าฟรอสเปอโร—“เอ, เองล้มเสียแล้ว
หรือว่า ข้าช่วยเองให้พ้นจากการถูกทรมาน?
เองล้ม อีนางแม่มดชโคแรกษที่ทาแก้เองแล้วละ
ซ? อีแม่มดมันเกิดที่ไหน? บอกมา.”

ผแอเรเบล—“ในจังหวัดแอลเซี่ยส.”

เจ้าฟรอสเปอโร—“อ้อ, จังหวัดแอลเซี่ยส.
ข้าต้องบอกเองว่า เรื่องของเองมันเป็นอย่างไร
มา. เพราะดเองออกจะจำอะไรไม่ได้เสียแล้ว.
นางแม่มดชโคแรกษนั้น ถกเนรเทศจากจังหวัด
แอลเซี่ยส. พวกกะลาสเอามาปล่อยไว้ทน.
เองเป็นผี คอดันไม่ยอมทำตามคำสั่งร้ายกาจ ของ
มัน, ซงตยงถกซงในโพรงไม้ ซงซาได้พบเจ้า
โศดกรวญย. จำไว้ซว่า ข้าช่วยเองรอดจาก
ทุกขเวทนาเพียงไร.”

ผแอเรเบล—“ขอโทษ. ข้าจะยอมปฏิบัติตาม

คำสั่งท่านต่อไป.”

เจ้าฟรอสเปโร—“อย่างนั้นซิ มันจึงจะไม่
เสียหาย;” พุดแล้วคำสั่งให้ผีแอเรียลไปทำ
ตามการขั้ที่กำหนดไว้.

ผีแอเรียลตรงไปยังเจ้าชายเฟอดินันด์ซึ่งนั่ง
ละห้อยอยู่ “ข้าจะพาท่านไปหาแม่สาวสวยมี
รันทา, ตามมาซิ;” บอกแล้วร้องเพลงนำทรง—

“มาเถิดหนา, ขอเชิญพ่อมา

พ่อจะโศกา— ดุรไปทำไม?

บิดาของพ่อ ก็ทรงชว,

อยู่เป็นสขดี, ไม่มีทุกข์ภัย.”

เจ้าชายเฟอดินันด์รู้สึกแต่เพียงความเสียดชว
เป็นเสียดหน้าหน้าและบอกข่าวบิดา, ก็ถูกชน
เต็มตามดริยการม ประหลาดใจอย่าง พุดไม่ถูก,
จนถึงทสาวมีรันทานั่งอยู่ใต้ร่มไม้ใหญ่.

ตามทกล่าวแล้วในหนหลัง ว่าสาวมีรันทา
ไม่เคยเห็นผีชายหรือมนุษย์อื่นนอกจากบิดา: ใน

เวลาที่นั่งทำหน้าคน, เฒ่าฟรอสเปอโรถาม
 “เจ้ามองอะไรเล็กถึกันนะ?”

สาวมรินดาตอบด้วยเสียงกระเส้า “นั่นผีกะ
 มั่ง, พ่อ? แน่ละสิ, มันจ้องอะไรชอบกล. ตัว
 อะไรหนอ, สวขด้วย?”

บิดามองไปเห็น—“อ้อ, ที่เดินมานั้นหรือ? ไม่
 ใช่นิสางหรือ, มันกินมันนอนมันมีความสุข
 เหมือนอย่างเราแหละ. เจ้าคนนออย่างไรถึ
 อยู่ในเรือดำนั้น, ดุผีตรปไปหน่อย เพราะ
 ความทุกข์โศก. หรือเขาจะชมว่าเขาสวยก็ได้,
 เขาต้องหลุดพรากจากพวกพ้อง, ถ้าถึงเที่ยวคน
 หาอยู่.”

สาวมรินดาเคยเห็นแล้วว่า มนุษย์ผู้ชายมหัน
 ตาเหยวหน้ 05/04/2565 หมวดเคราะห์วุ่นรังเช่นบิดาตน,
 คนนอโดยนัยบอกว่าเขาชายคนนั้น ก็เป็น
 มนุษย์ผู้ชาย, ซึ่งเดิมเขาไปว่าเป็นผีไม้ไซคน,
 จึงรู้สึกวามนุษย์ผู้ชายนั้นสวยสะอาดตา. ส่วน

เจ้าชายเฟอดีนันด์ตรงข้าม แม่เคยเห็นผี หลง
 มามากต่อมากแล้ว, เมื่อก่อนได้ เห็นนางมีลักษณะ
 ปานเทพอัปสรในเกาะวังซึ่งไม่เคยรู้จัก ถ้าจะมี
 มนุษย์อยู่ เลยนั่น, กลับเข้าใจว่าเห็นต้องเป็น
 เกาะแถวพัสตารมีเทพธิดาประจำ, ถึงกระไร
 สมญาแก่นางว่า 'เจ้าแม่นางฟ้า.'

สาวมีร์นดาตอบว่ามีใช้นางฟ้านางสวรรค์คือ
 เป็นคนคนเราเอง, แล้วร้องเชิญให้มาฟัง เพื่อ
 จะเล่าเรื่องเดิมให้ฟัง, แต่เจ้าพรอสเปอโรขัด
 คอห้ามมิให้เล่า, แต่จึงตาเล่าชอบใจที่เห็น
 หนุ่มสาวต่างชมกัน, และรู้ว่าต่างเกิดรักกัน
 แล้วด้วย; แต่เพื่อทดสอบความรักของเจ้าชาย
 เฟอดีนันด์, แก้นตาอุปสรรคต่างๆ เกิดขึ้น
 ชักขวาง, ชนแรก แก่คืนตรงเข้าให้พลชู้ด้วย
 เสียงโหดร้าย, ทว่าเป็นจากรบรุษเข้ามาช่วย มิชิน
 กเกาะของแก, "ตามขามา! ข้าจะมัดคอมัด
 มือตนเจ้า, เขาจะต้องคมนาทะเล, ก็นเป็ดอก

หอย, รากไม้ เท่านั้นเป็นอาหาร.” เจ้าชายเฟอคินันต์ตอบ “ซิ, หนานาแกจะมาทำอะไรเขา? ข้าจะขอมลงแต่ประภคหิมอาณเจียงกว่านเท่านั้น.” แล้วก็ชักดาบปราศออก. ทันทีทันนั้น เจ้าพรอสเปอโรเข้าเอาคมไปปักเจ้าชาย ยืนชอจ้งจ้ง กะตึกกะเดยไปไหนไม่ได้.

สาวมรณดาวงเข้ามา เอาศีรษะชบตอกบิดา, กล่าววิงวอน “โห้! พ่อขา, ทำไมพ่อไม่กรุณาเสียเลย? สงสารเขาบ้างซิ, นกหวเอนดลก, ฉันทจะประกันตัวเขาเอง. นโปเลียนผู้ชายทั้งสอง หลานโศกแทน, และเขาก็คงๆ น, เขาคงชอบฉันทเหมือนกัน.”

บิดา - มึง. อย่าเอ๋ยปากอีกจนคำเดียว, พ่อจะดูนเอา! หน้อยนั่น, คือแหดเข้ามาเป็นตัวประกัน. เขาไปว่าจะไม่มีคนเสกกว่านออกหรือ? เวลาเมื่อเห็นเขากับลาสิบั้นเท่านั้น. เมื่อเอาเขามาเปรียบกับอัยล้งบ้านนั้นแล้ว, เขาก็คงว่า

มันนะซ. แต่แท้จริงยังมีผู้ชายอีกมากมายที่
ดีกว่าเขาหลายเท่า."

สาวมรินดา- "ฉันไม่รับรู้ถึงผู้ชายอันที่ดีกว่า
แล้ว."

เต่าฟรอสเปอโรหันไปพูดแก่เจ้าชาย "มาซิ,
เจ้าหนุ่ม; เจ้าไม่มีอำนาจจะขัดชนกาส่งข้าได้."

เจ้าชายเฟอติมันต์- "จริง, ข้าหมดอำนาจ
ในตัวข้าแล้ว;" และหารู้สึกไม่ว่าตนต้องวิหยา
คมบังคับหัวใจ, เดินถือตามเต่าฟรอสเปอโร
ไปอย่างไม่มีสติ, พลังเหลือवलหลังดสาวมริน
ดาโดยความอาลัย, ปากกัพิมพ์ "เอ, นเหมือน
กะฝันไป; แต่ถ้าชู้ขลุ่ยของตาแก่และความร
สกลอันกำลังหมดแรง ก็ยังไม่ร้ายเท่าที่จะ
ได้เห็นแม่สาวสวยเพียงจิตใจเดียวชั่วเวลาอัน
หนึ่ง เพราะถูกขัง"

เต่าฟรอสเปอโรก็แก่เจ้าชายเฟอติมันต์ไว้ไม่
นานเท่าไร พอเป็นการแสดงขงขัง, แล้ว

ให้ออกมั่งนึ่งนึ่ง, อบายให้ อภิวรรุ และ
 เหนมานตราภทราต เราชายตองกระทำด้วย แล้ว
 ก็เลยไปแอบคอยค้อย.

แม่ พรอสเปอ รมิ่งกลับให้เจ้าชายเฟอติมันต์
 กองทัพ. โอรสพระราชาย่อมไม่เคยแก่บ้านเช่น
 นั้นเลย. ในเวลาไม่นาน สาววิ้นดากร สักงาน
 ชายเหนื่อยมากเกือบหมดแรงแล้ว, จึงเดินเข้า
 ไปหา, พุดเอาใจ "พอดะคะ, บิดาฉันเข้าห้อง
 ท้องนตบแล้ว, ในสองสามชั่วโมงนี่ก็ไม้ออก
 มาหรือล่ะ; พักเสียเถิด."

เจ้าชายเฟอติมันต์ - "ยอดรักของพ. ฟูม
 กติขตภาสั่งท่าน, ต้องทำจนเสร็จงานจงจะ
 หยุดได้."

สาววิ้นดา - "หยุดแล้วพอกะ; ฉันทจะขน
 แขน."

เจ้าชายเฟอติมันต์ หายอมหยุดไม่. สาว

มีรันทา ก็อาจจะช่วยแทนที่นักตายเป็นมาขัดขวางทางดำเนินกิจการชนพื้น เพราะนางชวนพูดไม่หยุดปาก งานชนพื้นเลยชะงักงาไปด้วย.

เจ้าพรอสเปโร แสร้งให้เจ้าชายเฟอดีนันด์ทำงานกล เพื่อทดลองความรัก. ตนเองหาอยู่ในห้องตามนตร์ดังทลกลาคณะเนไม่. แต่มอบขณดอมฟังคำสั่งนทานาอยู่.

เจ้าชายเฟอดีนันด์ตามขอ, นางก็บอกให้. แล้วมกมทำร้ายเป็นการละเมิดคำสั่งบิดา.

เจ้าพรอสเปโร ได้ยิน, น่าจะโกรธคิดหมายคำสั่ง, แต่คิดกรรม, เพราะแกล้งเป็นต้นเหตุเป็นนตร์เสน่ห์ให้ ดูกสาวรัก. ยิ่งได้ยินเจ้าชายเฟอดีนันด์ ว่าไม่เคยรักหญิงอื่น เท่าเคยมดูสาวรัก, แกล้งปลมเป็นที่สุดทนแล้ว.

สาวมีรันทา - ฉันไม่เคยเห็นหน้าพี่ชายอื่นเลย นอกจากรหน้าท่าน. หน้าอื่น ๆ เป็นอย่างไรฉันไม่รู้ จัก. แต่กระนั้นก็ขอให้เธอเกิดค่ะ

ว่าฉันไม่ประสงค์ผู้อื่นเป็นคู่ครอง เว้นจากท่าน.
แหม! ฉันท่านนอกเหนือคำสั่งพ่อมากไปแล้วละ."

แม่ ฟรอสเปอโร ยมน้อยยมนใหญ่, ก้มศีรษะ
หงิก ๆ พะยักพะยัดถำนองรับสรวลลเกใจว่า
"เออ, อย่างนั้นชื่อน่า: เห็นลูกเราก็คจะเป็นราชินี
แห่งเนปต์."

เมื่อโอกาสยังมีอยู่ เจ้าชายเฟอติเม้นต์ก็เล่า
ประวัติตนแก่สาวมรินดาว่า ตัวของเขาเองเป็น
รัชทายาทแห่งจังหวัดเนปต์, และตัวนางก็จะ
ได้เป็นราชินี.

สาวมรินดา — "ฉัน คง เกิด บำ พ ด้ น้ำ ตา ไหล
เพราะตั้งใจเหลือที่จะเปรี๊ยะบ ขอบอกอย่างสุจริตว่า
ฉันเป็นเมียของท่าน, ถ้าท่านจะแต่งงานกับฉัน."

เจ้าชายเฟอติเม้นต์ พอขยับปากจะขบใจ,
กตฤจะถึงสนสัด, เหนอเตกโชมหน้าฝาก, ู้ตัว
ว่าจะต้องยกเพิ่มโทษอีกหลายคน, เพราะแม่
ฟรอสเปอโร พรวดพราดเข้ามาในเวลาทตอนยู่

โกลด์คลิดสาวแก่: แต่ขวัญคู่ชยตอขหลังกลับ
 เขาร่าง เมื่อใดยื่นแกพศกับดก "ไม่ต้อง
 กกลัว, นางหนู; ข้าได้ยื่นคำพูดเจ้าหมด, และ
 ยอมตามตักตกลงกัน;" แกหันมาพศกะเขา "เพื่อ
 ดินนี้, ข้าทำใหเจ้าต้องลำบาก, จะทดแทน
 โดยยกตักสาวให้. เจ้าต้องเตอตรอนมาเดวก
 เพราะขาตองการนิสจน์ความรักของเจ้า; ฝ่ายเจ้า
 ก็ได้แสดงให้เห็นเป็นททอใจแล้ว. เอา, รับไป
 เป็นของกำนัลเถิด, อย่างมณะ ทขาวาลกขา
 สวสุขภาพ เสมอเหมือนนยา; " แล้วมคาสงให้
 หนุ่มทาว จึงลยกันค่อไปจนกว่าแกจะกลับ เพราะ
 มธระอนคระตองทำ. "ไม่ต้องสงสัย ตอนน
 สาวมธระดาไม่ชคขนคำส้งบดาเลย!

แต่พอพรอสรปอโร ไปที่สงัดแห่งหนึ่ง, ญยภ
 ณีแอเวียลมา ให้เล่าถึงเรื่องภกระทำแกนองแก
 และราชานแห่งเนปดู. ณีแอเวียลเล่าว่า ทั้งคู่
 ตกใจกลัวควาแทบหมดความรู้สภ ทแลเห็น

มายาแปลกประหลาดพิงสยดสยของ ตาม ช่งผี แอ
 เรียดหลอกหลอน. เมื่อเห็นทั้งสองหัวและ
 เหนื่อยอ่อนเกือบขาดใจ เนื่องจากเห็นตุหรัค
 ตุหรัชนลกดขนพอง. "ไม่รู้ว่าจะไปทางไหนแล้ว,
 ผีเสื้อเรียดก็เริ่มมีทีละเต็มไปด้วยอาหาร, พอ
 ที่ห้องคนจะเริ่มกินด้วยความดีใจ, ก็เปล่งร่าง
 ให้เห็นเป็นผีมหากายมึนทึก, และในทันใดอา
 หารต่างๆ บนโต๊ะก็หายวับไปด้วย. ครั้นแล้ว
 ผีมหากายนั้นก็กล่าวสำแดง ความทรยศที่เนรเทศ
 เจ้า ฟรอสเปโร ออกจากสมบัติ, ปล่อยให้
 พ่อลูกซัดเซไปในทะเล จะเป็นตายอย่างไรไม่รู้.
 ช่วยโทษหยาบซาอาชัมนั่นเอง วิวาทจงสนอง
 ให้แก่ ต้องเสวยทุกข์ภัยแสนสาหัส.

เนปส์ราช และเจ้าอันโตนิโย รุ่สานก,
 เกิดความโศกมึนช้อยใจ ตัวเองที่ ทำประทุษฐ
 กรรมต่อ เจ้า ฟรอสเปโร. ผู้หาผิดมิได้.

ผีเสื้อเรียดแสดงความจริงใจแก่ เจ้า ฟรอส

เปอโร ว่า แม้ตัวเองเป็นบิชอปก็ยังอดสงสาร
คนทั้งสองนั้นไม่ได้ เมื่อมีอาการบอกมารู้สึก
ตนแล้ว.

เฒ่าฟรอสเปอโร—"เออ, อย่างนั้นก็น่ามานะ.
แต่เจ้าเป็นผู้ยังสงสาร: ข้าจะไม่สมเพชเขาอย่าง
ไรได้: ไปนำมานะเร็ว. เจ้าแอเรียล."

ไม่ช้า ราชากับเจ้าอันโตนิโอ พร้อมด้วย
เฒ่า กอนซาโล เดินกันมาบนทิวตามเสียงเพลง
ทศแอเรียลร้อง—

‘ตามฉันมา, เชิญตามฉันมา:
ฉันจะได้พา ท่านทั้งหลายไป.
ไปแล้วพวกท่าน คงจะพบบ
ความสุขเลิศล้น ยิ่งกว่าใด ๆ.’

เฒ่า กอนซาโล ผู้ดูแล คือคนที่ช่วยซ่อน
สรรพตำราเวทมนตร์และอาหารต่าง ๆ มาให้แก่
เฒ่า ฟรอสเปอโร เมื่อถูกเนรเทศ. แก่ถ่มไม่
เฉลียวนักถึงผู้ทศแอเรียลเหลือเถยทีเดียว เพราะ

เข้าใจว่าพ่อลูกตายหายสูญ ในทะเลแล้ว.

เมื่อต้องระทมทุกข์แทบประดาตาย, ทั้งขวัญ
 หมดพลอดวยตกผีหลอกไม่รู้ จักจบสิ้น, แล้วยัง
 ต่างตากางจ้องดูกันด้วยไม่รู้ว่าอะไรร้องเพลงและ
 ต้องเดินเป็นทิวตามเสียงนั้นไป, ทั้งนั้นก็สามาร
 ทำให้ใจสะดุ้งกลัวคืนปามเป็นบ้าพออยู่แล้ว, ซา
 ไปถึงที่ พบตาแก่นงของขมึงทั้งบนแผ่นดินผา, พอ
 เห็นว่าเป็นเจ้าพ่อเกาะ, ก็หมดสติ, ทั้งสาม
 คนหยุดกักพร้อมกันเหมือนเหลือแต่ร่างเท่านั้น.

เมื่อ กอนชาโล เป็นคนแรกที่ตื่นแก้เรียกขวัญ
 ว่า "ผีช่วยข้าเข้ามาแล้ว!" และเพิกความ
 หลง, ก่อนนั้นไป น้องแคะราชาก็ทราบเห็นว่า
 ตาแก่นงคือพรอสเปอโรผู้ถูกเนรเทศยังคงชีพอยู่.

เจ้าอินโตนิโอ ๐๕๐4/หงตลาไหลพราก, น้องลูกเข
 าวงวอนขอโทษกระพ้อได้ทำทรมานแล้ว, ราช
 ก็แสดงความเสียใจอย่างยิ่ง ก็เป็นใจอดทนใน
 เรื่องทุรกรรมนั้น จนเจ้าพรอสเปอโรต้องระเห

ระหนพลักรากจากบ้าน, ครั้นเมื่อที่รอดเปื้อโร
 ขอมยกโทษ, และเมื่อนองกับราชาอันวอนให้
 รับราชย์คืนแล้ว, ก็ให้ราชา... ราชเจ้าของ
 วิเศษไว้ ถวายอย่างหนึ่ง; แล้วก็เปิดประตู
 ให้เห็นรัชทายาทกับสาวมีวันคล้ายดังเดิมหมาก
 รุกกันอยู่ อย่างเพลินอารมณ์.

เมื่อดวงโลกว่างมนทะเลทราย กลับไปแล้ว,
 และเข้าใจว่า จะรอดอยู่ ฉะเพาะตน... เท่านั้น,
 เมื่อนำเห็น หน้ากันใหม่โดย... ปรารถ
 เช่น, ความรู้สึกเท่ากับชนไปเกิดอยู่บน
 สวรรค์พร้อมกัน!

สาวจรนด - "อแม่! นิสิตววิเศษอะไรกัน?
 โลกเราวิเศษจริง... หมดมนุษย์โลกๆเช่น."

เจ้าหญิง... พิศวงใจความงาม... อดระทมความ
 อันละม่อมของ... งามแล้ว... เช่นเดียวกับเจ้าชาย
 เมื่อคืนนี้ - "อแม่!... อดระทม... อด
 เอง... ภาวฤกษ์บันดาลให้เราเจอกันแบบลมแทบ

ตาย แล้วทรงกรุณาให้รอดมาพบกันใหม่!”

“ห้ามได้. เจ้าหล่อนเป็นคนธรรมดา. เดชะ
เทพประสาท, เจ้าหล่อนเป็นของข้าพระเจ้าแล้ว:
ข้าพระเจ้าเลือกเมื่อไม่ สามารถ จะขอ ราชานุญาต
ได้ ด้วยเหตุที่ไม่เคยคิดเลยว่าจะทรงชีวิตอยู่.
เจ้าหล่อนเป็นธิดาท่านพรอสเปอโรผู้ เป็น
พ่อเมืองมิแลน ซึ่งราษฎรเคารพนับถือมาก,
ข้าพระเจ้าพึงเห็นตัวคราวนเอง. ข้าพระเจ้ารอด
ตายเพราะท่านน; นับว่าท่านเป็นบิดาที่สองใน
การที่ยกธิดาทรงให้;” เจ้าชายเฟอดีนันด์พูด
ตอบพลางชมพลาง.

ราชา—“อย่างนั้นพ่อก็เป็นพ่อเจ้าหล่อน ด้วย.
พ่อต้องขอโทษลูกด้วยนะ.”

แต่่า พรอสเปอโร—“หยุดพูดเรื่องทวิงแล้ว
มาเสียเถิด; ลงท้ายสวัสดิศรสุขแล้ว;” ว่า
แล้วก็สวมกอดน้องชายด้วยความรักเสน่หา, พูด
เอาใจว่ายกโทษให้หมด, เป็นด้วยบุญวาสนา

ยังไม่สิ้นสุด จึงได้พบพานกันอีก, และลูกสาวก็จะเป็นราชินีแห่งเนปปลด้วย.

อาศัยคำอ่อนหวานเต็มไปด้วยการุณย์แห่งพระเจ้าอันโตนิโยนักสังเวชและละอายใจในความผิดที่ยังชน ถึงกะสะอบต้นทรวงพุดไม่ออก. ส่วนแม่ก่อนชาโลดโถมมากทเห็นนายๆ ดักกันหมด, เลยพมพ้ออวยพรให้หนุ่มสาวมีความสุขสำราญ.

แม่ ฟรอสเปโร บอกข่าวว่า เรื่อยง้อยเรียบร้อยในอ่าว, กะลาศก็ง้อยพร้อม รุ่งขึ้นลูกสาวก็จะเลยกลับไปด้วย. "ระวางนเชิญไปกินเครื่องว่างตามมตามเกิดในตาเกิด: ตอนค่ำจะเส้าปี่ระวัดตั้งแต่อย่าง ชนเกาะนี้ให้ฟังแทนที่จะมีการรณเรงอย่างอื่น: " แล้วเรียกคนบาคาลินให้แต่งอาหารจัดโต๊ะให้ เรียบร้อย. ทุกคนประหลาดใจที่แลเห็นคนบ้ามหากายน่ากลัว ขยะแขยงขง (แม่ฟรอสเปโรว่า) รับไซ้อยู่แต่ผู้เดียวเท่านั้น.

ก่อนจะออกจากเกาะ เฒ่า ฟรอสเปอโร ได้
 ปล่อยผีแอเรียลเป็นอิสระ. ผีแคเรียลตั้งใจเต็ม
 ตน, ถึงแม้ว่าเป็นผู้รับใช้ด้วยความจงรักภักดี,
 ก็ยังปรารถนาเป็นไทยแก่ตัวอยู่เสมอ เพื่อได้
 ท่องเที่ยวในอากาศเหมือนนก ไปตามสวนทุม
 พุ่มไม้ อยู่ในท่ามกลางผลไม้และดอกไม้หอม.
 เมื่อบอกปล่อยให้ผีแอเรียลได้รับอิสระภาพ
 แล้ว, เฒ่า ฟรอสเปอโร พุดด้วยความอาลัย
 “แอเรียลเอ๋ย, ข้าจะไม่พบเจ้าที่รักของข้าอีก
 แล้ว, แต่เจ้าจะได้รับความเป็นไทย.” ผีแอ
 เรียล—“ขอบพระคุณ, แต่ขออนุญาตให้ได้
 ตามไปส่งในระวางเดินทางกลางทะเลด้วย แล้ว
 จึงจะขอลา. ข้าจะสุขสบายมากเมื่อไม่มีสิ่งบง
 คับอีกแล้ว;” ในที่สุดมันก็ร้องเพลง—

“ณที่ใดภมร่วนวนหา

ช่อพะกา, เกลือกเรณูอยู่สลอน

ณที่นั่นฉันก็พอใจจร,

เชยเกสรดอกไม้มิได้เว้น,
 ฉันทนอนเกล้าบุปผชาติสะอาดกลิ่น
 หอมประทีนอบกายคล้ายสาบเหม็น,
 ทไหนดกเกล้าแมวร้องสยงเย็น,
 ทนั่นเป็นทีฉันทนอนผ่อนใจเพลิน.
 แสนสมกสุขเหลือเมื่อฉันทนั่ง
 ไปบนหลังคางคาวเหาะหาเห็น
 ในฤดูลมหนาวพานร้อนเกิน
 นัยนตาเมิลทิวหาดากฟ้าธาร,
 ฉันทราเรงเรงรารารเรงนักร
 ได้ยู่พักในถ้ำโหลฐาน
 ภายใต้ช่อพระกาฬมาตย์
 อนแยมบานห้อยระย้าผาสุกเอย."

เฒ่า 05/04/2565 ฟรอสเปอโร ฟังคำราเวทมนตร์ต่างๆ
 และไม้กายสิทธิ์, เพราะตกตั้งใจแล้วว่า จะเลิก
 ไขกฤตยาคุมและของอาถรรพณ์แก่ท่านั้น. เฒ่า
 ฟรอสเปอโร ได้ชะนะปฏิบัฏ์แล้ว, กลับเป็น

๒๕

พายุใหญ่

มิตรกันแล้ว; แต่เมื่อขอหนังสือต้องการอย่างขึง
 คอกดิบคนบ้านเกิดเมืองนอน, เจ้าครองราชสมบัติ
 และเพื่อเห็นการอภิเษกสมรสระหว่างลูกสาวกับเจ้า
 ชายเพอติ่นั้นดีตามที่พระเจ้ากรุงเนปัลได้บอกไว้
 ถึงเมือง ก็จะจัดการพรหมเดียว.

การเดินทางได้บรรลุประเทศถิ่นโดยเรียบร้อย
 ด้วยอำนาจความเอื้อเฟื้อเอาใจใส่แห่งพี่แเอเรียล
 ผู้ภักดี.

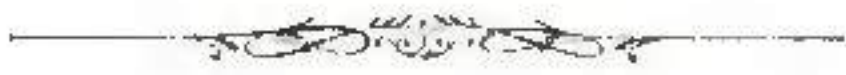
จบ.

หมายเหตุ

คำกลอน ของท่าน สิวะศรียานนท์.

05/04/2565

| 25450

ฝันในคืนกลางฤดูร้อน

ในกรุงเอเธนส์ มีกฎหมายให้อำนาจประชาชนบังคับลูกสาวให้แต่งงานกับใคร ๆ ได้ตามที่ตนพอใจ: ถ้าลูกสาวขัดขืน: ไม่ยอมเป็นภรรยาชายซึ่งบิดาเห็นสมควรแล้ว, บิดามีอำนาจตามกฎหมาย ขอให้ประหารชีวิตลูกสาวได้. แต่กฎหมายบทนี้ ไม่ค่อยจะมีผู้ยกขึ้นใช้นัก, เพราะบิดาไม่ต้องการให้ลูกสาวตาย, ถึงแม้ว่าจะขัดขืนใจตน; นอกจากสำหรับทำท่าขงขังอย่างกฎหมายขอนชนขลุกลูกสาว.

ผู้เฒ่าชอ อคอส ไปเฝ้า เถสออส เจ้ากรุงเอเธนส์, ร้องทุกข์ว่าลูกสาวตนชอ เหม่เมย์ ขัดใจไม่ยอมเป็นภรรยา นายเคม็ตรีออส ผู้สืบทอดยศชอตนเห็นชอบด้วยแล้ว, เพราะเหตุนางไปลอบรักกับชายหนุ่มชอ ลิสันเดอ. เฒ่าอคอส ขออำนาจเจ้า เถสออส ให้ใช้กฎหมายทารุณนั้นลงโทษลูกสาวตน.

เต็มสาว ห่อเม็ช อ่างเหตุน่า ที่เม็ชเอ็พง
 บิดา ก็เพราะนายเต็มศรีออง เคยแสดงความรักแก่
 สาวเหตุน่า เพื่อนของนางอัย ก่อนแล้ว,
 และทั้ง สาวเหตุน่า ก็หลงรัก นายเต็มศรีออง
 อย่างสุดสวาทซาตใจ. แต่ขอแก้ตัว มีเหตุอัน
 สมควรเช่นน ห่าทำให้ เฒ่า อักออส ผู้ แข่ง
 กะด้าง เปลี่ยนใจใหม่.

เจ้า เตสออส, แม่ เป็น เจ้าใหญ่ ผู้ ทรงไว้ซึ่ง
 ความขุกติธรรมและมีอำนาจเต็ม, ก็หาอาจจะ
 แก้ กฎหมายของ บ้านเมืองได้ ไม่; ด้วยเหตุนี้
 จึงได้ แต่แนะนำให้ สาวห่อเม็ช ไปตรึงตรอง
 กลับใจเสียใหม่ภายในกำหนดสัปดาห์, เมื่อครบ
 กำหนดแล้ว, ยังคงขัดขืน ไม่ยอมแต่งงานกับ
 นายเต็มศรีออง อัยออส, ก็จะต้องตาย.

เมื่อ สาวห่อเม็ช กลับจากเฝ้า, ไปหานาย
 ลีสันเดอ เต่าเรื่องที่อยู่ ในอันตรายให้ฟัง, และ
 บอกว่า จำจะต้องเลิกเกี่ยวข้องกับ นายลีสันเดอ,

ไปแต่งงานกับ นายเคมตรีอัส ในส่วนนั้น, หรือ
มิฉะนั้น ก็ต้องถูกประหารชีวิต.

นายลิสันเดอได้ขึ้น ก็มีความเศร้าโศกมาก,
พยายามไต่ร่องหาช่องจนสุดความคิด, นึก
ขึ้นมาได้ถึงบาทอัย ห่างจากกรุงเอเธนส์, จึงพูด
แนะนำว่าควรหนีออกจากบ้านเพื่อออกออส ในคืน
นั้น ๆ เพื่อไปบ้านบาชิงเป็น ท้องทำงานสมรสกัน
ได้ เพราะนอกเขตต์เอเธนส์แล้ว ไม่มีกฎหมาย
ร้ายกาจ บังคับเช่นนั้น, และพูดนัด "เราจะไปพบ
กันที่ บ้านอกเมือง ซึ่งเราเคย เต้นรรมย์กับ สาว
เหเลนา บ่อยๆ เมื่อเดือนพฤษภาคม."

สาวเหอเมย์ ตกลงด้วยความตั้งใจ ไม่แพ้
พรายเรื่องที่จะลอบหนีให้ ถึงทุกคน, เว้นแต่
สาวเคเลนา 05/04/2566 เพื่อนแท้คนเดียว. สาวเคเลนา

(เหมือนกับหญิงทั้งปวง: มักทำอะไรอย่างโง่ๆ เพราะ
อำนาจรัก) ตกลงใจไปบอกเรื่องนแก่ นายเคม
ตรีอัส, โดยความพอใจที่จะได้ ไปตามซัรักใน

บ้า เพราะรู้^๒ คว้า^๓ อย่างไรเสีย นายเค็มศรี^๔ หรือ^๕
 ช^๖ รัก^๗ ต้อง^๘ ไป^๙ ตาม^{๑๐} สาว^{๑๑} เหม^{๑๒} เมีย^{๑๓} ทน^{๑๔} น, ^{๑๕} ทง^{๑๖} กาช^{๑๗} บ^{๑๘}
 แล้ว^{๑๙} มี^{๒๐} ให้^{๒๑} ขยาย^{๒๒} ความ^{๒๓} ลับ^{๒๔} นัน^{๒๕} แก^{๒๖} ใคร^{๒๗} ๆ ^{๒๘} เป^{๒๙} น^{๓๐} อ^{๓๑} น^{๓๒} ขา^{๓๓} ด.
 แต่^{๓๔} จะ^{๓๕} ต้อง^{๓๖} ทรา^{๓๗} บ^{๓๘} ว่า^{๓๙} นาย^{๔๐} เค็ม^{๔๑} ศรี^{๔๒} หรือ^{๔๓} แม^{๔๔} ม^{๔๕} ความ^{๔๖} รัก^{๔๗}
 สาว^{๔๘} เหม^{๔๙} เมีย^{๕๐} อยู่^{๕๑} บ้าง, ^{๕๒} แต่^{๕๓} คร^{๕๔} น^{๕๕} ทรา^{๕๖} บ^{๕๗} ว่า^{๕๘} มี^{๕๙} ผู้^{๖๐} ใหญ่^{๖๑}
 ต้อง^{๖๒} ภา^{๖๓} ร^{๖๔} ให้^{๖๕} สาว^{๖๖} เหม^{๖๗} เมีย^{๖๘} เต^{๖๙} ง^{๗๐} งาน^{๗๑} กับ^{๗๒} ต^{๗๓} น, ^{๗๔} ก็^{๗๕} มี^{๗๖} ความ^{๗๗}
 รัก^{๗๘} สาว^{๗๙} เหม^{๘๐} เมีย^{๘๑} ข^{๘๒} น, ^{๘๓} และ^{๘๔} จ^{๘๕} ด^{๘๖} จ^{๘๗} าง^{๘๘} สาว^{๘๙} เหม^{๙๐} เม^{๙๑} น^{๙๒}
 แต่^{๙๓} น^{๙๔} น^{๙๕} มา.

บาท^๑ นาย^๒ ล^๓ ส^๔ น^๕ เต^๖ อ^๗ กับ^๘ สาว^๙ เหม^{๑๐} เม^{๑๑} น^{๑๒}
 พ^{๑๓} บ^{๑๔} กัน^{๑๕} เป็น^{๑๖} ท^{๑๗} อ^{๑๘} ย^{๑๙} อ^{๒๐} ศ^{๒๑} ย^{๒๒} ของ^{๒๓} พ^{๒๔} ว^{๒๕} ก^{๒๖} น^{๒๗} าง^{๒๘} ท^{๒๙} พ^{๓๐} ย^{๓๑} ซึ่ง^{๓๒}
 เรีย^{๓๓} ก^{๓๔} กัน^{๓๕} ว่า^{๓๖} แ^{๓๗} เฟ^{๓๘} ร.

โอ^๑ เบ^๒ ร^๓ อ^๔ น^๕ รา^๖ ชา, ^๗ กับ^๘ ต^๙ ี^{๑๐} ต^{๑๑} า^{๑๒} เน^{๑๓} ย^{๑๔} รา^{๑๕} น^{๑๖}, ^{๑๗} เป^{๑๘} น^{๑๙}
 เจ้า^{๒๐} แห่ง^{๒๑} พ^{๒๒} ว^{๒๓} ก^{๒๔} แ^{๒๕} เฟ^{๒๖} ร, ^{๒๗} ได้^{๒๘} ป^{๒๙} ระ^{๓๐} ช^{๓๑} ม^{๓๒} บ^{๓๓} ริ^{๓๔} ว^{๓๕} าร^{๓๖} มี^{๓๗} ก^{๓๘} าร^{๓๙} ร^{๔๐} น^{๔๑} เร^{๔๒} ง^{๔๓}
 ใน^{๔๔} บ^{๔๕} าน^{๔๖} น^{๔๗} เว^{๔๘} ล^{๔๙} า^{๕๐} เ^{๕๑} ย^{๕๒} ง^{๕๓} ก^{๕๔} น^{๕๕} เ^{๕๖} ส^{๕๗} ม^{๕๘} อ.

บัง^๑ เอ^๒ ิ^๓ ย^๔ เกิด^๕ มี^๖ ความ^๗ ระ^๘ ห^๙ อ^{๑๐} ง^{๑๑} ระ^{๑๒} แ^{๑๓} ห^{๑๔} ง^{๑๕} ระ^{๑๖} ว^{๑๗} าง^{๑๘} รา^{๑๙} ชา^{๒๐} กับ^{๒๑}
 รา^{๒๒} น^{๒๓} ล^{๒๔} น^{๒๕}, ^{๒๖} ถ้า^{๒๗} พ^{๒๘} บ^{๒๙} กัน^{๓๐} เ^{๓๑} ข^{๓๒} า^{๓๓} เ^{๓๔} ม^{๓๕} อ^{๓๖} ไ^{๓๗} ด, ^{๓๘} เป^{๓๙} น^{๔๐} ต^{๔๑} อ^{๔๒} ง^{๔๓} ทะ^{๔๔} เ^{๔๕} ล^{๔๖} ะ^{๔๗}

กัน, จนพวกแพร์ต้องหลบหน้าหนีเข้าไปซ่อนตัวอยู่ในกลีบหัวขวแห่งลูกไม้ป่า เพราะความกลัว.

สาเหตุแห่งการบาดหมางกันนั้น คือ ราชันตีดาเนีย ไม่ยอมยกทหารกษัตริย์มารดาเขาเป็นเพื่อนของตน ให้แก่ ราชินีไอเบรอน. เมื่อมารดาทหารกษัตริย์น้อยนั้นตาย, ราชินี ไปลักมาจากพลเมือง, แล้วเลยเถิดคอยในป่า.

ในวันทห่มสาวชู้รักนัดพบกันในป่านั้น, ราชันตีดาเนีย กำลังเดินเล่นอยู่ กับพวกข้าหลวง, ไปพบราชินีไอเบรอน กับมหาศเล็กเข้า.

ราชินีทักก่อน “ตีดาเนียแสนงอนเอ๋ย, เตือนหงายช่วยข้าให้ พบแล้ว.”

ราชันพูดด้วยตนเอง “อ้อ, ไอเบรอน ตัวอิสสาหรือ? เราหนีไปเถอะไว้อย. ข้าสบบลแล้วว่าไม่ต้องการพบกับเขา.”

ไอเบรอน— “หยุดก่อน, แม่ตัวดี, ข้าไม่

ใช้ผ้าเจ้าหรือ? ทำไมหนอ ตีตาเนี่ยจึงโกรธ
โอเบรอนของหล่อน? ขอทหารนั่นเป็นมหาด
เล็กข้าเกิด."

ราน - "อย่าได้ฝันยุ่งไปเลย, หัวทังอาณา
เขตนี้ แพ้ก็หา มีใครขอเด็ก ชายนั้นไปจากฉันได้
ไม่หรือ," พูดแล้วก็ไปเสีย, ปล่อยให้ราชา
โอเบรอน โกรธง่่านง่านอยู่ โดยลำพัง, ช่งพลาง
บ่นพยาบาท ดหละ, ข้าจะทำโทษทรมานเจ้า
ก่อนเวลาเซาตวัน."

ราชาโอเบรอน ให้หา อ้ายปุก แพ้ตัวโปรด
และที่ปรึกษา.

อ้ายปุก (หรือบางทิมผู้ เรียกว่า โรบิน กูดเฟล
โลว์) เป็นผู้ที่ซุกซน, ชอบเล่นตลกคะนองตาม
หมู่บ้าน, เข่นลงไปในถึงน้ำนมวัว, ลงไปใน
หม้อทำเนย. เมื่อลงในหม้อนั้นเนย เต้นรำ
เพลีนอย่นัน, คนทำเนยจะบ่นกวนให้เป็นเนย
แข็งหาสาเร็วไม่. ถ้าอ้ายปุก ลงไปในถังกลั่น

เหล่า, เหล่าเป็นต้องเสียไปทั้งถึง. เมื่อชาว
บ้านนั่งดมเหล่ากันเป็นทวารานุกรณ์, อ้ายปู่
มักกะโดดลงไปในแก้วเหล่า แปลงเป็นป่นน้อย,
พอใครยกแก้วเหล่าขึ้นแตะริมฝีปากจะดม, อ้าย
ปู่ก็โถมเข้าทรมฝีปาก, ทำให้ผู้ดมตกใจ, เหล่า
หกรตหนวดคางหมด. เมื่อยายแก่กำลังเล่นิทาน
เสราโศกให้เพื่อนบ้านฟัง, อ้ายปู่จะมาขุดมา
สามขาที่แก่นิ่งให้กินกะแทกดิน, แล้วมันก็ชอบ
ใจ หัวเราะงอๆ, ต่างๆ นานาเช่นนั้น.

ราชาโอเบรอน เรียกอ้ายปู่ผู้จแรกกลางคืน
มาสั่ง "มานแน่ะ, อ้ายปู่, ไปหาดอกไม้สีม่วง
ที่พวกผีหญิงเรียกว่า ดอกกรักร้าน มาให้สัก
ดอกเถิด, คั้นดอกไม้ นั้นเอาน้ำ, สรรพคุณ
ของน้ำดอกกรักร้าน: ถ้าทาหลังตาผู้นอนหลับ
แล้ว; เมื่อเขาลมตาขึ้น, เห็นอันใดก่อน, ก็
จะหลงรักทันที. ข้าจะเอาน้ำเสนห์นั้นไปป้าย
หลังตา คีตาเนียบ ของข้า เมื่อ เจ้าหล่อนนอน

ฝันในคืนกลางฤดูร้อน

หลับ. เจ้าหล่อนคน ลมตาชนเห็นสิ่งใดก็จะ
หลงรักก็เดียว, ไม่ว่าจะเป้น เสือ, สิงห์, ลิง,
ค่าง, บ่าง, ชะนี. ก่อนที่ข้าจะถอนพิษน้ำเสนห์
ซึ่งข้าเข้าใจเคล็ด, ข้าจะให้เจ้าหล่อนยอมสัญญา
ยกอายเด็กน้อยให้เป็นมหาดเล็กของข้าให้ได."

อายปุก ผู้มสันดานเบี่ยมด้วยความซนอย
แล้ว, ชอบใจกลของนายมาก, รับวังปราดไป
หาดอกไม้ทันที. เมื่อกอยอายปุกอยู่นั้น, ราช
โอบรอน แลเห็น นายเคมีทริอัส และ สาว
เสเลนา อย่างเข้ามาในแนวป่า, ได้ยิน นาย
เคมีทริอัส ว่ากล่าว สาวเสเลนา ในการที่แ
ตามเขามา. นายเคมีทริอัส ตัดพ้อด้วยถ้อยคำ
ปราศจากเมตตา, แลว่ากตง (ตามที่เขาพูด)
เสเลนา ไว้ในโพรงเขี้ยว, สุดแล้วแต่สตัวป่า.
นางก็ยังวิ่งตามเขาไปโดยเร็ว.

ราชาแห่งแอฟริ, ผู้เป็นมิตรแท้แก่ชูรักจริง
หงหลาย, รู้สึกสงสาร สาวเสเลนา มาก, และ

บางที, ตามที่ ลิสันเดอ กล่าวว่าเขาเคยเห็นด้วย
 กันในแสงเดือนกลางป่าอย่างเรงรมย์, ราชอาณาจักร
 รอน อาจเห็นเมอกรัง เคมีตรอง เคย์รักนาง
 แล้วยังเป็นได้. จะอย่างไรก็ตาม, เมื่ออายุปก
 ไปหาดอกไม้อีกกลับมาแล้ว, ราชอาณาจักร ส่ง
 การ "แบ่งดอกไม้ไป. มีสภาพสตรีชาวเอเดนส์
 สวยผู้หญิง หลงรักชาย; แต่ชายไม่รัก. ถ้า
 เองหาชายคนนั้นพบ, หยดน้ำเส่น้ำจากดอกกรัก
 ครานกลงศต. แต่ระวังนะ, กะหยดเมื่อนาง
 นั้นอยู่ใกล้เขา. เพราะว่า เมื่อเขาดีมตา, จะ
 ได้เห็นนางนั้นเป็นครั้งแรก. เองจะทำตัวชายคน
 นั้นถก ดูเครื่องแต่งตัว: เขาแต่งอย่างชาวเอ
 เดนส์." อายุปกรับรองว่าจะจัดการให้ไป
 ตามประสงค์. ราชอาณาจักร ไปยัง ราชันตีตา
 เนย ทรงเตรียมจะนอน, กำบังตนไม่ให้ ราชัน
 ตีตานับ แลเห็นได้. ทพิกของ ราชันอยู่ใต้
 สุ่มทุมบนทลาดแห่งหนึ่ง ชงมตนไม้ ดอกหอม

ใส่เดือนด้วยยาวเหยียด (เอย) ซึ่งหน้าเกลียด
เหมือนเส้นเอ็น; อย่าทำผิดจงรีบเร่ง เลี้ยง
หลบหน้าพระราน,

เมื่อรานหลับแล้ว, พวกแพรต่างไปทำหน้าที่
ทำตามสั่ง. ราชโอรสเอนค้อย ๆ ย่องมาใกล้รา
นิตดาเนย. หยดนำเสนหลังทหลังตา พลัง
เข้าอาคม—

“อันใดที่เจ้าเห็น เมื่อนอเขนเจ้าลมตา;
เจ้าจงรัก รก้อยารา ดุจซาเสกณะนั้นเทอญ-พว
ขอยอนกถาวถง เหมเมย ฝ่ หน่ออกจากบาน
บิดาในคณัน เพื่อให้พนมหันตถยทจะตองรับ
เพราะไม่ยอมแต่งงานกับ เตมตรีธา, เมออย่าง
เขาบา กพบ นายลีสันเดอช ที่สดสวาทคอยนำ
ไปยังบ้านของเขา. แต่ก่อนทจะเดินทางพิน
แนวบ้านัน, สาวเหมเมย อิดโรยมาก, จนนาย
ลีสันเดอ, ผู้ระวังรักษา ทรัก, จวนเจียนจะถึง
อันตรายชวต, อ่อนวอนให้ นางพัก นอนบนท

ราชซึ่งปกคลุมไปด้วยช่อกอหญ้าอ่อนนุ่ม ๆ ตัว
 เขาอนออย ห่างออกไป, ไม่ซำกหลับลงทั้ง
 คู้. อ้ายปลุกมาพบหน้ มสาวคู้ นเช้, พิจารณา
 ฝชาย, ดูเครื่องแต่งตัวเห็นเป็นชาวเอเดนส์ ทั้ง
 มสตรสาวอนออย ไม่ไกลจากคู้ นกด้วย, จึงเชอ
 แน่วา ช้รักชาวเอเดนส์ คู้ นแล ทราชาโอเบ
 รอนสั่งให้ เมยวหา, และเลยคิดเห็นเป็นฉาก
 ไปว่า เมอเขาอ้อย คู้ นสองต่อสองเช่นนแลแล้ว ฝ
 ชายคู้ นชนเป็นคู้ นสองแลเห็นฝ หลึงก่อน, อ้ายปลุก
 ตกตงใจแลแล้ว ไม่รงรอ, หยคณาเสนห้ตอกรักคราน
 ลงทตา. แต่ครานน บังเอิญ ลางเสแลน เด็น
 มาทางน. ตามเคานล นายลสันเดอ น่าจะ
 แลเห็น ลางเหอเมย ก่อน เมอถมตาชน, แต่
 ดิงคราจริง กลับกลายจะแลเห็น ลางเสแลน เขา
 ก่อน. ดูคณาเสนห้สกดสทศมาก, ความรัก
 ใน เหอเมย ทมมาจะจางหายไปก้นที, แล้วจะ
 กลับหลงรัก เสนอ อย่างซำคตงทีเดียว.

ถ้าหากว่า นายลิสันเตอ ลมตาชน แลเห็น
 สาวเหอเมย. แม่ อายปลูกทำผิดไปแล้วก็จะไม่
 เกิดผลแปลกประหลาด, เพราะตามปกติ เขา
 รักนางอัย อย่างยิ่งแล้ว: แต่เป็นการน่าสลดใจ
 มาก ที่ผลร้ายจะเกิดปรากฏให้ นายลิสันเตอ ลุ่ม
 หลงงงวยด้วยฤทธิญาเสน่ห์ของพวกเขาแพร์, ลม
 สาวเหอเมย ขอรักแท้เสีย, จะกลับวิ่งตาม สาว
 เซเลนา ไป, ปลอ่ยให้ สาวเหอเมย นอนหลับ
 ใหลอัย คนเดียวกลางบ้านในเวลาเที่ยงคน.

โชคร้ายเกิด ขนตาม เหตุที่ เป็นไปดังนี้ คือ—
 สาวเซเลนา พยายามตาม นายเคม็กริสส์ ผู้ รบเร่
 หนีไป, แต่ตามไม่ทัน: เพราะถ้าจับเคียวกัน
 ในระยะทางไกลแล้ว, ผู้ชายย่อมเดินและวิ่ง
 เรวกว่าผู้หญิง 2565 ไม่ช้า สาวเซเลนา ก็หลง, มอง
 ไม่เห็นตัว นายเคม็กริสส์ เดินเตาสู่มอย่างหมด
 หวัง, จนกระทั่งมาถึงทาง นายลิสันเตอ กลับ
 อัย, ก็ออกอุทาน “เอ๊ะ, น ลิสันเตอ น, มา

นอนอยู่กับพื้นดิน, ตายหรือหลับนะ?" นาง
 ค่อย ๆ แตะตัวและปลุก "ตื่นเถอะค่า, ถ้ายังไม่
 ตาย." ลีसानเตอ ได้ยินเสียง, พอลมตาขน,
 (ด้วยอำนาจฤทธานาสเน่ห์) ก็ปราศด้วยถ้อย
 คำอ่อนหวานไพเราะยิ่ง, ทั้งแสดงความรักทั้ง
 ชมเชย, ยกย่องความงามว่าสาวเหอเมีย สู้ไม่
 ได้, เปรียบดั่งกากับหงส์ทีเดียว, และยอมวาง
 เขากองไฟตามความประสงค์นาง, และใช้คำพูด
 รัก ๆ ๆ ร้อยอย่างพันประการ. สาวเหอเมีย
 อยุ่ ว่า นายลีसानเตอ เป็นซุ้รักของเพื่อน, ทั้ง
 เห็นความที่ใด หมั่นจนถึงจะแต่งงานกันแล้ว, ก็
 โกรธเป็นกำลังในการที่ใด รับคำพูดเช่นนั้น, แต่
 เข้าใจเสียว่า (หนักก็ควรคิดเช่นนั้น) นายลีसान
 เตอ มาล้อเล่นเล่น จึงพูดพอ "เออ, ทำไม
 หนอ จึงได้เกิดมาสำหรับเขาลดเขาตหมั่น จึง
 เกือบจ้งจ้งกันเช่นนั้น? ยังไม่พออีกหรือ, ยัง
 ไม่พออีกหรือชะพ่อหนุ่ม, ที่ฉันจะไม่มีโอกาส

ได้เห็น เคมีตรีอ็อก อ็อก? ช่างกระไร, ช่างมา
 แกล้งเยาเกี้ยวพาราสีกันอย่างนั้น? ลีสันเดอเอ๋ย,
 ฉันคิดว่าท่านเป็นคนสภาพที่แท้จริงนะ:” พูด
 แล้ว นางกวางหน้ไปด้วยความโกรธ, นายลีสันเดอ
 วิ่งตามติด ๆ ไป, ลม สาวเหอเมีย พยายามหลบอยู่
 เสียสนิท.

สาวเหอเมีย เมื่อดูคนชน ตกใจมาก ทรูสก็
 อยู่คนเดียวในกลางป่า, ภิรบดิทชนพรวดพราด
 เดินดูมไปตามหา นายลีสันเดอ ซึ่งไม่ทราบว่า
 มีเหตุเป็นอย่างไรไป และทั้งไม่รู้ว่าจะเหี่ยวตาม
 หาเขาทางไหน. ในระหว่างเวลานั้น นายเคมีตรีอ็อก
 เหี่ยวตามหา สาวเหอเมีย กับ นายลีสันเดอ ไม่
 พบ, หมดกำลังลง, อัน ราชอาโอเบรอน ไปพบเจ้า
 กำลังนอนหลับอยู่. ราชอาโอเบรอน หนีจาก
 กำบอกล่าของ อ้ายปลก ได้ความว่าหยอดหน้าเสนห์
 ลงผิดตัว, และบัดนี้ พบคนที่ต้องการแต่แรก
 แล้ว, จึงหยอดหน้าเสนห์ลง. เขาคนนั้นในทัน

ใครก็แต่เห็น สาวเสนา, พลังก็ปล่อยคำรัก ๆ
 ออกมาเช่นเดียวกับ นายลิ้นเตอ. และในขณะที่
 นั้นเอง นายลิ้นเตอ ก็มาถึงถนน มี สาวเหอ
 เมีย ตามมาทันด้วย (เป็นเพราะอายุปลูกทำผิด,
 สาวเหอเมีย ต้องเที่ยวแร่ตามช รกบางละคราวน)
 นายลิ้นเตอ และ นายเค็มตรีอู๋ ก็พร้อมกัน
 แสดงความรักแก่ สาวเสนา, เพราะถูกนำเสนห์
 มาด้วยกันทั้งคู่.

สาวเสนา ประหลาดใจจนพูดไม่ถูก, แต่
 คิดว่า นายเค็มตรีอู๋, นายลิ้นเตอ และเพื่อน
 รักคือ สาวเหอเมีย คงสมคบกันเล่นตลกกับตัว.

สาวเหอเมีย ก็ประหลาดใจเท่ากับ สาวเสนา,
 ไม่รู้ว่าทำไมทั้ง นายลิ้นเตอ และ นายเค็มตรีอู๋
 ชงแต่ก่อนรักตน มากลายเป็นคั่นรัก สาวเสนา
 ไปได้ทั้งหมด, สำหรับ สาวเหอเมีย เข้าตัว
 ไม่เห็นเป็นการเล่นตลกเลย.

สตรี ทั้งสอง ชงเคย เป็นเพื่อน สนิทกัน มาแต่

ก่อน, บัดนี้เกิดแตกสามัคคี, ใช้กำเหน็บ
แนมตากถาง ลงท้ายถึงเสียด ทางเผ็ดร้อน ต่อกัน
และกันแล้ว.

ตำรวจคนหนึ่ง พุด "เหอเมีย ผู้ปราศจากเมต
ตาคิดดี, หล่อนที่เดียวเป็นตัวดีให้" ถัดนั้นเตอ
เหียวตามมาล่อฉันทันแสนจะรำคาญ. ชู้รักของ
หล่อนก็ ออกคนหนง-เคมีศรีอัส น๊ะ-แต่ก่อนไม่อ
นึ่งต่อฉันทัน, จนด้วยเทากแทบไม่ปรารถนาถูก:
นหล่อนสอนให้มาเรียกฉันทันว่า แม่หัวเจ้า เทพ
ธิดา นางฟ้า อะไรเหล่านี้หรือ? ถ้าหล่อน
ไม่เสียมสอน, เขาจะไม่ปราศัยต่อฉันทันเช่น
เลย เพราะเขาเกลียด: โท้, เหอเมีย, ช่าง
ไม่รักสงสารเสียเลย, เขามัวสมกับชายให้
แกตงตอเพื่อนอนาถาเช่นนี้ใด. หล่อนถามความ
หลังครั้ง อยู่ โรงเรียน ด้วยกันแล้วหรือ? เหอ
เมีย, เราเคยนั่งร่วมเบาะกับบ๊อยๆ, ร้องเพลง
บทเดียวกัน, ทำดอกไม้ดอกเดียวกัน: เราโค

จน ลอย กินเล่นกันตลอดมา ไม่ค่อยจาก
กันไป. เหม่เมย ทำอย่างนั้น ไม่เป็นฉันเพื่อน
เลย. ไม่เป็นสิ่งที่หญิงควรกระทำ, ที่มาร่วม
หัวกับชาย เยาเยเยเพื่อนน่าสงสารเช่นนั้น."

สาวเหม่เมย ตอบ "ฉันประหลาดใจในการ
ที่ได้ยินถ้อยคำเช่นนั้นของหล่อนมาก. ฉันไม่
ได้ ถากถางหล่อน: หล่อนเสียอีก คุณ่าเป็น
อมิตรต่อฉัน."

สาวเสเลน้า ย้อน "จริงซี, พอถึงหลังเถอะ
ทำหน้า ทำปากมู๋ ยิบกัน, ยักคว หลวตากัน,
เห็นเป็นสนุกขบขัน. ถ้าหล่อนมีความสงสาร
มีมรรยาทอันงาม, คงทำต่อฉันเช่นนั้นไม่ได้."

ขณะที่ สาวเหม่เมย กับ สาวเสเลน้า ทะเลาะ
กันอยู่นั้น, เดิมทีคือ 05/04/2565 กับ ลิสันเตอ ทั้ง
สตรีทั้งสองไว้, ไปในป่าทำการสุกกันตัวต่อตัว
เพื่อความรัก สาวเสเลน้า.

เมื่อสองหญิงเห็นชายทั้งคู่ ไปแล้ว, ต่างก็

ผลจากกัน, เทียวคนหาชรักของตน.

ครั้นนั้น มสาวไปหมดแล้ว, ราชาโอเบรอน
 ผู้ได้ยื่นคำทะเลาะพร้อมทั้ง อ้ายปุก, จึงได้เลี้ยง
 ้ น เป็นความ สะเพร่าของเจ้า. หรือแก่งทำ
 ด้วยความจงใจ ? ” อ้ายปุกตอบ “ ขอให้ เชอ
 เก็ด, พระผู้เป็นราชาแห่งเงา เป็นด้วยเจ้า
 ใจผิดแท้. พระองค์เองเป็นผู้รับสั่งให้ สังเกต
 ดุเครื่องแต่งตัวของชาวกรุงเอเธนส์ หรือมิใช่ ?
 ้ แต่อย่างไรก็ตาม, ข้าพระเจ้าไม่เสียใจเลย
 เพราะวาทะเลาะกันสนุกดี ! ” ราชาโอเบรอน-
 “ เจ้าได้ยื่นแล้วว่า นายเค็มทริส กับ นายลิสัน
 เดอ ไปหาทต่อสู้กัน, เจ้าต้องทำให้ มหมอก
 ทบปกคลุมอยู่ ทงคน, แล้วทำให้ หน้ มทั้งสอง
 คนนั้นหลงหากันไม่พบในทมด, แสร้งทำเสียง
 ปลอมให้ ได้ ยื่นแล้วแก่งพดขั้ว เพื่อให้ หลง
 ตามเสียง ไปโดย ทำให้ นก ว่าเป็น เสียง ปรบักษ;
 เจ้าต้องทำเช่นนั้น จนกว่าเขาจะเหนื่อยอ่อน

ตามไปไม่ไหว ลงนอนหลับแล้ว, เอาน้ำดอก
ไม้หอมหยอดลงที่ลานาขอลืมเศอ. เมื่อคืนนั้น

เขาจะได้ลิ้มความรักใหม่ใน สาวเสนาะ เมื่อก่อน
คนหลงรักใน สาวหอมเมย เช่นเดิม, และนาง
ทั้งสองจะได้ สุขสำราญ, รักกับชบะชมชื่น, และ
ต่างก็จะได้ นกแก้ว เพื่อดูการละเล่นที่ชมเล่นนั้น
เป็นความฝันทั้งสิ้น. ไป, ไปทำตามข้าสงแรว ๆ,
อย่าปลูก; ข้าจะไปดูว่า ดิฉันนี่ยังงั้นได้รัก
อะไรเขาแล้ว."

รานิตตานเมย กำลังหลับอยู่ ราชโอรสเบรอน
แลเห็นนายบอดดอมหัวตลกตะลันเดินลงทางมา
ในป่า นอนหลับอยู่ เหมือนกัน, พอดีกับตัวเอง
"เจ้านายจะหาจะให้ เป็นที่รักของ "ดิฉันนี่ย,"
แล้วก็เอาหัวมาใส่ให้. ดิฉันบสนิดคิดว่าหัวถา
นั้นเกิดชนจากบางจริง ๆ. ถึงแม้ ราชโอรสเบรอน
จะถ้อย ๆ เอาหัวมาสวมโดยเขา, เจ้ ศลกบอน

ไว้อย่างสิ้นเชิง, แต่หารู้ไม่ว่า ราชินีไอเบรอน
ทำตัวไว้อย่างไร, ถูกขโมยได้, เดินเก็บกิ่งไปยัง
ชุมท ราชินีตามเหย นอนอยู่.

ราชินีตามเหย ลมตาชน, ฤทธินาเสนหกรวม
ทำการสกัดสัทธาเดียว: พลาญพุด “เทพบุตร
อะไรหนอที่ฉันเห็นน ? ท่านฉลาดเหมือนกับ
ท่านสวยหรือ ?”

เจ้าตลกจึงตอบ “คุณนายเจ้า, ถ้าฉัน
ฉลาดพอหาทางออกจากบ้านได้, ฉันก็พอใจ.”

ราชินีหลังรัก พุดวอน “อย่าเลย, อย่า
คิดไปจากบ้านเลย, ฉันเป็นจิตตกตัวอย่างสูง.
ฉันรักท่าน, อยู่กับฉันเถิด: ฉันจะให้พวก
แพร์คอยรับใช้ท่าน.”

แล้วนางเรียกแพร์มาสตน มีชื่อว่า ดอกถั่ว
โย, มอด, กับ ผักกาด.

ราชินี “พวกเจ้าคอยรับใช้ท่านสุภาพบุรุษ
น, คอยเดินตามให้เห็นอยู่เสมอ, เอาถุงน

ให้กิน, แล้วไปถอดเอารังผึ้งมาให้เคี้ยว. มา
นั่งกับฉันซิ, พ่อชอบรัก, ให้ฉันคลำแก้มขน
ของท่านเล่นนุ่ม ๆ มือ, ฝ่าเท้าสวยของฉัน, ให้
ฉันจูบหูใหญ่งามด้วย, พ่อสารัญญ์ของฉัน."

ตลกหัวตาไม่เอาใจใส่คำเกี้ยวพาราสีของธนะ, แต่
ชอบพวกคนไซ่มาก, จึงพูด "เจ้าดอกแก้ว
อยู่ไหน?"

ดอกแก้ว — "อยู่นะค่ะ."

ตัวตลก — "เกาหัวฉันซิ, เจ้าไยล่ะ?"

ไย — "อยู่นะค่ะ."

ตลกจึงพูด "เจ้าไยคนดี, ไปฆ่าผึ้งแดง

บนยอดไม้โน้น, และเอารังมาให้ข้า, อย่า

ให้รังผึ้งแตกนะ, จะต้องถูกเอารังผึ้งปะหน้า.

เจ้าผักกาดอยู่ไหน?"

ผักกาด — "อยู่นะค่ะ, นายต้องการอะไร?"

เจ้าตลก — "เปล่าหรอก, เจ้าผักกาดคนดี,

เอ้า, มาช่วยเจ้าดอกแก้วเกา, ข้าเห็นจะต้อง

“ไปโกนหนวด, ดเหมือนหน้าขามจนเต็ม !”
 รานีพูด “ความรักของฉัน, จะกินอะไร ?
 ฉันมีบรรพวาทจะเที่ยวคนตามรังกระรอก, ทำอาหาร
 ใหม่ ๆ มาให้.”

ตลกตอบ “อยากจะได้ตัวแห่งสักกำมือ
 หนึ่ง,” (เพราะว่าแม่หัวลา จึงหัวอย่างลา) “อย่า
 ให้ใครมากวนฉันนะ, ฉันอยากจะนอนสักคืน.”

รานีพูด “นอนเสียซี, ฉันจะกอดไว้ใน
 วงแขน, ฉันรักจริงๆ, ฉันรักเหลือเกิน !”

เมื่อเห็นเจ้าตลกนอนในวงแขนของรานี, ราชานี
 จึงเดินเข้าไปให้เห็น, แล้วบริภาษในการที่หลง
 รักอายุสาว.

รานีปฏิเสธข้อหาไม่ได้, เพราะคนกลาง
 นอนอยู่ในวงแขนประจักษ์ตา, และทั้งหัวลา
 ก็มุดอกไม้ ทนางประดับให้เป็นพะยานด้วย.

เมื่อราชาโธเบรอน เข้าเล่นแล้ว, ก็บังคับ
 ให้สังเด็ก, นางละอายในการที่ประพฤติด้อย

คบชู้ใหม่,
ต่อไป.

จงเสียท่าหมดด้วยหึงจะซัดชน

ราชาโอเบรอน ได้แตกตอองการมานานแล้ว
เพื่อเอาเปนมหาดเล็ก, รัสกสงสารทำให้รานี
ติดตามนี้ ใ้รับความขายหน้า, จงเอานาแก
ฤทธิเสน่ห์ให้ประลงทิตา. ในทันใด รานีแห่งแพร
กรัสกดังเดิม, และประหลาดใจที่ตนไหลหลง
งงงวยไปได้, พุดออกมาด้วยความจริงใจ
“เกลียดจริง ! ไม่อยากดูอายส์ตัวงงง.”

ราชาโอเบรอน ก็ถอดหัวลาออกจากเจ้าตลก
แล้ว, ปล่อยให้มันนอนกลิ้งหลับไปตามเรื่อง.

ราชาโอเบรอน คนดกกับรานีติดตามแล้ว,
ก็เล่าเรื่องชู้สาวในการทะเลาะกันในเวลาเที่ยงคน
ให้นางฟัง, และนางก็ชวนสามีไปดูว่าอวสาน
แห่งหนุ่มสาวเหล่านี้จะเป็นอย่างไร.

เจ้าทั้งสองแห่งแพร่ไปพบหนุ่มสาวทั้งสี่ นอน
หลับอยู่ บนกอหญ้าไม่ห่างกันนัก, เพราะอ้าย

ปลูกได้กระทำการแก่ตัวทำผิดไปแล้ว, ต่อเอา
 ศักดิ์ศรีสองมาอยู่ในที่เดียวกันโดยไม่รู้ตัว, ทั้ง
 ไต่ก่อนลุดรเส้นหรือออกจากตานายลิ้นเดอ ด้วย
 ยากมาหาให้ไป.

สาวเหอเมย คนชนกอน, แลเห็นนาย
 ลิ้นเดอที่พลัดไป มาอนอยู่ใกล้, ก็เพ่งดู
 และนึกพิศวงในการกตัญญูของเขา, ขณะ
 นั้น นายลิ้นเดอ, ผู้ได้สติคนเป็นปกติ, ได้
 ตาชนเห็น สาวเหอเมย ทริก, ก็กลับเกิดม
 ความรักในสาวเหอเมยเช่นเดิม, แล้วทั้งสองก็
 เข้าถึงเหตุการณ์ที่เกิดในเวลากลางคืน, ซักสงสัย
 ว่าจะเกิดขึ้นจริงหรือฝันไป.

เสนา กับ นายเค็มตรีอัส คนชนเหมือนกัน,
 นางนอนหลับนอน, ทำให้ใจที่โกรธเคืองสงบ
 ลงไปมาก, พงอัยคำซง นายเค็มตรีอัส แสดง
 ความรักต่อหล่อนด้วยความเมตตา, บัดนี้ กนก
 เห็นว่าถ้อยคำที่พูดวาทกนจริง.

สตรีทั้งสองไม่เป็นคู่แข่งกันแล้ว, กลับ
เป็นเพื่อนสนิทกันออก, ถ้อยคำร้ายแรงที่ต่างคน
ต่างว่าสาดเสียกัน ต่างก็ยอมยกโทษให้กัน, และ
ต่างก็ปรึกษาถึงการที่จะดำเนินต่อไปว่าควรทำอย่าง
ไรดี, ที่ประชุมตกลงกันว่า นายเคม็ทริอ์ ควร
ไปยังบิดาของสาวเหอเม็ย ให้ถอนคดีพิพาท
ประหารชีวิต, เพราะว่า นายเคม็ทริอ์ ยอม
เลิกเกี่ยวข้องกับ สาวเหอเม็ย แล้ว, พ่อ นาย
เคม็ทริอ์ เตรียมตัวจะกลับกรุงเอเดนส์, เฒ่า
อ็อกุส บิดาของ สาวเหอเม็ย ชงเหยี่ยวตามคน
หาลูกสาวในป่า, ก็มาถึง.

เมื่อทราบแล้วว่า นายเคม็ทริอ์ จะไม่แต่ง
งานกับลูกสาวตน, เฒ่าอ็อกุส ก็ไม่ขัดข้องใน
การที่ลูกสาวจะแต่งงานกับ นายอีสันเดอ, แต่อน-
ุญาตให้แต่งงานในวันที่ ๓ นับแต่วันนั้นไป ซึ่ง
เป็นวันที่ สาวเหอเม็ย จะต้องถูกประหารชีวิต,
และในวันเดียวกันนั่นเอง สาวเหอเม็ย ยินดี

ยอมแดงกับ นายเคม็ทวอร์.

ราชาและราชินีแห่งแฟร์ ชังเป็นผี เห็น
ประวัติศาสตร์เหล่านี้ตลอดเรื่อง โดยไม่มีคนอื่น
เห็นตน. การณ์เป็นไปเรียบร้อยกันทีเดียว เพราะ
ราชาโอเบรอน, คิงกียนดิกัน, เตรียมการ
เฮกเล็กดล่องกรมแต่งงาน, มการกฟ้าและการ
รันแรงต่าง ๆ ต่ อคเขตต์ของพวกแฟร์.

บัดนี้ แม้ ใครไม่ชอบเรื่องแฟร์และกิจการที่
กระทำ เพราะเห็นไม่เป็นสาระหรือขบขันก็ทำเนา
แต่ขอให้ ได้เต็มอารมณ์เองหัด และฝันไป อย่าง
สนุกสนาน, เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเท่ากับเห็นใน
เวลาอันหลับ. เมื่อ จกนแกอารมณ์เหนาจะจัด
ให้เป็นสิทธรมนย์ใดละน ข้าพเจ้าหวังว่า ผู้
อ่านคงพอใจความฝันในคณกลางฤดูร้อน. เป็น
อันไม่เสียเวลาอ่านเปล่า: "เหมื่อนอดขาวกิน
ข้าวตั้งประหังกาย."

05/04/2565

ปราบพยศ

คดีหมัดแห่งเมือง ปาดวา ขอ บัปติस्ता
มบุตร ๒ คน: พขอ คณรน, น้องชอ เบียงกา.
คนพมณสสัยรายจนค้ำว่า มักนุณเฉียว ปากร้าย
สามหาเว เขยมโหด ถอด จองหอง ชงตาม
ธรรมดา น่าจะเป็นคุณศัพท์ประจำตัวคนละค้ำนั้น,
ไปรวบอัย ในใจคอคณรนคนเคียวสน; ก็สมควร
แล้วภชาวปาดวาได้ตั้งสมญาให้ว่า คณรนเจ้า
พยศ. ไม่มีชายหน้าไหนในเมืองนั้นจะกล้าขอ
สมรสกับนางเลย, หึงเป็นถารกตขวางแก่
เบียงกา ผู้นองสาวสภาพเสียด้วย. เพราะมพิ
มาสู่ ขอหลายต่อหลายรายแล้ว, บัปติस्ता นิดา
ไม่ยอมยกให้, ถึงแกจะถกกว่าครหาโทษประการ
ไร, ค้ำแก้ตัวของแกกยน้อยว่า เมอพิสาว

มีเรือนหลุดไปจากอกก่อน,
สาวได้.

ชายหนุ่มชาวเมือง เวอโรนา คนหนึ่งชื่อ
เพตรูชิโอ, เหมือนกะชายหนุ่มทั้งปวงที่พัฒนา
ไม่ค่อยตกลงง่ายในการมีเมีย: เดอกอย่างนั้น
คิดอย่างนั้น คนนขาคนนั้น คนนั้นพร่องนั้น, ถึง
ท้ายก็มักจะได้ แร่ทีโหลไม่น้อยกว่าที่เคยคิดออก
จากความต้องการแล้ว. ชายโสดนั้นพยายามสืบ
เสาะหาเนื้อคู่ มาถึงเมืองปาตวา. ได้ยินผู้เฒ่า
กล่าวขวัญคุณภรรยา, ซึ่งควรจะสนเสียนึกเห็นเป็น
พบตัวเจ้ากรรมเขาอก, แต่กลับฟังเพลิน, พอ
เมื่อได้ยินคุณสมบัตินางว่า "สวย" และ
"มั่งมี" ก็เอาเป็นขัตติได้, เพราะเห็นว่าคนดี
โดยมาก มักจะมีภาพที่ไม่ค่อยถูกใจโลกคลุมอยู่
ให้ดูเป็นขรุขระ. นิสสัย เพตรูชิโอ ชอบคลก
คะนอง ชอบแสวง ชอบตัดจริต ชอบทำให้เห็น

เป็นจริงจัง, ในเวลาที่มีอารมณ์เป็นปกติ เขา
 จะทำโกรธจะทำขมขึง จะทำฉุนทำตุ แล้วยกทำ
 หัวเราะอะไรต่อมิอะไรได้ทุกท่าที่เหมาจะกะเหตผล.
 เมื่อจะว่าพระเจ้าสร้างแมวไว้ปราบหน, งูไว้ให้
 พังพอนปราบแล้ว, จะว่าพระองค์สร้าง เพตรชิโอ
 สำหรับปราบคณิน หรือจะว่าสร้างคณินไว้ให้
 เพตรชิโอปราบ ในเรื่องที่เราจักทราบต่อไปน
 ก็เห็นจะไม่สู้ผิดไกลกันนัก.

เพตรชิโอ ไปหาบัพติस्ता, ขออนุญาต
 เพื่อผูกไมตรีกับบุตรสภาพคณิน, กล่าวเป็นแต่
 แก้วตัวเองว่า ได้ ยินเกียรติศัพท์สรรเสริญถึง
 ความเรียบร้อย ละม่อมละมุน เตองลือ ระบอดลบบ
 เวอโรณา, จึงตรงมาขอความรักของเจ้าหล่อน.
 บัพติस्ता ออกจะร้ สกสมประสงคราง ๆ ทมชาย
 หนุ่มไม่รู้ จักกรรมหาญเขามา รับมือ กับ เสือ สมิง
 ชงสับเหมาแกล่อยาก จะโมเมให้พ้นออกไปเสียที,

เช่นนั้ ควรที่แกจะช่วยเอออวยประสมโรงด้วย
 กลับทำให้แกเองก็อดค่านไม่ได้ว่าคณรินห้ามลัก-
 ษณะเหมือนที่เขายกย่องไม่, ด้วยคำชมของ
 ชายหนุ่มนั้นเลิศล้นนัก, และยังเอาอาการต่อ
 ด้านเหยมโหดต่างๆ มาแจ้งให้ฟังอีก. เพตรช็โอ
 ก็แกไขอธิบายกลายเป็นดีไปหมด ซึ่งในอายุ
 ของบ๊ปติสตายังไม่เคยสำนึกเลยว่า ลักษณะของ
 ลูกสาวจะมึนมนุษย์ชอบใจ. กำถึงชายหนุ่มหรือ
 เตมาแก่ชมจรรยาคณรินไม่ทันขาดปาก, ครูดนตรี
 ที่ สอนนาง วง สะดุด พรวดพราด ออกมา จากห้อง
 ฟ้องว่า ลูก คณริน ลูกศิษย์เอาชอฟาด เอา หัวแตก
 เพราะไปหวังหักนางบ้อยๆ ว่าทำไม่ลูก. เพตร-
 ช็โอได้ ยืนกชม "เจ้าหล่อนกฉลาด: ฉันรักทว
 ชนออก, 05/04/2565 อยากจะสนทนากับเจ้าหล่อนจริง!"
 เขาเร่งเราให้ บิดานางอนุญาต, และบอก "ฉัน
 มีธุระมาก, ถ้าบ๊ปติสตา, ฉันจะเหียวมาเหียว

ไปทุกวันไม่ได้. ท่านกร จักบิดาฉันแล้ว, เมื่อ
ถึงแก่กรรม, หงสมบัตไว้ให้แก่น้องสน. ถ้า
ฉันทำให้เจ้าหล่อนยินยอมพอใจรักฉันได้, ท่าน
จะให้อะไรเป็นสินเดิมเจ้าหล่อน ?” บัปติस्ता
เห็นอากัปปฏิยาชายหนุ่มนนทอ ๆ คอ ๆ ซอบกล,
จิตใจก็ร้อนจะมเหยาเรือนไปพ้นอกจิตใจ, ตั้ง
เลเพราะฤทธิเดชลูกสาวกตงเล, แต่เมื่อจะต้อง
ตอบด้วยถกขัญหาตรง ๆ ฉะเพาะหน้าเขนน, ก็
ตอบอย่างอารมณ์เฉย ๆ ว่า จะให้สองหมื่นเหรียญ
และเมื่อถึงแก่กรรมแล้ว, จะยกมฤตกให้อีก
กตงหง. ครั้นเอาเป็นตกลดเรียบร้อย, บัปติस्ता
ก็เข้าไปบอกลูกสาวว่ามีผู้รักแล้ว, ให้ออกไป
สนทนากัน.

ในระหว่างเวลาที่รออยู่ เพตรซีโอนักหาดี ทาง
ที่จะเกยรถถรม, เตรียมทำหนทางไว้ให้คล่อง
แคล้วว่า เมื่อนางมา, จะเกยไว้ห้อยมือ: ถ้า
ตัดพ้อ, จะบอกว่าร้องเพลงเพราะจับหัวใจ; ถ้า

ทำให้น่าสนใจ, จะพูดว่างามแม้ดอกกุหลาบที่
 พงศกษาคางชะโลมมา: ถ้าไม่ปรียากพูดจาเลย,
 จะชมว่าใช้ภาษาฉลาดเฉลียวมาก; และหากได้
 ให้อภัย, จะกล่าวคำขอบใจเหมือนจะว่าอนันท์
 อยู่ตลอดด้วยตั้งเจตวัน. บดินคณินเข้ามาหา,
 เพตรชโอกกล่าวทัก “แม่เกิดอะไรนะ? มัน
 ได้ยินว่าหล่อนขอเกิดหรือ?” คณินไม่พอใจ
 ในคำปราศรัยเช่นนั้น, จึงพูดอย่างไว้มอง “เขา
 เรียกฉันว่า คณินทั้งนั้น, มันใครมาพูดกับฉัน
 เช่นนี้?” ชุรก็ตอบ “เกิดอแหละ! เขา
 เรียกกันว่าเกิดเฉยๆ, เขาเรียกกันว่าเกิดน่ารัก,
 หรือบางทีกว่า แม่เกิดพยศต่างหาก. แต่, มันนะ
 เกิด, แก่เป็นเกิดที่สวยงามที่สุดในอาณาจักรนี้.
 เพราะฉะนั้น, เกิด, เมื่อฉันได้ยินคำสั่งสรรเสริญ
 เย็นขอความละมุนละม่อมของแก่ทุกหนทุกแห่ง,

๑ “เกิด” คือชื่อย่อจากคำ คณิน ตามที่ฝรั่งเรียกเพื่อให้สั้น
 และเพื่อแสดงความกึ่งนเคขสนิทสนม.

ฉันเองมาเกี่ยวแก่เพื่อได้แก่เป็นเมียอย่างไรล่ะ...”

นี่เป็นการผูกไมตรีระหว่างหญิงกับชายอย่างประหลาด, ถ้าฟังเราท่านคนธรรมดาที่ยังมองไม่เห็นว่าจะนำรึภักดาตตรงไหน, ยิ่งไปถูกแม่คุณรินละมุนละม่อม, นางยิ่งโกรธเป็นไฟฟอนซัง ถ้าจะใหม่ได้, เพตรชโธ ต้องเป็นขเถาทันที ประโยคหรือถ้อยคำเจ็บแสบสามหาวทมิไสกันในโลกเท่าใด คุณรินมิได้ขยับปากไว้ให้เหลือหลอจนคำเดียว, ไส้เสียนจนสมรักสาแก้ไขสะใจแซบใจ. ถึงกะ เพตรชโธต้องแข็งใจหมตด้วยปากสั่นว่านางใช้คำสกาไฟเพราะจับจิตดีเป็นอย่างยิ่ง, และจงเห็นประกายว่า ทนางได้สมญาว่าเจ้าพยศนั้น เป็นการถกตองที่สุดแล้ว; พอได้ยินเสียงพเพาบาดนางเดินมา ก็ไม่มีอะไรจะตกลงบรรลุด จึงพูดตกรวบหัวรวบหางเสีย “คุณรินยอดรัก, หยุดเสียงไม้เป็นสาระเสียเถิดหล่อน; เพราะ บิดา หล่อนได้อนุญาต ยอม ยก หล่อนให้

เป็นเมียฉันแล้ว, สัญญาว่าจะให้คุณเดิมแก่
 หล่อนด้วยนา. เอาเถอะ หล่อนจะเป็นเมียฉัน
 หรือไม่ก็ตามใจ, แต่นั่นจะแต่งกับหล่อนละ.”

บัพติศตาท่าเข้ามา, เพตริชโอรายงานว่า
 ลูกสาวรับรองเขา ด้วยเมตตาอารี อย่างไม่มีใครสู้
 และยินยอมพร้อมใจจะแต่งงานกันในวันอาทิตย์
 หน้า. ตอนนั้นครั้นตะเบ็งประตึเข้เค้เต็มเสียง,
 และแสดงความต้องการอย่างจริงใจว่า ถ้าได้
 เห็นเพตริชโอดกประหารชีวิตในวันอาทิตย์หน้าจะ
 ดีใจที่สุด. ตัดพ้อบิดาว่าชังกะไร น่าใจจะ
 ให้แต่งกับอายบ่หน้าทะเล้นเช่นนั้นได้. เพตริชโ
 พุดโกล่เกลี่ย ขอให้บิดานาง อย่าถือถือยกำไกรธ
 นันเลย เพราะได้ตกลงกันดี ๆ แล้ว, ครั้น
 บิดามาอยู่ด้วยตน นางจงเกิดขวยเงินพุด
 วิปลาตไป, แต่ห้อยกันโดยลำพังเมอก, เขา
 เห็นว่านางนารักน่าเอ็นดูมาก, แล้วหันไปพุด
 กะนาง “ขอมือฉันเถอะเถต; ฉันจะไปเวนส

ขอเครื่อง แต่งตัว สำหรับ วัน แต่งงานให้หน่อย.”
 ผินหน้าไปทางบัพติस्ता – “พ่อ, เตรียมงานรบน
 เร่งเตียงแขกเถอะ, เชิญแขกมาเถอะ. ฉัน
 จะไปจัดแหวน, เครื่องประดับ, เสื้อผ้า, แพร
 ต่าง ๆ ให้คุณนสวดยตาชคงฉัน,” แล้วส่งเสีย
 ในสุดท้าย “จบฉันสีกัด เพราะเราจะแต่ง
 กันในวันอาทิตย์แล้ว.”

ถึงวันกำหนด แขกหรือหรือแขกจะมาชุมนุม
 กันพร้อมหน้า, แต่คอยเพชรช็โอชานานจนผิด
 ใจ. คุณนร่องให้ เพราะเห็นชัดว่าเพชรช็โอ
 แสร้งแกล้งให้อับอาย. บางคนบ่นว่าราคาจริง,
 บ้างว่าหนักใจเหลือเกิน, บ้างว่าเหลวแน่, บ้าง
 ว่าถูกทำเสียแล้ว, บ้างว่าเพราะเจ้าสาวพยศมาก
 นักแขกแกล้งให้สมนาหน้า, บ้างพะนันว่าถ้า
 เพชรช็โอมาจะเอาอะไรกันก็เอา. อีกครู่ใหญ่ ๆ
 เห็นคนใช้ โผล่มาสองสามคน, แต่เพิ่งดูอีกที

จึงเห็นชัดว่าเป็นเพชรช็โอดด้วยฝีมือ หามเครื่อง
 แต่งตัวเจ้าสาวหรือตามทศัญญาไว้ แก่ครนมา
 ด้วยมือ, จนตัวเองก็ได้แต่งอย่างเจ้าบ่าว แต่
 แต่งอย่างบ่าวเร่ร่อนรังไรวณะมาเล่น ๆ ในพิธีอัน
 สง่าผ่าเผยนั้น, มาทชมากก็ไซเซปหล่อไว้นจนจน
 ยาว. ผู้หลักผู้ใหญ่เจ้าแบบแผนเพื่อนฝูงเจ้า
 ดำหรับตำราในทันใด ใคร ๆ อธิบายเคียวเช่น
 ขอร้องอย่างไรให้เพชรช็โอด เปลี่ยนเครื่องแต่งตัว
 ก็แทบปากจะหักเปลา. เขากลับสอนพวกเหล่า
 นั้นเสียอกว่า ครนจะต้องแต่งงานกับตัวเขาต่าง
 หาก ไม่ใช่แต่งกับเครื่องแต่งตัว ! เมื่อเห็นกัน
 ว่าถึงเทวดาก็ไม่ชนะคนคอได้แล้ว, ก็จาทกลง
 พากันไปโบสถ์ทีเดียว.

บรรดาที่ประชุมในโบสถ์ รู้สึกเป็นใจเดียว
 กันว่าคล้ายกับคนบาปผิดเขามาแทนเจ้าบ่าว. เมื่อ
 บาดหลวงถามว่า ครนจะเป็นภริยาเขาหรือ.
 เพชรช็โอดตะโกนตอบกระซอกจนสุดเสียงว่า แน่

ตะ ! ตกใจด้วยกันหมดทุกคน ! ชาติหลวง
 สะดุ้งแยกคอกมกรหสนจากมือไม้รู้ตัว, พอกัมตัว
 ลงเก็บ, กัดกเจ้าบ่าวเอามอบตบตงกลางหลังสุด
 แแรงเกิด หัวคะมำต่ำลงไปติดพน. ตลอดเวลา
 ทาพิธ มีแต่เสียงเขากระทบเทาบาง สบตบาง
 เอตองอัย คนเดียว. ดวยอาการเซนนแล คตรน
 เจ้าพยศ คอยร สกคราม ๆ, หนักเขาถึงกับ
 กลัวจนตัวสั่น.

เสร็จพิธแล้ว แต่ยงชมนมกันอัย ในโบสถ์,
 เพชรชอไอ เรียกเหต้อองุนดวยเสียงอยางดังสนั่น
 แทบทำให้อโบสถ์ราวเพราะสะเทอน เพอติม
 ให้อความสุขแก่อผู้ที่มาประชุม, มีฟองติดกันดวย
 อัย หน่ออ, เขากสาคเขาคหน้าผู้รักษาโบสถ์
 โดยไม่แสดงเหต้อผลในการ แปลกประหลาดนนั้น
 นอกจากรว่า “เกราของแกหรือมแหรมคทำอด
 อัย, มันบอกรว่ามันกระหายฟองหตติดกันดวยน !”
 จรงอัย เราไม่เคยเห็นไม่เคยได้อินกร

แต่งงานอย่างบ้านเลข, แต่อย่าลืมว่า นิสัย
 เพตรช็โอ ชอบทำคะนอง ชอบแสวง ชอบคัดจจริต,
 เพราะฉะนั้น ททามาแล้ว เขาย่อมเห็นเหมาะ
 แลเมย์พี่ เจ้าพยศของเขา.

บับบัสตา หน้าใหญ่ จัดเตรียมอาหารเลี้ยง
 ในการแต่งงานลูกสาวอย่างเต็มที่. แต่เมื่อกลับ
 จากโบสถ์กันแล้ว เพตรช็โอ คร่ำหมอกครนไว้
 มั่น, ร้องประกาศว่า จะพาเมย์ไปบ้านเดยวน
 ละ. พ่อตาจะคิดกันแล้วอ่อนวอนเล่าเท่าไร,
 ครนจะโกรธเกรี้ยวเฉยครน เป็นฟูมไฟเพียงไร,
 เพตรช็โอ มิได้ลดหย่อนความประสงค์เดิมเลย,
 ยกอแรงสิทธิ์ของสามทจะกระทำต่อภรรยาได้ตาม
 ชอบใจ, แลกรบจุงหรือจะพดให้ลูกกว่าตั้งรัง
 ครนไปอย่างรวบถ้วน ด้วยกรยากลาหาญไม่
 ห้วนต่อหน้าไหน, ไม่มีใครอาจกันทางกิดขวางได้.

เพตรช็โอ ให้ เมย์ขมาพอมไซซึ่งได้จงใจ
 เลอกไว้ให้; ส่วนตัวกับคนไซ ขมาทแข็งแรง,

แล้วพากันเดินทางกันดารไป. ครั้นมาถึงวัน
 พลาดแพลงลงเมื่อใด และมักเป็นอย่างนั้นเสมอ
 เมื่อมาตามทาง เพราะมันโกโรจนยากที่จะทาน
 หนักผู้หญิงได้แล้ว, เขาก็ดำมันเสียงลั่น
 อย่างโทโฆร้ายที่สุด, และไม่แต่มาเท่านั้น,
 คนใช้ก็พลอยถูกคจนตาม จะทำอย่างไรไม่ก็อย
 ได้รับความตกลงจากนายเลย: เดียวมากระ
 ชน หลังนาย ก็คิดว่าจะทำให้มานายขวัญหาย,
 เดียวลาหลังห่างเกินไป ก็คิดว่าจะไม่ทันการเมื่อ
 เกิดเหตุในทางเปลี่ยว ๆ ล ๆ ถ้าใครยังไม่เคยเห็น
 ชะบวนแห่ใด ๆ ในโลกแล้ว, ก็กระบวนบัว
 สาวนเองเป็น แห่ครกครน ด้วยเสียงกระชอก ดู
 ราวคำห่อไปตลอดทาง.

จนกระบวนเม่น้อยอ่อนไปตามกันแล้ว จึง
 ถึงบ้านเพชรช็โอ. เขาต้อนรับเม้อย่างเออเพอ
 ยิง. คนใช้จึงควางอาหารไว้บนโต๊ะเสร็จ, แต่
 อาหารนั้น ๆ ไม่มีที่ชอบใจนายสักสิ่งเดียว ถูก

จับโยนทิ้งเสียหมด, และว่าเป็นเพราะความรัก
 คณกรนของเขา, เขาไม่ประสงค์ให้เมียได้ ตมรส
 อาหารที่เลวเต็มประดาเช่นนั้น, อาหารที่ดีก็
 มจะมาเปลี่ยน. คณกรน อ่อนกำลังในทางมาเต็ม
 แปลแล้ว, ซามได้กระทบอาหารบ้างเลย, ก็
 หมดทำที่จะทำอย่างอื่น นอกจากค่อย ๆ พะยุง
 ตัวลกจนเซไปเข้านอน. ในวันนี้ เคียงนอน
 ก็เพื่อผูกใจชั้จืดไม่ถุกตาอีก, เพตรชือโอ ฉวย
 หมอน กระชากผ้าปูที่นอนโยนทิ้งหมด, ลง
 โทษคนชั่วแกล้งทำอย่างหยาม ๆ. นางจำต้อง
 นุ่งเสราแทบลมจับที่เกอ, พอจะเปลือยตัวเมื่อ
 ผอยลงสักนิดเมื่อใด, เปนได้ ยินเสียตคนชั้
 เรื่องทำที่นอนให้ เมียไม่ดี, ตกใจฟวาจนเสมอ,
 นับว่าเป็อันไม่ได้ พกบเลยอีกคนหนึ่งเต็ม ๆ.

รุ่งขึ้น เพตรชือโอ ปราศัยกรียาอย่างอ่อน
 หวาน. ครนคนชั้จืดอาหารเข้ามาให้, คณกรน
 ชงบต้นบอกอาการไม่ถุก ทงเหนอย ทงเพลย

อ่อนละเหี่ยใจหวิหวิโหย หัวใจเต้นเบาและ
 เหนื่อยชา, พอยกมือขึ้นจะหยิบอาหาร: เพ-
 ตรชโธ ก็ฉวยอาหารเหล่านั้น ขวาง ทัง หก ตก
 เกลอน กล่าตหมด ต่าคนใช้ว่าทำสำหรับคน
 เสว ๆ กิน, ไม่ใช่สำหรับแม่หวานใจของเขา,
 แล้วเข้าไปทำธุระส่วนตัวในห้องอยู่ ครู่หนึ่ง, คณ-
 รม พยุงพยศ ต้องถูกรรมาณเช่นนั้น, แอบ
 ไปขอขอให้คนใช้ช้อนอาหารมาให้กินสักหน่อย
 หนึ่ง, แต่คนใช้ถูกนายห้ามเสียก่อนแล้ว ไม่
 ยอมให้ทำ อะไรแกนาง ก่อนที่นาย จะร เห็นด้วย,
 นางกสนเต็มใจ, ได้แต่รำพึงไปตามเพลง
 "เขาแต่งงานเพื่อให้อวดตายหรือน? คนขอ
 ทานไปขอที่บ้านเรา ยังได้กิน; นเราเป็นเมีย
 ด้วยชา ต้องอดกิน ^{๒๕๖๕} เวียนหัวเพราะไม่ได้นอน
 จนใจ สั่นรัก ๆ. ได้ยินแต่เสียงสบถ สาบาน
 เชือดดาลจนจะนั่งบกไม่ได้, หเต็มก้องไปด้วย
 คำดูดำ; และอะไรไม่ เจ็บ ฆ่าทั่ว กับท เขาว่า

ทำเช่นนั้นเพราะความรักแท้, ยิ่งแถมว่า ถ้า
 เรากิน หรือนอน, เราเองจะได้ รับอัน ตราयหนักเข้า
 ถึงชาติ; แต่อย่างนั้นเขาคงเห็นว่า เป็นความสุข
 สวรรูปสำหรับเราละซิ;" ราวังเพลิงพ่อจะเปลว
 ไปสักวบหนึ่ง ก็ตกใจเสียวเท่าคนเดิน, ถม
 ตาชนิดแลเห็นเพชรช้อเคินเข้ามา มเนื้อคิด
 มอมาด้วยจานหนึ่ง. เขาพูดว่า "เป็นอย่างไร
 บาง, เกิดตก? น้เนาะ แม่นองแก้ว, เห็น
 ไหมล่ะว่าพชยัน? พทาเนอชนนด้วยมอพอเอง,
 อายของคนใช้ น้ะ มันเลวจนกินไม่เข้า. พ
 ต้องอดสำห้ไปทำมาห้; เชื่อว่าความอาร์ของพ
 ควรได้รับขอบใจ. เอ๊ะ, ไม่พดด้วยเลย? อ้า
 เช่นนั้นก็แปลว่าหล่อนไม่ชอบเนอ และไม่เห็น
 แก่ความลำบากของพ. เฮย! เอาอายจานเนอ
 นไปทง!" ความหิวโหยจนหาคำรำพันไม่ถูก
 ทำให้ ความ หยงจองหอง แห่งคณรณหย์อนลงมาก,
 ถึงแม้ ในใจจะโกรธจัด, ก็พูดออกมาได้ "ฉัน

รับประทานได้ค่ะ, อย่าให้เอาไปเลยค่ะ." แต่
 คำพูดนี้ ยังไม่ถึงใจเพชรชิวโอ: เขาพูดต่อไป
 อีก "งานการทเลวๆ ผู้ชายยังได้รับค่าขอบ
 ใจเป็นของตอบแทน, ส่วนทฉันทำมาด้วยความ
 เื่อเพื่อแท้ๆ นานทีเดียวก็ไม่ได้รับค่าตอบแทน
 เสียเลย." คกรินจำต้องแค้นพูดผนพยศออก
 มาอีก "อันชอบใจคุณละค่ะ." เพชรชิวโอ
 ส่งเนื้อให้ - "กินซิน้อง! เกดกรก, เราจะ
 กลับบ้านน้องละ, ไปรื่นเรื่งกัน, จะแต่งตัว
 ให้เรียม แพรส โบส รับนสเทียว, ใส่เพ็ชร
 พลอยให้ หรรหาวับวามเทียว." พอนางกินเนื้อ
 สักสองสามคำ ซึ่งอย่างดักพอดับลมหัวลงไปได้
 สักหน่อย, เขาก็หยิบจานเนื้อส่งให้คนใช้รับไป
 เสีย, พูดเปลี่ยนเรื่อง "เราดูเครื่องแต่งตัวกันดี
 กว่า." เขาเรียกช่างผู้ทำหมวกทส่งไว้สำหรับเมีย
 เข้ามา. ช่าง - "ประทาน! นคอหมวกทคุณส่ง."
 ความจริงหมวกทช่างทำมากเป็นอย่างดอย่างสุภาพ

แต่เพชรช็โอ ยังแก๊งตี ปร่างมันเปนม้อตาล,
 เล็กเท่หอยโข่ง, สำหรับใส่ลิง, เอาไปทำมา
 ให้ใหม่เถอะน่า." คณีนสอดแย่งเข้ามา "ฉัน
 ชอบหมวกนแฉวละ; สุกภาพขนทงหลายเขาก
 ใส่กันอย่งนนนา." เพชรช็โอ- "เมื่อหล่อน
 สุกภาพ, หล่อนก็จะไต่หมวกนเหมือนกัน, เอา
 ไว้เมื่อหล่อนสุกภาพเสยก่อนนะยะ." เนอ
 คณีนกินเข้าไปสองสามคำ พนมัสสยเต็มขนอก
 นิดหน้อย; นางจับปากเถียง "ทำไมคะ? ฉัน
 หวังวาคงไต่อนุญาตให้พูดบ้าง, และอย่างไร
 ฉันก็จะพูดบ้างละ: ฉันไม่ใช่มีปากกิมเสียเปล่า
 เหมือนเตาหอยน, ท่านต้องฟังฉัน, ต้องฟังคาก
 ฉันพูดขงนกอออกมาจากคดวงใจ; เมื่อไม่ชอบใจ
 ฟง, ก็อดหเสยช." เพชรช็โอไม่ประสงคฟง
 คำโกธเหล่านี้, เพราะเขาพบวธจตการกับ
 เมยของเขา คกว่าที่จะทะเลาะเถียงกับนาง; จง
 ตอบ "หล่อนพูดจริงทีเดียว. นันมันหมวก

เลวๆ. ฉันรัก หล่อนมากที่ไม่ชอบอ้ายหมวกม้าไบ
 นั้น." คณิศวนทั้นคว้น "รักฉันหรือไม่
 รักฉัน ไม่เห็นหน้าทักซ์. ฉันชอบหมวกนั้น. และ
 ฉันจะเอาหมวกนั้น, หรือไม่ก็ไม่ต้องการไบอน
 อีก." เพตรซีโอไถลพด "หล่อนว่าจะดูแล
 หรือ?" ช่างเสอกณาเสอทศตคอย่างสวยสมสภาพ
 สตรี ออกมาให้ด. เพตรซีโอ ตั้งใจจะขัดทั้ง
 หมวกและเสื่อ, จึงแกกลงพาลหาเหตุ "นี่อะไร!
 นหรือเรียกว่าแขน? ดูไม่ผิดกับกะบอกบินใหญ่
 ฟ้าซกเลย, สลักเสลาคล้ายกับอะไรก็ไม่รู้."
 ช่างตัดเสื่อ— "ประทาน, คุณสั่งให้ทำอย่างสมัย
 ใหม่ทีเดียว." คณิศวนนับสนนว่า ตัวนางเองไม่
 เคยเห็นเสอทไหนดเหมาะสมสมัยเท่าตัวนั้น. เพตร
 ซีโอได้ ยืนเท่านั้น. พอแก่ความประสงค์, จึง
 เรียกช่างเข้าไปฉะเพาะตัวในห้อง และกะหีบ
 บอกคนใช้จ่ายค่าหมวกและเสื่อให้แล้ว, พด
 ขอโทษในการที่แสดงอาการวิปริตเช่นนั้น, แล้ว

จะไป, มันต้องพูดว่าเวลาอะไรๆก็ได้." ครั้น
 จำต้องทนรออยู่ หัดความเชื่อฟังอีกหน่อย. เพตร
 ชิโอจะไม่ยอมพานางไปบ้านบิดา จนกว่าจะปราบ
 ให้คลายพยศ และอยู่ในคำสั่งของเขาได้,
 หรือจนนางไม่กล้าจำวามคา "ชดขวาง, ทานตั้ง,
 ดอดัน" ไข่นอกตำราอภิธานเลย. และแม่
 แต่ขณะที่กำลังเดินทางไปด้วยกัน, นางจักระ
 แห่เล่นจะต้องกลับอีก เพราะหลุดปากว่าพระ
 อาทิตย์ ในเมื่อเพตรชิโออุตรว่าพระจันทร์ส่อง
 แสงสว่างจ้าในเวลากลางวัน, ชงเขาไขเสียงแข็ง
 เอา "นั่นต้องเป็นพระจันทร์ หรือดาว หรือ
 อะไรก็ตามแต่ฉันจะเรียก," แล้วทำท่าหันหลัง
 จะกลับเสีย. ฝ่ายครั้น, ผู้บังคับมีไขครั้น
 เจ้าพยศแล้ว แต่เป็นภรรยาที่เชื่อฟัง ว่าวอน
 "เชิญไปต่อไปอีกเกิดค่ะ, โปรดเกิด. เรามาใกล้ไข
 แล้ว; จะเป็นพระอาทิตย์, พระจันทร์ หรือ
 อะไรที่สุดแล้วเกิดค่ะ; และถ้าคุณจะเรียกว่า

แสงเทียน, อฉันก็จะว่าเทียนด้วย." เพตรชโ
 ต้องการพิสูจน์ให้แน่นอน, ลองตอบดู "ฉันว่า
 พระจันทร์นา!" "คะ, อฉันทราบแล้วว่าพระ
 จันทร์คะ." เพตรชโอดวาท "ต่อแหละ!
 พระอาทิตย์ต่างหาก." คณรรีบ "ก็พระอาทิตย์
 นะคะ, แต่ถ้าคุณว่าไม่ใช่พระอาทิตย์, ก็
 ไม่ใช่พระอาทิตย์: คุณจะเรียกอย่างไร, อฉัน
 ก็เรียกอย่างนั้นแหละคะ." เมื่อว่าอะไรก็ว่าตาม
 กันแล้ว, เขาก็พากันเดินทางต่อไป. แต่อยาก
 จะทราบ ว่า ความขอม ทุกประการ แห่งนางจะเป็น
 การชั่วคราวหรือคนนานเพียงไร, พอพบตาแก่
 คนหนึ่งเดินทางเดียวกัน, เขาก็ทัก "แม่สาว
 น้อย, สบายดีหรือจะ?" แล้วหันมาถาม
 คณรรว่า นางเคยเห็นหญิงไรในโลกนี้สวยกว่าแม่
 สาว (ของคนบา) นั้นบ้าง, และขังชมแก้ม
 ตอบจนแทบติดกันว่ามีสป่สิ่งดังกุหลาบ, สอง
 เนตร จนเป็นสนาขาวนั้นงามดังดารอันส่องแสง

วาระยับ: แล้วปราศัยต่อไป “แม่สาวสวย, ขอให้หล่อนสบายเถิด,” และบอกกะภรรยา “เกตุ, น้องรัก, จงกอดเจ้าหล่อน เพราะความสวยงามของเจ้าหล่อนเถิด.”

คลริน ผู้ฟัง ปราศัยรับ คล้อย ตาม ความเห็น สามัคคี ทักกล่าวทักตาคณนบบาง “แม่สาวรุ่น, หล่อนช่างสาวสวยน่ารักน่าเอ็นดูจริง, เจ้าแม่เอ๋ย! จะไปไหนคนเดียวดวงนยะ? บานอยู่ไหนยะ? ฉันจะไปส่ง. พ่อแม่ทมลูกสาวสวยเช่นนี้ เป็นผู้มบถยวาสนามาก.” เพตรชโอดवाद “โฮ, หล่อนเป็นบ้าแล้ว, นั่นผู้หญิงเมื่อไรละ? ตาแก่แท้ๆ; หน้าตาออกเหยว่นนยู่ ตกกระไปทั้งนั้น.”

คลริน — “ขอโทษคุณตา. แสงแดดเข้าตานั่นแสงพร่าฟางไป, ดอะไรเห็นเขี้ยวไปหมด. บัดนี้ฉันเห็นคุณตาทนมบถยชดเจนแจ่มแจ้งแล้ว; หวังว่าคุณตากงให้อภัย.” เพตรชโอดช่วยพูด “ยกโทษให้หล่อนเถิด, คุณตา,

นึกคิดว่าจะไปไหน ? ถ้าไปทางเดียวกัน, จะ
 ได้เป็นเพื่อนเดินทางด้วยกัน.” ชั้นแรกคิดว่า
 ทำท่าจะขอตัวไม่เดินร่วมด้วย เพราะได้ยืมผ้า
 เมียพดกันมาแต่ต้น คเหมือนปลัดมาจากโรง
 พยาบาลบาทงศ์, ครนพนศุดทำทางอกที่ ก
 คนดี ๆ เราณเอง จึงตอบอย่างสุภาพ “ขอ
 ความเจริญจงมีแก่ท่านทั้งสอง. ฉันพิศวงมากที่
 มาพบกันในทางอันไม่นึกว่าจะพบใคร ๆ, ฉัน
 ขอ วันเซนซิโอ, จะไปเยี่ยมลูกที่ตำบลปาตวา.”
 เพตรซิโอทราบทันทีว่า เฒ่าผู้นั้นเป็นบิดาของ
 ลเซนซิโอ ชายหนุ่มผู้ จะได้สมรสกับบุตรสุด
 ท้องของบัพติस्ताซึ่งชื่อว่า เบียงกา, และบอก
 ข่าว ทบุตร ของผู้ เฒ่า จะได้ แต่งงาน ชงแก่ปลม
 มาก: แล้วต่างพากันเดินทางต่อไป จนถึง
 บ้านบัพติस्ता ซึ่งขณะนั้นกำลังเตรียมการรื่นเริง
 ในพิธีสมรสเบียงกากับลเซนซิโอ. บัพติस्ताตกลง
 ยอมยกเบียงกาให้ เพราะภรรยาเขาพยสมเรือน

05/04/2565

พ่นออกไปแล้ว.

เมื่อถึง, บัปติस्ता เชิญเข้ากินเลี้ยงด้วย
พร้อมทั้งเจ้าบ่าวเจ้าสาวคู่ แต่งงานใหม่.

ลูเซนซีโอ สามเบียงกา, และฮอเตนซีโอ
ชายหนุ่มพึ่งแต่งงานใหม่, กินอาหารพลาด
สนทนากัน แต่ขอความทพุด มักจะเย้ยหยัน
บ่อยๆ ในข้อที่เพชรซีโอบาปเคราะห์เลอกเอา
หญิงเจ้าพยศ, แลวกเป็นธรรมดาที่จะต้องคุย
ว่าตนเป็นผู้เลือกเมียเป็น, พดพลาดหัวเราะ
พลาด, เบิกบานใจที่เป็นฝ่ายได้เปรียบเพื่อน.
เพชรซีโอเสยฟังเล่นเป็นการนกดขบขัน. ครั้น
พวกสตรออกไปจากห้องเสยงอาหารแล้ว, จึง
เห็นว่าบัปติस्ता ก็เข้าพวกหัวเราะเยาะตัวเขาด้วย;
เพราะเมื่อเพชรซีโอรับรองว่า ภรรยา ของ เขา จะ
แสดงให้ เห็นว่า เป็นเมีย ที่เซอพง สามขงกว่าเมีย
ใครๆ ในโลก, บิดาคถรณคตคาน “เพชรซีโอ,

ฉันเป็นพ่อเจ้าหล่อนนา, ฉันเข้าใจว่าถ้าแกไม่
เป็นบ้าไป, แกก็คงรู้สึกเต็มใจว่าได้นางเจ้าพอบศ
ยังเป็นเมียนา.” เพตรูซิโอ—“ขอประตีสเอช, และ
เพื่อพิสูจน์ให้เห็นเท็จจริง, เมียของผู้ใด ก็
ขอเชิญเรียกกันมาเถิด: ถ้าของใครมาทันที,
เป็นชนะ; พะนันกันเท่าไรก็เอา.” สามีสองคน
ตกลงวางเดิมพันกันขยับเหรียญ; แต่เพตรูซิโอ
พูดว่า ถ้าเป็นนกหรือสุนัข, เขาจะเล่นเสมอ
นั้น, แต่สำหรับเมียยอดหัวใจของเขา จะเอา
อกยสบเท่ากใด, ลูเซนซิโอ และฮอเตนซิโอ
จนเดิมพันถอยเหรียญ.

ลูเซนซิโอ ส่งคนใช้ให้ไปตามเบียงกามา
ก่อน, แต่คนใช้เดินหน้าเรอกลับมารายงาน
“นายหญิงให้เรียนคุณว่า ชุระยัง่วนอย์ มา
ยังไม่ได้.” เพตรูซิโอ—“อ้าว ! มชุระอย์ และ
มาไม่ได้หรือ ? นั่นเป็นคำทเมยควริไซแก่ผู้
หรือ ?” แล้วกพากันหัวเราะ, แต่พวก

สัมพันธมิตรซึ่งมีปติสตาเป็นหัวหน้า พดด้วย
 मनใจว่า ถ้ากรั้นไม่โซคำตอบเลวกว่านั้นก็
 วิเศษนะซ. คราวนถงคราวท้อเตนซโอเรียกเมีย
 มาละ, บอกคนโซ “ไปเรียนคุณนายว่า
 เชิญให้มาหาข้า.” เพตรซโอ—“โอโฮ! เรียน!
 เชิญ! ไม่ไหวละ. แน่, ต้องโซคำว่า ‘เขา
 ต้องมา’ ซ.” ฮอเตนซโอประชด “ฉันเกรง
 ว่า ภรรยาของท่านคงไม่ต้องเรียนแน่.” ไม่ซ้า
 ฮอเตนซโออีกหน้าจต: เห็นคนโซเดินเซอมากคน
 เดียว, ฮตฮตถามออกไป “เฮ้ย, เมียซ้าอยู่ไหน
 วะ?” คนโซ—“ประธาน, คุณนายว่าคุณแกล้ง
 ล้อเล่น, เลยเฉยเสีย ไม่มา ซอรับ, กลับ
 ส่งให้คุณไปหาเอง.” เพตรซโอ—“ยังร้ายเขา
 ไปอีก!” แล้วก็ส่งคนโซด้วยเสขงอื่นหนักแน่น
 ดุจบัญชาแห่งนายทหาร “เฮ้ย, ไปบอกนาย
 หลิงของเอ็งว่า ซ้าส่งให้มาหาซาเดยวน.” พวก
 สัมพันธมิตรไม่ทันมีเวลาคิดว่าเจ้าพยศจะไม่ฟังคำ

สำหรับนายเรียกบ่าวตังนั้น, ก็ได้ยินเสียง บับ-
 ตัสตา ร้องจนด้วยความประหลาดใจ “ให้
 ตกนรกช ! คณรรบสาวกาวมานแล้ว !” นาง
 มาถึง, ถามด้วยอายๆ “คุณต้องการทำอะไร
 นั่นคะ ?” เพตริชโอถาม “น้องสาวของหล่อน
 และภรรยาของฮอเตนซีโอ อยู่ไหนคะ ?” คณรรบ
 “เขานั่งคุยกันอยู่ กระจับปี่คะ.” เพตริชโอ
 ทำท่าขงขง, สั่ง “ไปเรียกมานทั้งสองคน.” ผู้
 รับบังคับบัญชา คณรรบ - กลับหลังหันไปทำธุระตาม
 สั่งทันที. ลูเซนซีโอเอ่ยขึ้น “ประหลาดจริง,
 ประหลาดยิ่งกว่าประหลาดอีก.” ฮอเตนซีโอ
 ขอมตาม “ฉันพิศวงมาก ว่าต่อไปจะเป็นอย่างไร.”
 เพตริชโอ - “ต่อไปก็สุขสบายช, รักช,
 ศานติภาพ^{๒๕๖๗} และเชอฟังเป็นใหญ่ ตามที่ถกกัน
 ๗, หรือจะพูดสั้นๆว่า ทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อย
 ด้วยสวัสดิภาพนี่ช.” บิดาของคณรรบปราโมทย์
 มากในการทบทวนเปลี่ยนนิสัย, พูดอวยพร

“เจ้าจงเจริญ, เพตราชโอร ! เจ้าชะนะพะนั้น
 แล้ว; ฉันทจะเพิ่มให้ออกสองหมื่นเหรียญเป็นสิน
 เติมของเจ้าหล่อน ซึ่งเสมอนว่าเจ้าหล่อนเป็น
 ลูกสาวใหม่ของฉันอีกคนหนึ่ง เพราะว่าผิดกัน
 ตรงข้ามเป็นคนละคนทีเดียว.” เพตราชโอรแสดง
 ความสีกตัสัทธต่อไป “ฉันทจะชะนะยงกวานอก,
 และจะใหเห็นนิสสัยดงรามของเจ้าหล่อนซึ่งพงเริ่ม
 เกิดขึ้นใหม่ ๆ อีกด้วย.” คณรนเข้ามาพร้อมกับ
 สตรสองคน. เพตราชโอรพูดอย่างมชย “เห็น
 ไหมล่ะ ว่าหล่อนมาจากไหน ? น้ากรียาของ
 ท่านมาราวกะนักโทษ. คณรน, หมวกนั้นไม่สม
 หน้าหล่อนเลย เอาออกทงเสียเถอะ.” คณรน
 ถอดหมวกโยนทงทันที. กรียาฮอเตนชิโอร้อง
 เอ็ด “แม่คุณ, เหลือเกินละ !” เบียงกาก็
 ประสม “อะไร ! ช่างทำตามเหมือนไม่มี
 ความฉลาด่างเลย.” สามเบียงกาพูดสอน “ฉันท
 อยากรให้หล่อนทำเช่นนั้นเหมือนกัน ! ความ

จึงขอให้พ่อค้าเต้านนเด้าเหตุผลซึ่งตรงเข้ามาหา
ทตาย.

เอเกียน แสดงเหตุว่าตนมีแต่ความเศร้าโศก
กินน้ำตาเป็นอาจรณ์ เบื่อหน่ายต่อความเป็นอยู่,
อยากเข้ามาตายให้พ้นทุกข์ทรมานไปเสียที, แล้ว
ก็บรรยายเรื่องราว.

“ข้าเจ้าเกิดในแคว้นสโรคัส มีอาชีพทาง
ค้าขาย. คราวหนึ่ง มีเหตุจำเป็นที่ข้าเจ้าต้องไป
ยังแคว้นเอบคิมันน์ ทำธุระอยู่ที่นั่นถึงหกเดือน,
ถึงกำหนดแล้ว ก็ยังกลับไม่ได้ จำอยู่ต่อไป
อีก, จึงให้เมียตามไปอยู่ด้วยกัน. อยู่ไม่
ทันไร เมียคลอดบุตรออกมา เป็นชายฝาแฝด
เหมือนกันทั้งคู่ ราวๆ ออกจากพิมพ์เดียวกัน,
การจะชดเชยลงไปให้ชัดว่าคนนต่างจากคนนนั้นตรง
ไหน ผู้ชำนาญลักษณะพยากรณ์ในโลกก็ต้อง
จ้านน. และในเวลานั้นเอง หญิงคนจนซึ่งอยู่
ในบ้านที่เมียข้าเจ้าอาศัยคลอดบุตร ก็ออกลูก

แฝดเป็นผู้ชาย ปรุระหลาดมากทัก นกเหมือน
กันจนเห็นเป็นคนเดียว. พ่อแม่เด็กแฝดนั้น
จนมาก, ขาเจ้าขงรบชอหารกนนมาเลียงตุ เพื่อ
ไต่ ไวรบไซสรอยลกขาเจ้า.

“ ลกขาเจ้าขงโตวันโตคน กยงนำเอนต,
แม่เขาปลมมาก และอยากกดับบ้านเสยขงแล้ว.
ขาเจ้ากยอมกดับโดยไมเต็มใจ เพราะรฐระทาง
นั้นขงไม่ทันเสจรเยบรอยค. เราพากันลงเรือ,
แต่นอกไปไม่กรอยเสน ก็เกิดลมสลาตันพัด
หอบคังจะกวาดเอาไปจมทกกลางทะเล, จนพวก
กะลาเสเห็นวามีทางรอดพายนัทรายแล้ว ก็
ทงเรือลำนน ลงเรือเล็กเอาตัวรอดไป, ปล่อย
ให้เราอย ในเงอมมหาวาคะแต่ลำพัง.

“ เสยง เมยขาเจ้ารอกให้ ทรวญ ทรางไมรู้ จัก
หยุด, เสยงทากรกฝ ไมรู้ เดยงสา เฟดจาจนงอหาย
โดยไต่ ขนแม่รอกกรองตาม, เหล่าน ทำให
ขาเจ้า เกิด ความโศก สะอกล สะทอน ถอนถงนำตา

ร่วง, ไม่ใช่เพราะกลัวตาย สงสารผู้หญิงกับ
 เด็ก ๆ ทารก; ฉะนั้น สติข้าเจ้าจึงคงอยู่กับตัว
 คิดหาดีทางที่จะช่วยลกเมย์ให้รอดตาย. ข้าเจ้า
 ทำได้เป็นอย่างดีที่สุด ก็คือ เอาเจ้าตุ๊กคนน้อง
 ผกติดไว้ ทปลายเสากระโตงอันสำรอง ซึ่งพวก
 เคนเรือทะเลต้องมีเตรียมไว้เสมอ. แล้วพวกเจ้า
 ลกช่วยคนเล็กทปลายออกข้างหนง, และเพื่อไม่
 เสียเวลาเปล่านาน รมบอกเมย์ให้จัดการผูกเจ้า
 ลกคนใหญ่และลกช่วย ติดกับเสาเล็กออกก่อน
 หนง เช่นเดียวกัน, ตั้งหน้าทให้เมย์เป็นคน
 ตแแต่เด็กทั้งสองคน, ข้าเจ้าเองตแแต่คน้อง, แล้ว
 เราทั้งสองก็ผูกตัวเองติดกับเสาซึ่งอยู่ในความควบคุม
 ของตน ๆ. ไม่ช้า คิดนมหมากชุดเรือเจ้า
 หาไสโครก กระบหิน แตะทะเลหายไป, เรา
 ต้องยดเสาน้อยไว้แน่น. ข้าเจ้าจะไปช่วยเหตือ
 เมย์ก็ได้, และเข้าใจว่าเมย์จะมาช่วยข้าเจ้า
 ก็ได้เหมือนกัน. ต่างคนต่างรักษาหน้าทของ

ตน, แล้วถูกคลื่นซัดห่างกันออกไป ๆ. แต่
 เมื่อกับทารก สองคนลอยไป ยังไม่ทันสุดสายตา,
 ข้าเจ้า ก็แลเห็นมเรือชาวประมงจากเมืองคอร์นถ์,
 ตามหาข้าเจ้าเข้าใจ, มาช่วยรับเอาขึ้นไป. ข้าเจ้า
 กายหวัง, จึงตั้งหนาระวังแต่เด็กสองคนของ
 ข้าเจ้าซึ่งกลิ้งชนกล่อกลงไปตามคลื่น, เดชะบุญ
 มเรือมารับเอาขึ้นได้, หงกะลาศกร ขกข้าเจ้าด้วย,
 เขาต้อนรับด้วยยินดี ให้เราได้พัก จนกระทั่ง
 ถึงฝั่งสระคัสเมืองเกิดของข้าเจ้า, ตั้งแต่นั้นมา
 ข้าเจ้าไม่รู้เลยว่า ทุกคนใหญ่และเมียเป็นตาย
 อย่างไร.

“ ลูกคนเล็กของข้าเจ้าคนเดียว ทข้าเจ้า
 ต้องเลี้ยงดู, เมอมอายุย่างเข้าสิบแปดแล้ว ก็
 เกิดอยากกร เรื่องเหมเรือพชาย, อ่อนวอนขอ
 ให้ข้าเจ้าอนุญาตให้ ไปตามหากับลกช่วยคนเล็กท
 พชายของมันหายไปด้วย. ข้าเจ้าอนุญาต. ถึง
 แมวข้าเจ้าเองก็อยากกร เรื่องลูกเมีย, แต่ท

ปล่อยให้เด็กคนเล็กเตร็ดเตร่ไป ฝรั่งว่าจะ
 เลยศูนย์ไปเสียอีก, ขงออกติดตามด้วยใน
 ภายหลัง. เทยวบเสาะหาจนตลอดทั่วป่าเขีย
 ก็ไม่พบร่องรอยว้าวเวยอย่างไร. เจตบเขาน รัสก
 ท้อถอยหมดกำลัง, แล่นเรือเลียบมาตามฝั่ง
 เอฬิสสแล้วก็ขนมานแหละ. วันนั้นเป็นวันเล็ก
 หวัง, หมดมานะ, สันพยายาม, สดชีพ.
 แต่, ท้าวพระกรุณาเอ๋ย, ขอให้ข้าเขาร เพียงว่า
 ลูกเมยยังมชวตอยู่ เท่านั้น, ข้าเขาจะหลับตา
 ตายอย่างสบาย."

เอเกยนหยุดเล่าเรื่องเพียงเท่านั้น. พ่อเมือง
 รัสกสงสารพ่อคาคระหารายอย่างขง, แต่จำใจ
 ตักกฎหมายไต่บัญญัติไว้แล้ว, มิฉะนั้น ก็ชะ
 ปล่อยให้ไป, ถึงกระนั้น พ่อเมืองยังกรุณาผ่อน
 ไม่สั่งประหารทันที, ให้รอไว้ เพื่อมีโอกาส
 ไต่เงินมาถวายชวต.

ความกรุณาของพ่อเมืองเพียงเท่านั้น ไม่

สำเร็จประโยชน์แก่พ่อค้าแม่ค้าแม่สีกน้อย, เพราะ
 ไม่มีใครเลยในอาชีพสัสทเอเกินนร จก, และจะ
 มีใครเล่าอาจยอมให้ผู้อื่นไม่รู้ จกหัวนอนปลาย
 ต้นเป็นลูกหนกลงพันมารค. ไม่มีทางอื่น นอก
 จากต้องออกจากโรงพิจารณาเข้าสู่อู่ห้องขัง คอย
 ฟังคำพิพากษาในที่สุด.

ลูกชาย อเกินนรทั้งค ไม่ใช่เหมือนกันราว
 กะตั้งใจแกะอย่างเดียว, ซอชิงเหมือนกันอีก:
 ซอ แอนตีโฟลัส ทั้งสองคน; ลูกช่วยอีกสองคน
 กซอ ดรอมิโอ อย่างเดียวกัน. เพื่อช่วยท่าน
 ผู้อ่านทราบได้ทันทีหายฉงน, คูนาย จะเขียน
 ผู้พวว่า แอนตีโฟลัสชาวเอฟัส (พ), ผู้น้อง
 ว่า แอนตีโฟลัสชาวสระคัส (น), ค้ คนใช้ กิม
 (พ) หรือ (น) ตามภระทเป็นพหรือนอง. และ
 ขอให้ท่านผู้อ่านใส่ใจไว้ในทันทีว่า ค้ แฝด
 นาย และค้ แฝดคนใช้ ต่างมรูปเหมือนกัน
 ในค้ แฝดของตน ตามทเอเกินนให้การไว้แก่

พ่อเมืองเอฟส์.

แอนตีโฟลัสชาวสละคัส (น) บังเอิญเข้าไป
เขตต์แคว้นเอฟส์สเวลาเขาเดียวกับบิดา, แต่
เคราะห์ดีที่เพื่อนฝูงหนึ่งบอกว่า มีพ่อค้าเฒ่าจาก
แคว้นสละคัสกำลังต้องโทษอยู่ ให้แอนตีโฟลัส
(น) แปลงตัวเป็นพ่อค้ามาจากแคว้นเอบัตันนัม
เสีย, มิฉะนั้นจะต้องโทษเช่นตาเฒ่านั้น. แอน-
ตีโฟลัส (น) ยอมตามแนะนำ, แต่ก็ยังเกิด
ละห้อยใจ ที่ได้ยินว่าเพื่อนร่วมแคว้นต้องโทษ
อันจะถึงประหารชีวิต.

แอนตีโฟลัส (พ) ลูกหัวบีของเอเกียน อยู่ใน
กรุงเอฟส์สมาแล้วยสิบปี จนอาจเรียกว่าแอน-
ตีโฟลัสชาวเอฟส์ได้, ทำการงานเกิดผลประ-
โยชน์ร่วมร้อยเป็นเศรษฐี, แต่ไม่รู้ ประวัติตัวเอง
ว่าเป็นลูกเต้าเหล่าใคร, จำได้เพียงว่าชาว
ประมงช่วยนำมาจากทะเล, ชาวประมงนั้นช่วย
แอนตีโฟลัส (พ) กับมารดาและลูกช่วยรอดอัน-

ทรายจากภัยในทะเล, แล้วพรากทหารทั้งสอง
 ไปจากอกแม่ เอาไปขายเป็นทาสแก่เมนะฝน
 นักรบผู้ มขอเสียงซงเป็นบิดลาแห่ง พ่อเมืองเออี-
 สัส. เมนะฝนรับขอเด็กทั้งสองไว้, เมื่อไป
 เขยมนพ่อเมืองฝ เป็นหลาน ได้พาเด็กคู่นี้ไป
 ด้วย. พ่อเมืองมีความเอ็นดเด็กอนาถานนมมาก
 จึงขอไว้. แต่ขึ้นมา แอนตีโฟลัส (พ) ก็อยู่
 ในเมืองเออีสัส, เจริญวัยจนแล้ว, อันพ่อเมือง
 แต่งตั้งให้เป็นนายทหาร, มขอเสียงในการรบ
 พงหลายครั้ง, ทั้งเคยช่วยชีวิตพ่อเมืองมาแล้ว
 ด้วย. อาศัยความดีความชอบนี้ พ่อเมืองให้
 บำเหน็จเป็นอย่างดี โดยจัดการแต่งงานกับ
 อะดริอานา เศรษฐินแห่งเออีสัส, และอยู่กิน
 กันมาเป็นปกติสุขจนตราบนั้น. ๒๕/๐๔/๒๕๖๕ ดรอมมีโอ (พ)
 ก็คงเป็นคนรับใช้อย่างสนิทสนม.

แอนตีโฟลัสชาวสโรคัส (น) เมื่อไปจาก
 เพื่อนผู้แนะนำให้ปลอมเป็นพ่อค้าชาวแคว้น เอ-

บิ๊ดมน์มแล้ว, ส่งให้ดรอมิโอ (น) เอาตุงเงินไป
รออยู่ก่อนที่โรงเตยมนซึ่งเขาตั้งใจจะไปพักแล้วจะ
กลับบ้านเมือง, ส่วนตัวเองจะเที่ยวชมภูมิฐาน
บ้านเมืองดูกริยาอาการราษฎรแล้ว จะตามไป
ภายหลัง.

ดรอมิโอ (น) เป็นคนร่าเริง, เมอแอนตีโฟ-
ลัส (น) ทกซ์โศกกว้างเหงาเจ้าช้อย, มักพูดจา
ติดตลกให้นายขบขันสบายใจ, ฉะนั้น เขาจึง
เป็นผู้ได้อภัยจากนาย โดยพูดจาหยอกเอิน
นายได้มากกว่าคนไขสามัญ.

เมอแอนตีโฟลัสชาวสิระคัส (น) ให้ดรอมิโอ
(น) ไปแล้ว, ยินรำพึงถึงการต้องเที่ยวว่าแห้ว
ตามหาพชายและมารดา ซึ่งไม่มีใครทราบเรื่อง
ราวจะบอกกล่าวได้เลย “อนิจจา ตัวเราหนอ
เหมือนกะหยดน้ำในทะเล, หาเพื่อนหยดน้ำ
ด้วยกันที่หายไปกลางทะเล, ฉะนั้น เรา, ผู้
เที่ยวตามหาพและแม่, ก็จะพลอยละลายตาม

ไปด้วย."

ขณะที่ภาพอย่างเสร้าง่ายหาประโยชน์มีได้นั้น, ดรอมิโอ (พ) เดินตรงเข้ามา, แอนตีโฟลัส (น) เข้าใจว่า ดรอมิโอ (น) ก็ประหลาดใจที่เห็นใครคนไหน จึงกลับมาเร็วนัก, จึงถามว่าเอาเงินไปทิ้งเสียที่ไหน. ดรอมิโอ (พ) ตอบ "คุณนายบอกว่าสายแล้ว, ให้มาเชิญคุณไปรับประทานอาหารเช้าเร็ว, ถ้าเข้าไป, อาหารจะหมด." แอนตีโฟลัส (น) - "คำพูดเหลวไหลของเอ็งมันไม่ถูกกาลเทศะเสียแล้ว, เอ็งเอาเงินไปทิ้งที่ไหน, หา?" ดรอมิโอ (พ) ฉงน - "เอ๊ะ, เงินที่ไหน? ผมไม่มีเงิน. อย่าช้าเลยครับ. คุณนายให้รีบไปรับประทาน." แอนตีโฟลัส (น) ฉงน - "คุณนายอะไรกันวะ?" ดรอมิโอ (พ) - "อ้าว, ก็คุณนายเมียของคุณนี่ซิ." แอนตีโฟลัส (น) ไม่เคยมีภรรยาเลย จึงโกรธตรอ-

มีโอ (พ) เปนกำลัง, บังทวาด “เอ อายน,
 เพราะข้าเคยพูดเล่นกับเอ็ง, เอ็งขงนก็จะตอ
 ถลอขาประสาบ้าๆ เชนน. ลมข่าไม้คณา. พุด
 กันจริงๆ เถอะ. เอ็งเอาเงินไว้ที่ไหน? เรา
 เปนคนต่างถิ่นมาคณ, ทำไมเอ็งจึงทำประมาท
 ปลอຍให้เงินอย่ ตำพั่ง? ไม่รักษาไว้กับตัว ”
 ทรอมมีโอ (พ) ไม่เคยรับเงินที่ นายมอบหมายไว้
 เลย, ได้ยินตุ้เชนนัน ยังเห็นเปนนายพูดเล่น,
 ขงหัวเราะงอ, และพุดเร้ง “โปรดไปเร็วๆ
 เถอะครับ, เดียวคุณนายจะคู้ใหญ่, เอาไว้
 เวลารับประทานเถิด, ขงค้อยพูดเล่นกัน, คุณนาย
 และน้องสาวท่านนงคอยพร้อมอย่ แล้ว, ดู
 เหมือนหัวจืดด้วย.” แอนตีโฟลัส (น) ยังโกรธ
 เกรี้ยวจืดขณ, 04/2565 เอาไม่แพนเขาที่ทรอมมีโอ (พ)
 เปนแนว. ทรอมมีโอ (พ) วังหน้ไปบอกนายหญิง
 ว่า แอนตีโฟลัส ไม่ยอมมากินข้าว, และทัง
 บอกว่าไม่เคยมีเมียด้วย.

อะครีอานาโกรธมากเหมือนกัน เมื่อได้ขึ้น
 ฟ้าว่าไม่เคยมีเมีย ก็ลงความเห็นว่ามีไปรักใคร
 ทดกว่าอีกแล้ว, นางเป็นคนหึงจัดโดยปกติ,
 จึงมีอาการกะพืดกะเพียด คิดพ้อว่ากล่าวด้วย
 ฤทธหึงเป็นวัฏเป็นเวณ. ลีสยานา ผู้นองสาว
 จะแข็งแรงแก้ไขอธิบายเท่าไร ก็ไม่ทำให้ โทษ
 ของพหุญงกลายเป็นได้.

แอนตีโฟลัสชาวสรีระกัส (น) มีความกตัญญู
 มาก, หันหน้าเดินกลับไปยังโรงเตียม พบ
 ดรอมิโอ (น) คงรักษาเงินเป็นปกติได้อยู่, ยังไม่
 หายฉิวที่ไปล้อเลียนยั่วโทษต่างๆ แล้วรีบกลับ
 มาตักนึ่งยวมเด่นสนุก, ตรงเข้าไปจะทาบให้เต็ม
 ฉุน; ก็บังเอิญอะครีอานาเมียแอนตีโฟลัส (พ)
 เข้ามาใส่ คิดพ้อต่อว่าในเหตุที่เขาทำกริยาน่า
 ต่างๆ ผิดแปลกไปมาก, ถ้าเลิกถึงถ้อยคำที่ถื่น
 ไว้เมื่อแต่งงานใหม่ๆ ว่ารักคงจะกตัญญู, เวลาน
 ไปหลงรักอนึ่งอะไรที่โหดโหดเสียแล้ว, เลยลมคำ

ก่อนๆ หมด- “เป็นยังไง, พ่อคุณ? ฉันทำอะไรให้, จงหุ่หนั้นเล็กน้อยง่ายๆ?” แอนตีโฟลัส (น) ไม่เคยถูกผู้หญิงมาแปรแปรนั่นแก่ตนเลย, ครั้นถูกใส่เอาไว้ โดยไม่รู้ต้นสายปลายผล, ก็ประหลาดใจมาก, จึงถาม “คุณนายพูดกะผมหรือ?” แล้วชี้แจงประวัติของตน: “ไม่เคยมีเมีย, ไม่รู้จักใครหมดในเมืองเอสสัน, พงขนมาเหยียบเมืองนเพียงสองชั่วโมงเขานเห็นจะได้; แต่ถ้อยคำไม่หักล้างความเข้าใจของอะตริอานาเลย เพราะนางไม่ยอมฟังทั้งนั้น, ยืนบังคับแต่อย่างเดียวให้ไปบ้านด้วยกันเดิวนั้น. แอนตีโฟลัส (น) หมดทำ, ยอมไปด้วยกันนางทั้งสติล่อยๆ เช่นนั้นจนถึงบ้าน, แล้วยังต้องรับประทานอาหารกับหญิงที่เรียกตนว่าสาม พร้อมทั้งหญิงสาวอีกคนหนึ่งที่เรียกเขาว่าพดวช. การมคนรั้จักในเมืองใหม่ ซึ่งตนไม่เคยนึกว่าจะมีใครรู้จักเลย, และแถมบริบูรณ์

ด้วยอาหารการกิน น่าจะสบายใจเพราะหาขีวิตก,
 แต่สำหรับทีแอนตีโฟลัส (น) มาตกเข้า กลับ
 พิสงจนพดไม่ตก. เพราะไม่แต่เพียงได้อาหาร
 กินเท่านั้น, ซ้ำนี่ยังเป็นผิวของเจ้าบ้านอีก, ทั้ง
 มหัญงมเรียกตนว่าพ พดลือเ็นตนอย่างสนิท
 สนม, จึงไม่มีทางไหนที่จะให้แอนตีโฟลัส (น)
 นกคนเหตุการณ์ของตน นอกจากเข้าใจว่าตนคง
 ได้แต่งงานกับนางเจ้าของบ้านนั้นจริง เมื่อหลับ,
 หรือมีฉะนั้น ตัวเขาเองกำลังหลับอยู่. ส่วน
 ครอบมิโอ (น) ผู้ตามไปด้วย ก็ประหลาดใจไม่
 น้อยไปกว่านาย ด้วยเหตุที่นางคนครัวพดจา
 สนิทสนมทำกริยากระซัดกระซอยเงางอน เดียว
 ชอบเดยวฉน ราวกระรั จักกัมนมานับสิบ ๆ ปี,
 แล้วถูกเรียกว่าผู้เขาอีก " เพราะเป็นเมียของ
 ครอบมิโอ (พ).

ขณะแอนตีโฟลัสชาวสิระคัส (น) รับประทาน
 อาหารกับครอบครัวนั้น คิดขบปัญหาต่างๆ อยู่,

ผู้จริงของนางก็กลับมาถึงพร้อมด้วยดรอมีโอ (พ).
 พวกคนใช้ไม่ยอมเปิดประตูเรือนให้ เพราะนาย
 สั่งไว้ว่าไม่ต้องการให้ใครเข้ามาใน เวลาหน้าส่ว
 หน้าขวานของนายนั้น. แอนตีโฟลัส (พ) กับ
 ดรอมีโอ (พ) เคาะประตูแล้วเคาะอีกเล่า และ
 ส่งเสียงตะโกนบอกเข้าไปว่าเขาคือ แอนตีโฟลัส
 กับดรอมีโอ, ก็ไม่มีใครยอมเปิด, กลับมีเสียง
 หัวเราะ ตอบ ตะโกน ออกมาว่า แอนตีโฟลัสกำลัง
 กินข้าวอยู่กับภรรยา และดรอมีโอก็ยังอยู่ในครัว
 ทั้งสองคนเคาะประตูก็แล้ว ตีประตูก็แล้ว ทบ
 ประตูก็แล้ว แทบประตูจะพังลงไป ก็ไม่มี
 ใครเปิดให้ เปนอันเข้าบ้านไม่ได้. ในที่สุด
 แอนตีโฟลัส (พ) โกรธเปนกำลัง, หันหน้ากลับไป
 ออกจากบ้าน, 2565 ประหลาดใจอย่างยิ่งที่ทุกคนปลอม
 มารับประทานอาหารกับภริยาตนทั้งนายทั้งบ่าว.

เมื่อแอนตีโฟลัส (น) อิ่มแล้ว ใจยังเต็มไป
 ด้วยความประหลาดไม่รู้จักสิ้นสุด ททัญเจาบ้าน

ยังคงเรียกตนว่าผี. และหญิงครัวก็เดินทำนองเดียวกัน เรียกว่าครอมิโอ (น) เป็นผี. เขาจึงหาทางเดิน ออก จากบ้าน นั้นในโอกาสแรกทีเดียวได้. แอนตีโฟลัส (น) ชอบบลีสอานาน้องสาวหญิงเจ้าบ้านจริง, แต่กเกลียดอะดริอานาขหงเป็นลูกพี่; ส่วนครอมิโอ (น) หมั่นไต้นางครัวเป็นที่สุดแล้ว. ทั้งนายทั้งคนใช้ จึงยินดีมากที่หลุดไปจากเมียใหม่ๆ เสียได้.

ขณะเดินตามทาง ช่างทองเห็นแอนตีโฟลัสชาวสรีคัส (น) เข้าใจว่าแอนตีโฟลัส (พ), เรียกขอแอนตีโฟลัสให้หยุดแล้ว, ส่งสายสร้อยทองคำให้. เมื่อแอนตีโฟลัส (น) ประติษะว่าไม่ใช่ของตน, เขาก็ขัดเขียดให้ บอกว่าสร้อยสายนั้นแหละ แอนตีโฟลัสเป็นผู้ ส่งให้ทำเอง, แล้วเขาก็เลียงไป, ปล่อยให้สายสร้อยอยู่ในมือแอนตีโฟลัส (น) ผู้ไม่รู้เรื่องราวเลย. แอนตีโฟลัส (น) ส่งให้ครอมิโอ (น) รับเก็บของขงลง

เรอกลับ ไม่ยอมอยู่ในเมืองเหลวไหลนั้นต่อไป
อีก - เมืองเต็มไปด้วยความผันอย่างหามลมิได้.

ช่างทองไปจากแอนตีโฟลัส (น) ไม่ทันไร ถูก
เจ้าหนจับตัว. ขณะนั้นแอนตีโฟลัส (พ) เดิน
สวนทางมา, ช่างทองก็ขอร้องให้แอนตีโฟลัส
(พ) ช่วยไ้เงินให้ เพราะค่าสร้อยทองนั้น พอ
กันกับหนี้สินรายน. แอนตีโฟลัส (พ) ประดิษ
ตัวเปนเกลียว ว่าไม่เคยได้รับสร้อยอะไรเลย.
ช่างทองยืนยันว่า เขาได้มอบสร้อยให้เมื่อ
สักครู่เอง. เกียงกันอะอะอยู่นาน ไม่เป็น
การตกลงกันได้, จนกระทั่งเจ้าหนาทเห็นเสียเวลา
คร่ำตัวช่างทองไปข้าง, และช่างทองก็ร้องบอก
ให้เจ้าหนาทจับแอนตีโฟลัส (พ) ผู้ฉ้อโกงค่าสาย
สร้อย ไปข้างด้วย: เปนอันต้องไปอยู่ ที่สถาน
นครบาลทั้งคู่.

ขณะแอนตีโฟลัส (พ) ถูกจับไปนั้น, ดรอ-
มิโอ (น), ซึ่งออกไปจากนายרבชนของลงเรือ

แล้ว, เดินมาพบตามทาง ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘
 เป็นนายลกจ๊ับ. แอนตีโฟลต์ส (พ) เข้าใจว่าเป็น
 คนใช้ของตน, จึงสั่งให้ ไปบอกภรรยาขอให้ส่ง
 เงินประกันด้วย. ดรอมิโอ (น) ประหลาดใจว่า
 ทำไม นายจึงสั่งให้กลับไป ยังบ้าน ขตุขงเสียงหน
 กันมาแล้วอีกเล่า, แต่ไม่กล้าตอบว่าอะไร
 (ที่จริง ตั้งใจจะมาบอกนายว่าเรือเตรียมจะออก
 อยู่แล้ว). และตั้งรู้ ใจว่านายกำลังมีอารมณ์
 ไม่ดี ไม่ใช่พูดเล่น, จึงต้องไปตามคำสั่ง,
 พลังเดินบ่น "นางเคาสเบล แม่ครัว มัน
 ทักทักเอาว่าเราเป็นพวกมัน, แต่เราต้องไป, บ่าว
 ต้องทำตามคำสั่งนาย."

อะครีอานาให้เงินมา, เวลาเดินจะไปที่คุมขัง,
 ดรอมิโอ (น) พบแอนตีโฟลต์ส (น) ผู้เป็นนาย ยัง
 ยืนชมเพราะคนหาเหตุผลไม่พบ อยู่ที่นั่นเอง.
 ด้วยบังเกิดเหตุผลใหม่ขึ้นอีกเป็นอเนก: เป็น
 ต้นว่า ผู้ใดเดินผ่านมากก็แสดงความเคารพ

เพราะพชายเป็นคนขี้ขลาดเสียมาก ใครๆ ก็รัก
แทบทั้งเมือง, บางคนพอพบก็ตรงเข้ามาขอร้อง
ให้ แฉงว่าใช้หน้วนนั้นเวลานั้น, บางคนเชิญ
ไปเที่ยวคุยเล่นที่บ้าน, บางคนแสดงความชอบ
คุณในการที่เขาได้ทำอุปการมาแล้ว, บางคน
ต่อว่าในข้อที่รับปากแล้วไม่ไปตามนัด.

แอนตีโฟลัส (น) กำลังนึกยุ่งในใจร้อยอย่าง
พันประการ จนแทบไม่เชื่อว่าตนเป็นคน หรือ
ไม่รู้ จักว่าตัวของตัวเป็นใคร, ก็พอดีครอมิโอ (น)
ตรงเข้ามาถามว่า นายรอดมาจากเจ้าหน้าที่ได้
อย่างไร, แล้วก็นำเงินที่อะตริอานา มอบมา
ให้ ใช้หนักาสร้อยข้างกลาง, เมื่อแอนตีโฟลัส (น)
กลุ้มใจด้วยมดแปดล้านอยู่ แล้ว, มาได้ขึ้นเรื่อง
มดแปดล้านอันนั้นให้เพิ่มเขาอีก ซึ่งเขาบอกถึง
เจ้าหน้าที่, ห้องข้าง, เงินจากอะตริอานา หอ
นาง, กพนิจ, ทวาดปลั่งออกมา "อายน
บาแล้วแน่, ฝหลอกเราหรืออย่างไรนะ?" แล้ว

กษบหน้าราฟง, อัดอืดใจคอ หน้าอกแน่น
 ตันหมด, ได้แต่ร้องขออนุภาพสวรรค์ “ขอ
 ให้พระเจ้าโปรดให้เราพ้นไป จากเมือง อันมิใช่ที่
 มนุษย์น - “ ไม่ทันขาดความตลอด, ก็มีคน
 แปลกหน้าเขามาอีก: คราวนี้เป็นผู้หญิง เรียก
 ซอแอนติโฟลัสตก, ต่อกว่าในการที่เขาได้กิน
 ข้าวกับนางเมื่อเขานอนแล้วสัญญาว่า จะให้สาย
 สร้อยแก่นาง. แอนติโฟลัสหัวแทบแตกเป็น
 เจ็ดเสียง, ถึงถิ่นโพล่งออกมา “น้องพิบสาจ
 ราย, ข้าไม่เคยรู้จักเอ็ง, ไม่เคยเห็นหน้า,
 ไม่เคยกินอะไรร่วม, ไม่เคยพูดสัญญาแก่ใคร
 ว่าจะให้สายสร้อย.” ผู้หญิง - “เอ, เจ้าคน
 อสัตย์, ขวนเขาไปกินเลี้ยงหยกๆ ทำลมเสียได้,
 รับปากรับคำเขาว่าจะให้สายสร้อย, เขาก็ดอด
 แหวนออกให้, หน้าตาจะเอาแหวนกินเปล่า
 กระนั้นหรือ? เมื่อไม่ให้สายสร้อยก็ไม่ต้องการ,
 เอาแหวนเขากินมา.”

เมื่อแอนตีโฟลัส (พ) เข้าบ้านตนไม่ได้ เพราะ
 พวกในบ้านไม่ยอมเปิดประตูให้ตั้งกล่าวแล้ว, ก็
 เกิดโทษะฮัตถ์, เต็มใจเดินออกจากบ้าน, โดย
 เข้าใจว่าเมฆเกิดหงแล้วแกลงทรมาน เพราะ
 นิสสัยหึงยอมปรากฏแก่เขานับครึ่งไม่ถ้วน, นาง
 เคยตื้อบ่อยๆ ว่าเขาไปหาหญิงอื่น, คราวนาง
 แกลงไม่ให้เข้าบ้าน, เพื่อทำให้สมแค่น เขา
 จึงไปหาหญิงคนอื่น (คือคนที่กำลังทะเลาะกับ
 แอนตีโฟลัส (น) ชวนไปกินข้าวกัน), ความฉิว
 ที่ทำอะไรแก่ใครไม่ได้ ต้องแสดงฤทธิ์ระเบิด
 ออกมาทำลายสิ่งอันเสียบางจึงคอยสงบลง, เขา
 สัญญาจะให้สายสร้อยขงว่าช่างทองทำไว้ ตั้งใจ
 จะให้เมียแต่เลิกความตั้งใจเสียด้วยชงนาหน้าเต็ม
 ท, สายสร้อยนั้น คือเส้นที่ช่างทองสั่งให้แก่
 แอนตีโฟลัส (น) นางเชื่อว่าจะได้สายสร้อย
 จึงยอมให้แหวนเป็นการตอบแทน, ครั้นได้ยื่น
 คำประดีเชษฐของแอนตีโฟลัส (น) ชงเข้าใจว่า

แอนตีโฟลัส (พ). ก็ผัดประหลาด, เห็นได้
 ว่าผู้สัญญาเสียสดี เกิดวิกฤตแล้ว, จะเถียง
 อย่างไม่เอาชนะไม่ได้. จึงตรงไปหาอะครีอานา
 เมียแอนตีโฟลัส (พ), บอกว่าสามเสียจรตแล้ว.
 แต่พอดีกัน เจ้าหน้าหน้าแอนตีโฟลัส (พ) มาถึง
 เพื่อเรียกเงินค่าสายสร้อย. (เงินที่อะครีอานา
 มอบแก่ตรอมิโอ (น) นั้น ผิดตัวไป)

อะครีอานาเชอแนทเดียว ว่าสามตนเป็นบ้า
 ตามททหญิงคนนั้นบอก เพราะเวลานั้น แอน-
 ตีโฟลัส (พ) ทำหน้าขงตาขุ่น ดัดพอดต่อว่าเรื่อง
 ที่เมียไม่ยอมให้ตนเขาบ้าน, กับทงก่อนหนาน
 ออกจะมีความเห็นราวๆ อยู่ บางแล้ววว่าสามเริ่มจะ
 เป็นบ้า ในข้อที่ประตึษะออกมากดั่งๆ ได้เมื่อ
 เวลารับประทานอาหารเชื่อว่านางไม่ใช่เมีย, และ
 ยังแถมว่า ไม่เคยอยู่ในกรุงเอฟีส์ตลอดวัน
 ซงเขาได้ยู่ ก็นเป็นสามมาตงยสบบแล้ว. เมื่อ
 อะครีอานานับเงินให้ผู้คุมไปใช้หนี้แล้ว, สั่ง

ให้คนไข้อาเชอกมาผูกมัด นำเข้าไปขังไว้ในห้อง
มิด. และให้ไปตามแพทย์มารักษาโรคบ้า.
แอนตีโฟลัส (พ) คัดค้าน ตลอดเวลาว่าไม่บ้า,
อธิบายให้เห็นว่าหลงงโทยเขา, แต่ยังคงยืนยัน
อธิบาย ทำทางมันก็ยังทำให้เห็นความบ้าหนัก
แน่นเข้า. ดรอมิโอ (พ) ก็พลอยถูกเหมาว่าบ้า,
ต้องถูกมัดถูกขังตามนายไปด้วย.

เมื่อจัดการให้คน 'บ้า' เข้าห้องมิดแล้วไม่
นาน, อะครอานากได้รบข้ว่าคน 'บ้า' ทั้งค
เกิดคลั่งจัดจน ถึงกะหลุดจากการคุมขัง หนี
ไปเพ่นพ่านอยู่ตามถนนหลวง. อะครอานาชวน
พวกพ้องไปจะตอมจับ, พอเดินทางไปตามถนน
ถึงหน้าประตูวัดนางชแห่งหนึ่ง, ก็แลเห็นนาย
บ่าว 'บ้า' ทั้งสองคน (แต่เป็นคู่ น).

แอนตีโฟลัสชาวสรีคัส (น) ขณะนั้นก็ยัง
ถูกตัวเรื่อยมา, สร้อยที่ขางทองให้ยังคงคล้องอยู่,
ขางทองเดินมาพบ ก็ต่อว่า "ขางมีหน้าประตูเชช

“ได้ว่าไม่ได้รับสร้อย, แล้วยังไม่ยอมให้เงินอีก.”
แอนตีโฟลัส (น) คำนว่ข้างทองยัดเยียดให้เขา
เองต่างหากเมื่อเวลาสายน, และแต่นั้น ก็
มิได้พบหน้าข้างทองอีกเลย.

เมื่ออะดริอานาเมียแอนตีโฟลัส (พ) กับพวก
เห็นบ่าวนาย (คู้ น), ก็กรุกกันเข้าไปจับอย่างไม
ฟังเสียงอธิบายอะไรหมด, จนแอนตีโฟลัส (น)
และคนใช้กะโตดหนีเข้าไปในวัด ขอให้แม่ช
ช่วยบ่อกัน.

เมื่อธการชเห็นเกรียวกราวเช่นนั้น, ก็ปราศ
ออกมาสะกดหน้าผู้ใด, ถ้ามถึงเหตุผลต้นปลาย.
แม่ชสมภารฝัน มเคาหนาแสดงว่าฉลาดกล
ซง เห็นอันใดเป็นสันนิษฐานขบแตกถกตอง,
นางไม่ยอมมอบตัวให้แก่ผู้ใดง่าย ๆ. จึง
เชิญอะดริอานาเมียแอนตีโฟลัส (พ) เข้าไปนั่ง
เรียบร้อยแล้ว, ค่อย ๆ ถาม “อะไรทำให้
สามคุณนายเสียดใจไป ? เขาต้องเสียทรัพย์สม-

บัดอะไรหรือ ? หรือญาติพี่น้องต้องล้มหายตาย
จากไป ?

อะดริอานาประตึยเชวว่ามีใจเหตุเหล่านี้.

อธิการช—“เช่นนั้น เขามมีหญิงอนเป็นที่
มุ่งหมายอีกหรือ จึงทำให้เกิดวักจริต ?”

อะดริอานาตอบว่า นางเคยรักเช่นนั้นมา
นานแล้ว เพราะเขาหายไปจากบ้านบ่อย ๆ.
(แต่ทว่าความจริง ความหึงโง่ความเปล่า ๆ
ของเมียหรือก ทำให้แอนตีโฟลัส (พ) ไม่อยาก
อยู่บ้าน.)

เพื่อทราบความจริงอันแน่นอน แม่ชพูดนำ
“กระนั้นควรลงโทษแท้.”

อะดริอานา—“ถูกทีเดียวกะ, นั้นทำเช่นนั้น
เสียหนักแล้ว.”

แม่ช—“ทำไมพอกะมัง ?” (ถามกะหึ่ง
อยากกรูรายละเอียคออกไปอีก).

อะครอานา กิจาระไนวิชการาบฟัวไห้แม่ช
 ทราบ เพื่อไห้เห่นว้าตนมมิได้บักพร่องในการควบ
 คุมเลย “ไม้มเรื่องเตน ๆ อันเคยกะทอฉนพุด
 แก่เขา; เวลานอน ฉฉนก็ไม้ยอมไห้หลับง่าย ๆ,
 ต้องขอพุดกันก่อน; เวลากิน ฉฉนก็พุด-พุด
 พุด-เสยจนหยอฉนแล้วหนักก็แล้ว, ไม้ยอม
 ไห้กินนึ่ง ๆ ได้เลย; ไม้รู้ละ ถ้ายู่กันเพียง
 สองคนละก็, ทุกทิศเดียว, เปนต้องพุดไห้
 อยู่ ไตขอศอก, บอังกั้นไม้ไห้หนีอกใจได้.”

เมื่อแม่ อธิการได้ ความจริง เปนที่พอใจแล้ว,
 ก็ออกความเห็น “มีน้ำเต้า, อย่างนี้ไม้เป็นบ้า
 จะเป้นบ้ากันเมื่อไร ? พืชหญงขหง-หรงไม้
 เปนโล้เป้นพาย-หรงเถ่าสำไม้ได้-หรงจนไม้เป้น
 ประสาหรง มันรายยงกว่าพืชหมาบ้อก. น
 เห็นได้ ไตง ๆ ละซี้ ว่า เขาฉนก็ไม้เป้นอัน
 นอน เพราะคุณนายพ่นพืชกรอกห้อยู่เสมอ,

จำเป็นอย่างยิ่งเองที่สมองเขาต้องเคือง, จะกินก็ไม่
 เป็นอันกิน เพราะอาหารเจอพืชทั้งหลาย
 แต่ละคำล้วนกรดของโคเลตร เขาไปค้ออยู่ใน
 ค้อหอย, อาหารเคี้ยวบ้างไม่ได้เคี้ยวบ้าง, ขยอกๆ
 เข้าไปไม่เป็นรส, มันก็ย่อยไม่ทัน, เกิดขึ้น
 บ้วนขึ้นภายในอีก, จะเล่นอะไรก็หาความสำราญ
 ไม่ได้ เพราะวาทะของคณนายทำให้เดือดพล่าน
 ไม่มีเวลาสร้าง, พอจะมีโอกาสขรมๆ เจียบส่งด
 สงบหัวใจบ้าง ถัดคณนายถือเอาเป็นโชคเหมาะ
 สำหรับอยู่กันตัวต่อตัว เทสนับองค์กันไว้เสีย
 ก่อนเป็นคั้งเป็นแคว, ก็พูดที่เอ๋ย, คนนั้น,
 มีประสาสำหรับบรรลคน, มาโดนเขาเช่นนี้,
 ทนอะไรไหว? มันก็หัวกลมเป็นบ้านี่ซะซี."

สติอันนั้นลอบจะพลอยลงโทษพสาวด้วยแล้ว,
 แต่ยิ่งสติทัน, กลับแก้กันอย่างเงินๆ ว่าถึงอย่างไร
 ก็ไม่เคยได้ยื่นพิโซ้วจาหายาบคายรุนแรงต่อ
 สาม, และพูดเตือนพสาว "ทำไมพทนฟัง

เขาว่าเอาข้างเดียว, "ไม่ตอบข้าง?" แต่แม่
 สมภารซึ่งอธิบายขแจ่งเสียก่อนว่า ความผิด
 อยู่ ที่อะตริอานาผู้ ภริยาเอง ซึ่งอะตริอานาไม่
 มทางแก้ตัว นอกจากพดพมฟ้าตามความร สก
 ตรงๆ ว่า "ฉันเสียทแม่ชแล้ว, ถูกแม่ชลวง
 เอาความจริงหมด."

ถึงแม้ว่า อะตริอานา นั้กละอายในความประ-
 พฤติของตนที่ลวงมา, ก็ยังร้องขอให้แม่ชส่ง
 ตัวผู้ช่วย ครั้นๆ แต่แม่ชไม่ยอมให้ ใครลวง
 ถ้าเข้าไปในเขตต์โรงธรรมก่อนอนุญาต, และ
 หังไม่ยอม มอบตัว ชายผู้ เสราะหร่าย แก่เมย หัง
 ด้วย, หังใจว่าจะรักษาให้เขาหายเอง, หังสั่ง
 ให้ บิดประศุโรงธรรมทันใด:

ในระหว่าง กลางวันก็เต็มไปด้วย ความผัดน้ำขี้
 ต่างๆ ซึ่งความเหมือนกันแห่งคู้ แผลด หากให้
 เป็นไปนั้น, เวลาค่อยลวงไป ๆ กลายเป็น
 เข่นจะขมูกขมัว, ใกล้เคียงเวลาทตาเฒ่าเอเกยนจะ

หมดโอกาสได้เงินค่าถ่ายชีวิต, พระอาทิตย์ตกดิน
เมื่อใด, นั่นแหละ เป็นเวลาที่แกต้องถูก
ประหาร.

ตะแสงแกงสำหรับประหารชีวิต อยู่ ติดกับ
วัดนางชนน. เมื่อแม่ธการเข้าสู่อุณฺณแล้ว,
เอเกยนอกเจ้าหน้าหน้าตัวไปณทนน, พ่อเมือง
ก็ตามไปด้วย เพราะมีความสงสารแกมาก เพื่อ
มีไกรๆ ให้เงินเป็นค่าถ่าย, จะได้ส่งยกโทษ
ประหารทันท่วงที.

อะตริอานา ยังรออยู่ หน้าวัด, พ่อแลเห็น
พ่อเมือง, กรองฎกาต่อพ่อเมืองขอความยกติธรรม
และกล่าวโทษแม่ช ทแกตงกักสามฝ รกตจรีดไว้,
เมียมารับตัวก็ไม่ยอมส่งให้. ขณะนางรองทกข
อยู่ นน, สามจริงของนางพร้อมด้วยคนไข ชง
หลุดจากทขจรีง ๆ กมาถิง, ตรงเขารองอกว่า
เมียมแกตงกักขง หากความว่าเป็นบ้า. อะตริอานา

ประหลาดใจยิ่ง ที่แลเห็นสามชงเขาใจว่าเวลานั้นอยู่ในอรักรขาของแม่ช้อย่างกวัดขັນ.

เอเกียนเห็นลูกชาย ก็นึกว่านั่นคือลูกที่ลาไปตามพี่และแม่, ด้ใจจนน่าตาไหลทรสกว่าอย่างไรเสียก็รอดตาย, เพราะเชอแน่ว่า ลูกรักผู้ปกครองต้องหาเงินช่วยพ่อได้, จึงปราศัยกับแอนตีโฟลัส (พ) ฉันทุก, แต่บังเกิดคววมพิศวงไม่น้อย ที่ลูกประดีเชออย่างแข็งแรง (ตามคววมจริงใจด้วย) ว่าไม่รู้จักแก เพราะแอนตีโฟลัส (พ) ผู้นี้ไม่เคยเห็นบิดาเลยตั้งแต่จากกันมา. เอเกียนผู้นำสงสารเลยรำพึงว่า คงเป็นเพราะคววมทุกข์โศกของลูกเองกรรมมัง ทำให้เปลี่ยนปลกติภาพ, หรือเขาละอายที่จะเป็นลูกคนถูกประหารชีวิต, ขณะนั้นกำลังพยายามให้ลูกชายรับว่าเป็นพ่อ, พ่อดีแม่ช้ฟาแอนตีโฟลัส (น) และตรอมไอ (น) ออกมาพบบริษัทนั้น. อะตริ

อานา ก็แลเห็นสามสี่สองคนและคนไขสี่สองคน
จริงๆ ไม่ใช่เงา, เลยยื่นตะลึง.

บัดนั้นความผิดต่างๆ เป็นอันแจ่มแจ้ง. พ่อ
เมือง, เมื่อแลเห็นแอนตีโฟลัสสองคน ครอม
ไอสองคน เหมือนกันไม่มีผิด, ก็เห็นเรื่องตลอด,
เพราะตามคำให้ การที่เอเกียนบรรยายในตอนเช้า
คนทรงสนน ต้องเป็นลูกชายเอเกียนสองคน
และลูกช่วยสองคน.

ความสขทมิได้หวัง ก็กระทำให้ประวัติของ
เอเกียนสำเร็จลง, เรื่องที่เอเกียนเล่าในตอน
เช้า เต็มด้วยความเศร้าโศก, และตัวต้องโทษ
ประหารพร้อมกับเวลาอัสดงก็ กลับกลายลงปลาย
ดี เพราะนางชแสดงตนว่าเป็นภริยาของเอเกียน
ที่พลัดพรากจากกันไปนาน และเป็นมารดา
แอนตีโฟลัสทั้งคู่.

เมื่อชาวประมงพรากเอาแอนตีโฟลัส (พ) กับ
ครอมไอ (พ) ไปจากนาง, นางก็เข้าวัดบวชเป็น

ช, อาศัยความเฉลียวฉลาด นางจึงเป็นซ้เจ้า
วัด, ทนางบ่อกันชายแปลกหน้าไว้จากนางอะตริ
อานานัน ก็หาไม่ว่าเขาเป็นลูกตัว.

ต่าง ยินดี ปลาทบปล่ม แสดง ความรัก ระวางพ่อ
แม่และลูกทั้งคนใช้จนเพลิน จนลืมไปว่าเอเกียน
ยังอยู่ ในคำพิพากษาประหาร, ครั้นเมื่อสงบ
ความตื้นเต้นแล้ว แอนตีโพลัสชาวเอพีส์ส(พ)
ก็ให้เงินค่าถ่ายช้ตพ่อ, แต่พ่อเมืองไม่รับ,
ยอมยกโทษให้ ทเดียว. พ่อเมืองเข้าไปในวัด
พร้อมด้วยครอบครัวทพบกันใหม่. เพื่อฟังคำ
สนทนาปราศรัยถึงเหตุการณ์ที่แลวมา. ความดี
ใจของตรอมไอทังสองก็ไม่ควรลืม, ต่างคนต่าง
ชมกันว่าสวย เพราะต่างกุดเห็นหน้าของตนได้
โดยไม่ต้องใช้กระจกเงาส่อง !

05/04/2565

อะตริอานา ได้รับโอวาทจากแม่ฝัว, แต่
นนมา นางเลิกการหึงหวงไม่เป็นสาระ, และ
ไม่กล่าวคำข้ตหูให้สามได้ ยินอีก.

แอนตีโฟลัสชาววีระคัส (น) แต่งงานกับลู
อานา น้องเมียพ, และเอเกียนกับภริยาองอยู่
กับลูกและลูกสะใภ้เฝ่สหลายบ. ส่วนความ
เข้าใจผิด เพราะความเหมือนกันเป็นเหตุ ก็
ยังคงผิดน้าซ้นกันอยู่ เรื่อยไป.

เห่หมื่นศกกา

ราชาลืออันดี กับราชินี เหมมิโอน เสวย
ราชย์อยู่ ด้วยกันณเกาะสกล เป็นสุขสำราญมา
นาน. ราชามิสเนหะในราชย์อย่างยิ่ง. ถึงกะ
มีสันโดษพอเหตุห้อยเพียงนั้น ไม่มีสงอนท
จะประสงค์อีก นอกจากหวังพบมิตรเกาคือ
ไปลิกษณ์สราชาแห่งประเทศโบฮีเมีย ซึ่งเคย
เป็นเพื่อนนักเร่ร่อนมาด้วยกัน. ใครจะนำให้
จักราชมนตรีของเชอควย. ราชาลืออันดี กับ
ราชาไปลิกษณ์ดี เคยศึกษาศิลปวิทยาพร้อมสำนัก
มิสยาป โมกซ์ กันมาแต่ยังเยาว์ ครั้นชนกสน
ชพ. ต่างจึงครองราชย์ในนครวันของตนๆ.
ราชสภายังสองน ไม่ได้พบเห็นกันเสียเลย,
เป็นแต่ส่งจดและบรรณาการไปมาหาสู่ กันเนื่องๆ
ด้วยความระลกกถึง.

ภายหลัง ราชินีไปลิกซ์เนส ขัดคำสั่งเชอเชเลีย
 บ่อย ๆ หนักเข้าไม่ได้, จึงออกจากแคว้นโบห์
 เมีย ไปยังเกาะสัสลี เพื่อเยี่ยมเยือนราชินี
 ออนดิส.

ในตอนแรกของการเยี่ยมเยือนนี้ ราชินี
 ออนดิสเบิกบานหฤทัยมาก, เล่าความกันไป
 เมื่อครั้งยังเยาว์วัยแก่ราชินี, และทำการปฏิสน
 ธิการแก้มิตรเก่าอย่างสนิทสนม, ต่างกล่าวถึง
 ครั้งกระโน้น-ครั้งอยู่ในโรงเรียน, เล่าความซุก
 ซนตลกคะนองแปลก ๆ; ราชินีจงฟังการ
 สนทนาอย่างสนุกสนานเพลิดเพลิน.

ครั้น ราชินีไปลิกซ์เนส อยู่ในราชสำนักส
 ลีลพอสมควร, ก็เตรียมจะกลับ, แต่ราชินี
 เหมอไออน (ตามความประสงค์ของภัสดา) พร้อม
 หังราชา ได้วิงวอนให้ ยืดเวลาอยู่ ออกไปอีก.

ชั้นแรก ราชินีไปลิกซ์เนส ไม่ยอมอยู่
 ต่อไป, แสดงอาการจะกลับให้ได้; แต่เมื่อ

ราชาลือนอนตีสขอให้อยู่ต่อ, และราชินีเหม็น
 โอนอ่อนวอนด้วยประการต่าง ๆ; ก็เกิดใจอ่อน
 ขนมา, เสขอ่อนวอนไม่ได้, เลยระงับความ
 ประสงค์, คงอยู่ต่อไปอีก.

ถึงแม้ว่าราชาลือนอนตีส ไว้ใจเพื่อนและ
 เคยเชื่อถือ ความสัตย์สุจริต แห่งราชินีเพียงไร;
 ครั้นเวลานานเน่นออก, ความสนิทสนมในระวาง
 สหายและราชินียิ่งกลมเกลียวเป็นกันเองหนักเข้า
 ราชาลือนอนตีสกลับเกิดหงษามา. ราชินีเหม็น
 โอนจะประพฤติต่อราชาไปตักยณีสอย่างไร อัน
 เป็นการทำตามประสงค์ของราชา เพื่อให้ต้อง
 หฤทัยด้วย, กลับกลายเป็นเพิ่มเชอความหวัง
 หวังแก่ราชาลือนอนตีสยิ่งขึ้น, กระทำให้ราชาล
 ออนตีสเปลี่ยนสภาพจากภัสตาหตยง ทรกยง
 เป็นคล้ายอมมนุษย์ไปทีเดียว. ราชาลือนอนตีสให้
 หา คามิลโล งามวางในราชสำนักผู้หนึ่งมา, เล่า
 เรื่องตเกิดระแวงสงสัยให้ฟัง, และให้จัดการ

วางยาพิษราชาโปลิกซ์เนสเสส.

จากวางคามิลโล เป็นคนฉลาดพอที่จะหยิ่ง
ทราบว่าคุณแม่หวังของราชาตนทานมิดได้ จึง
ไม่ยอมวางยาพิษแก่ ราชาโปลิกซ์เนสเสส ผู้ไม่มี
ผิดเลย, เกิดความให้ราชาโปลิกซ์เนสเสส ทราบเรื่อง,
และถามพี่น้องคนนอกเขตสี่สี่สี่ด้วย. อาศัย

ความร้ายเหี้ยมของจากวางคามิลโล ราชาโปลิก
ซ์เนสเสสประดาต ถึงเวลานโบฮีเมียโดย สวัสดิภาพ.

จากวางคามิลโล เดียวอยู่ในสำนักโบฮีเมียแต่
บัดนี้มา, และได้รับฐานะเป็นกัลยาณมิตรที่
โปรดยิ่งของราชาโปลิกซ์เนสเสส.

การที่ราชาโปลิกซ์เนสเสสหนีรอดไปได้ นั้น ทำให้
ให้ราชาโปลิกซ์เนสเสสหนีรอดไปได้ นั้น ทำให้
ลูกหลานฮังการี, รับผิดชอบไปให้ราชินี พบ
กาดินนี้อยู่ กับโอรสน้อยชื่อมานิลัส ผู้เริ่มขอ
เดเรเร่าเองให้พระแม่พงอย่างน่าเอ็นดู, พอ
บิดาเข้าไปดู; โอรสก็ถูกกะชากตัวออกไป,

และมารดาภักตสังขยัคททเดียว.

เจ้านามีส ถึงแม่เปนกุมาร แต่ก็มีความรัก
ใคร่แม่มาก, เมื่อเห็นแม่ถูกทำตายเกียรตยศ
ต้องจองจำในพันธนาการ, ก็โศกเสวกรรแสง
ไห้หนักเขาลงไม่เป็นอันกินอันนอน, ซึ่ง
ใครๆ มาเห็นจะต้องปลงว่า เด็กน้อยจะถึงอัน
ตรายต่อชวตเพราะกำลังความโศกเสวรา่นั้น.

เมื่อสั่งให้ส่งราชินีไปคุกแล้ว, ราชินี
คลีโอมีนีส กับ คีออน เสวททั้งสองไปยังตำบล
เทลเฟส เพื่อเสยงตาม อะโปโลโล ผู้เป็น
เจ้าว่า ราชินีเสยบตพรตคือสวามิภักตจริงหรือ
ประการไร.

ราชินีเหม็นไอ้อยู่ในคุกไม่นาน, ก็ประ
สศตดา. การเห็นหน้าบุตรน้อยเพื่อนทุกคน
ทำให้ราชินีนำส่งสารถึงสภค้อยบ้านเทาเทวย
และมีปราโมทยชุนบาง, แต่มักจะมั่นคงหาร
กาด้วยความน้อยใจ "โธเอ๋ย! เจ้าก็พลอยเป็น

นักโทษ, และแม่ก็ปราศจากความผิดเช่นเจ้า."

ราชินีเฮอมีโอนัมเพื่อนผู้กอดปรัดด้วยใจเมตตา
 กรุณาผู้หนึ่ง ชื่อเปาลีนา เป็นภริยาของอันตี
 โคนัส เสวกแห่งกรุงสสิลี; พอทราบข่าวว่า
 ราชินีเฮอมีโอนัมประสูติธิดา ก็ตรงไปยังพันธ
 นาคาร. ครั้นถึง นางเปาลีนา ก็พูดกะ เคมีเลีย
 สตรฟ เจ้าหน้าทศมราชินีเฮอมีโอนัม "แม่เอมิเลีย
 จ้า, สมเคราะห์ไปทศราชินีน้อยเกิดว่า ถ้าเชื่อ
 และไวใจแล้ว ฉันจะเชิญบุตรน้อยไปยังราชา.
 เราไม่รู้แน่หรือกว่า เมื่อเธอเห็นเด็กน้อยเขา,
 หุกทัยจะอ่อนคลายพิโรธลงปานไร."

"เจ้าคะ, ฉันจะทศราชินี. วันนเอง ได้
 ยินเสียงคร่ำครวญใครให้ มีใครสามารถนำธิดาเข้า
 ถวายราชา." 2565

นางเปาลีนา พูดต่อไป "บอกท่านเถิด ว่า
 ฉันจะทศราชาดีอนตสออย่างไมเกรงขาม เพื่อ
 เป็นการช่วยเหลือพระนาง."

“ขอให้ท่านจงเจริญเถิด ในการท้มักรณา
ต่อราชินีนาสงสารเช่นนี้;” นางพนักงานเอมเดียว
พูดแล้วก็ไปแจ้งแก่ราชินีห้อมิโอน ราชินียอม
ให้ชดาด้วยความตั้งใจเต็มตน, เพราะไม่เคยนึก
ฝันเลยว่าจักมีผู้หาญนำทหารกาไปยังราชาได้.

นางเปาลีนา นำเด็กฟงเกิดใหม่ รัดลัน
เข้าหน้าท่นั่ง โดยไม่รอฟงเสียงสามผู้พยายาม
ห้ามปรามเต็มกำลังด้วยเกรงว่าจะถูกกรว. พอ
ถึงที่ประทับ นางเปาลีนาที่วางทหารกลงแทบบาท
มูลราชา. พลังเริ่มทลแก่ราชินีห้อมิโอน,
และกล่าวปรามาสว่าราชาโรมนุษยธรรม, และ
ร้อง ขอให้กรณาแก่ชายาและบุตรผู้ปราศจากมน
ทิน. อาการที่นางเปาลีนาประพฤต็องอาจเช่นนั้น
กลับทำให้ไฟพิโรธแห่งราชาลุกฮ้อยิ่งจน ถึง
กะดำรัสให้ เสวกอันติโคนัส ผู้สาม ก้าวตัว
ออกไปพ้นหน้าท่นั่ง.

นางเปาลีนา จำต้องออกไป, แต่ทั้งเด็ก

น้อยใจแทบขาด, ด้วยคิดว่า เมื่อ
พ่อลบก้อย ด้วยกันต่อสอง บางทีพ่อคงเกิดความ
สงสารพี่ ไม้มืดท่ายองโย

นางเปาตินา กัดฟัน, พ้อออกไปพ้นหน้า
กึ่ง: บิดาพี่ ปรากฏการณย์กึ่งให้ เสวก
อันดีโคนัส นำเด็กน้อยไปทะเล, ทงไว้ตาม
ผังร่างแห่งใดแห่งหนึ่ง เพื่อให้สุนัขสนเสียบ.

เสวกอันดีโคนัส, ไม่เหมือนจางวาง กา
มิลโล, ก้มหน้าแต่ทำตามโองการ: นำเด็ก
น้อยไปยังเรือทันที, แล่นออกทะเลไป, เพื่อ
ทงไว้ที่ผังร่างแห่งใดแห่งหนึ่งซึ่งจะไปพบเข้า.

ราชาหลงลงโทษราชินีเหอมีโอน เสียอย่าง
งมงาย จนไม่ร้องขอให้เสวกทั้งสี่ คือ กลดีโอมินัส
และ ดีซอน⁵⁶ ซึ่งเปนทูตไปเสวยถาม อะโปล
โล ผู้เป็นเจ้าที่ตำบล เดลโฟส, กลับเสียก่อน.
ราชินี ประสงค์ตาไม้ทันกวัน และชายังต้อง
ระทมทุกข์ โสภณบัตรน้อยยอดทัก ซึ่งต้องถูก

พรวดไปลิบลิบ, ก็กลืนน้ำตัวมาพิจารณาณท่ามกลางประชุมชน. เมื่อมขมนตรพิ พพากษาตลา การมาประชุมตัดสินพร้อมพกตรแล้ว (ฝ่ายราชัน ยืนเป็นนักโทษ, กายสั่นเทาอยู่ ต่อหน้าพลเมือง ของตนเอง); คลีโอมินัส และดิออน ผู้เสวก ก็มาถึงที่ประชุม, ถวายซองผนึกตราขงมหานา นายอยู่ข้างใน. ราชาดิออนตีสให้เบตผนึก

ออกอ่านในท่ามกลางประชมนั้น. คำทำนายนายว่า-
 “ราชันเหมมิโอน ไม่มีผิด; ราชาไปลิกษณีส ไม่ควรถกกรังเกียจกันແหนง; จางวางคามิลโล เป็นชาติซอัสตยจริง; ราชาลิออนตีส เป็น กษัตริย์ ใจร้ายขหง, และจะต้องอยู่ โดยลำพัง, จะไม่มีทายาท, เว้นแต่จะไปหาสังทหายแล้ว กลับคืนมาได้.”

ราชาหายอมฟังคำทำนายนายไม่, กลับตลตัน กล่าวว่คำเหล่านี้เป็นถ้อยแกตงสรร กลั่น กล่าว

ของพวกราชินี, คงให้พิจารณาราชินีต่อไป.
 ขณะราชาได้ออนตัสรับสั่งอยู่นั้น มราชบุรุษเข้า
 มาทูลว่า เจ้ามามีลัสทราบว่ามีคนต้องพิพาก
 ษาให้ประหารชีวิต, ก็เสร์ไอศกเสียใจสนับพ
 เสียแล้ว.

ราชินีเหอมีโอนได้ยื่นว่าโอรส ยอดหัวใจ ถึง
 มรดกกรรมแล้ว ก็ลมสลดลง. ข้านั้นแฉง
 เข้าไปในดวงหทัยราชาได้ออนตัส, รู้สึกสงสาร
 ขนมาบ้าง, จึงสั่งให้นางเปาลินาและข้าหลวง
 นำราชินีไปแก่ ไซโทเฟน. นางเปาลินาไปไม่
 ซากลับมาทูลว่า ราชินีเหอมีโอนสนใจแล้ว
 เหมือนกัน.

เมื่อทราบประพฤติกเหตเช่นนั้น ราชารุ่สำ
 นึกถึงความโหดร้ายที่ได้กระทำมา, และรู้ตัว
 ว่าการที่ได้กระทำไปอย่างร้ายกาจตนเอง เป็น
 เหตุให้ราชินีสับชีพ, บังเกิดความเขอแถมบศ
 นว่า ราชินีไม่มีผิด, จึงระลึกลงคำทำนายว่า

จริง, และจำได้ว่า 'สิ่งหายไปแล้วกลับ
 คนมาได้' นั้น เห็นจะเป็นบุตร, เขาจะ
 ไม่มีราชทายาท, เขามามีสกสนไปแล้ว;
 บัดนี้ จะยอมยกบ้านเมืองให้ ถ้าผู้ใดนำธิดา
 กลับคนมาได้. ราชาดิออนตีสจำต้องเสวยทุกข์
 ทนทรมาณเต็มไปด้วยความเศร้าโศกาคร.

เรือลำที่เสวกอันติโคนัส นำเด็กหญิงน้อยไป
 ทะเลนั้น ถูกพายุลัดพัดพาไปยังฝั่งแคว้นโบ
 ทเมีย อาณาจักรของราชาไปลิกษณีส. เสวก
 อันติโคนัสชนฝั่งที่นั่นแล้ว ก็หงเดกน้อยไว้,
 แต่หมดความสามารถที่จะกลับเกาะสสิส เพื่อ
 รายงานแก่ราชาดิออนตีส ว่าได้หงเดกน้อยไว้
 แห่งหนตำบลไหน, ด้วยเหตุนี้ เมื่อ เสวก
 อันติโคนัส กลับหลังจากจะลงเรือ, ก็มหาราย
 ออกมาจากบ้าน ตรงเข้าประหารเป็นชนเล็กชนน้อย
 ไปหมด : สมเป็นบ้านเมืองของผู้กมหน้าพวงคำ
 ส่งอันผิดทำนองคลองธรรม.

เครื่องหุ้มห่อเด็กน้อย ล้วนไปด้วยอาภรณ์
อันมค่า เพราะราชันเหอมีโอนได้ ตกแต่งด้วยผ้า
งาม เต็มไปด้วยเพชรพลอย เมอมอบตัวไป
ให้ราชาลออนคิส. เสวกอันดีโคเนส เอากระ
ดาษกลัดติดไว้กับผ้า เขียนบอกชื่อว่า เปอติตา
หมายความว่า ผู้เกิดในตระกูลสูงแต่ต้องซัด
เชฟเนจร.

เมฆบาลผู้หนึ่งพบเด็กน้อยนั้น, ด้วยความ
หมมม่นษยธรรม, จึงพาเปอติตา น้อยไปบ้าน,
มอบให้ภริยาเลียวรักษาเป็นอย่างดี, ความจน
มันดาลให้ เมฆบาลยกยอกเพชรเม็ด ของเด็กบาง,
จำต้องย้ายเคหาสถานไปท่อนซ่งไม่มีใครนึกแปลก
ใจในฐานะของเขาคนงั้น: เมื่อซอเกาะด้วย
เพชรพลอยของ เปอติตา, ก็เลยกลายเป็นเมฆ
บาลเศรษฐีชั้น. สองผู้เมียอดสำหัดนอนบ่ารุง
เลี้ยง เปอติตา เป็นอย่างดีเช่นบุตรของตน;
และ เปอติตา ก็หาทราบไม่ว่าตัวมิใช่บุตรของ

เมฆบาล.

เปอตีตาโตขึ้นเป็นสาวสวย, การศึกษาที่ไต่
รับก็เหมือนกับลูกสาวเมฆบาลนั่นเอง. แต่อุป
นิสัยโดยกำเนิดของเจ้าสาวเปอตีตาเอง ทำให้
เป็นผู้มีกริยามรรยาทเข้มช้อยน่าชม สวมกับ
ที่เป็นเจ้านาย มีโลหิตสับสนเชื่อมจากชาติย
ตระกูล.

ไปสักวันหนึ่ง พระเจ้าแคว้นโบฮีเมีย มีโอรส
นามว่า ฟลอริเซล. ขณะที่เขาชายฟลอริเซล
ล่าเนื้ออยู่ ใกล้ท่าอาศัยของเมฆบาล, ได้แล
เห็นผู้ที่เข้าใจว่าเป็นลูกสาวของเมฆบาลนั้น.
ความงาม, ความละมุนละม่อม, กริยามรรยาท
อันพิงชม ของเจ้าสาวเปอตีตาทั้งนี้ ทำให้
ใจเจ้าชายฟลอริเซล เกิดประติพิพัทธ์ขึ้นทันใด.
ต่อมาไม่นาน โอรสผู้เปลี่ยนนามว่า ดอริคคัส
และแปลงรูปเป็นสภาพบุรุษสามัญ ก็เป็นแขกผู้
เยี่ยมเยียนเคหาสน์ของเมฆบาลนั้นบ่อย ๆ.

การที่เจ้าชายฟลอริเซลหายไปจากวังเนื่อง ๆ
 ผิดปกติ ทำให้ราชาไปลิกษณีส อยากทราบ
 เหตุผล, ให้วางคนสะกดรอยคอยตามค ทราบว่า
 โอรสไปหลงรักบุตรเมฆบาล, จึงตรัสเรียก
 จางวางคามิลโล ผู้ชอตรง ผู้ช่วยชีวิตไว้จาก
 มรณภัยแต่ราชาลืออนตีส ให้ตามเสด็จไปยังสำ
 นักรเมฆบาลซึ่งว่าเป็นบิดาของเจ้าสาวเปอดิตา.

ราชาไปลิกษณีส และ จางวางคามิลโล ปลอม
 ตัวไปยังเรือนเมฆบาลแก่, ประจวบคราวมีการ
 รนเรงทำพิธีตตชนแกะ. ถึงแม่ ทั้งสองเป็นคน
 แปรกหน้ามา, แต่ในพิธีเช่นนี้ ทุกคนย่อมได้รับ
 รองเป็นอย่างดี, เขาเชิญให้เข้าไปชุมนุมในการ
 รนเรงด้วย.

ทันนั้น ได้มีไปด้วยความรนเรงสนกสนาน.
 05/04/2565
 อาหารจืดวางเตรียมเสวยกัน ตามประสาบ้านนอก.
 ชายหนุ่ม หญิงสาว เต็มรำกันใน สนาม หญ้า หน้า
 บ้าน. บางกข้อฟ้าแถบ, ถุงมือ, และเครื่อง

เล่นขงมฝ นำไปขายที่ประตบ้าน.

ในขณะทการรแรงกาถึงสนกกรกกรน เจ้าชายฟลอริเซลกับเจ้าสาวเปอดิตา นั่งสนทนากันอยู่ ที่ชอกแห่งหนึ่ง, ดเหมือนว้ายินดกะหนึ่ง กะหนึ่ง กันมากกว่าที่จะ เขาไป ประสมเล่นกีฬาเหล่านนชงทงสองเห็นพองกันว่าเป็นการมา ๆ.

ราชาปลอมองค้สนิทมาก กะทั้งโอรสเองก็จำไม่ได้, เขาไปใกล้จนฟังการสนทนาระวางหนุ่มสาวได้ชัด. ทำทางอัมพงชมและวาจาอันอ่อนหวาน ของเจ้าสาวเปอดิตา ทำให้เธอพิศวงไม่น้อย, รับสั่งกะจางวาคามิลโล "นี่เป็นเด็กหญิงสวยที่สุดของจาพวกชนต่ำ ที่เคยเห็นมา, กรียาเคแสดง วาจาที่ พด ส่อให้เห็นว่า เป็นผู้ดีมีสกุลสูงกว่าที่ควรอยู่ ในที่เช่นนั้น."

05/04/2565

จางวาคามิลโล ปรบรอง "สมเปนธิดาฟ้า."

ราชาตามเมษบาลผู้เฒ่า "สหาย, นั้นเจ้าหนุ่มที่ไหน สนทนากับลูกสาวท่าน?"

“เขาเรียกชอกกันว่า คอริคัส, เขาพูดว่า
เขารักลูกผม. พดกันที่จริงต่างฝ่ายต่างรักกันมาก.
ถ้าเขาหนุ่มใดหล่อน, หล่อนจะนำสิ่งที่เขาไม่
ได้นักใด ฝันมายังเขา” (หมายความว่าเพชร
นิลของ เจ้าสาวเปอดีตา ซึ่งยังเหลืออยู่ จากชอ
และ, เขาเก็บไว้สำหรับการสมรส.)

ราชาโปลิกซ์เนส หันไปพดกะโอรส “อย่าง
ไร, เจ้าหนุ่มน้อย, สบายหรือ? ดใจเจ้าเต็ม
ไปด้วยอะไรอยู่ นะ ไม่เห็นไปเกี่ยวข้องกับการ
เลียงราเรง? เมื่อชายังหนุ่มอยู่, ข้าเคย
บรรทุกความรักด้วยของกำนัลต่างๆ. แต่เมื่อ
ปล่อยให้คนขายของไปเสียแล้ว, ไม่เห็นขอ
อะไรให้เจ้าสาวเลย.”

เจ้าชาย หาได้นักไม่ว่าพดกับบิดา, ตอบ
“ท่านผู้เฒ่า, เจ้าหล่อนหานักถองของเล็กๆ
น้อยๆ ไม้. ของกำนัลที่แม่ เปอดีตา หวังได้
จากข้าพเจ้านั้น ยังติดอยู่ในทรงข้าพเจ้า,” พุด

วางคามิลโล และโอรส. เมื่อกษัตริย์กลับ
แล้ว, เจ้าสาวเปิดตาบ่นกับตัวเอง "ถึง
การณปรากฏเพียงนั้นแล้ว ข้าหาเกรงกลัวอะไร
ไม่; ครึ่งหนึ่งหรือสองครึ่ง ข้าจะทลให้ทราบ
อย่างแจ่มแจ้งเท่ากับว่า แม่แต่พระอาทิตย์ผู้
ส่องแสงอยู่เหนือราชวัง ก็ยังหาหวังดวงพักตร์
จากกะท่อมของเราไม่, เราคงได้รับแสงตะวัน
เท่ากันกับในราชวัง;" นางฟีลาปต์ไปด้วยความ
โศก "แต่บัดนี้ ข้าคนจากความมัวหมองรัก,
จะไม่เกี่ยวข้องกับอีกแล้ว; ขอให้ความรัก
ปล่อยซาเถิด, ข้าจะไปรุดนมแกะและรดน้ำ
ตาข้าละ."

จากวางคามิลโล ผู้ใจดี นกยกย์องขมเขย
กิริยามรรยาทของเจ้าสาวเปิดตามาก. เห็นว่า
เจ้าหนุ่มมีความ ประดิพัทธ์ เสน่หา อย่าง ดุด ดม
เหลือที่จะเล็ดร้างจากนางตามปรารถนาบิดาได้, จึง
คิดหาอุบายจะช่วยเหลือหนุ่มสาวคู่นี้, และใน

บัดนี้เอง ก็นึกทางที่เหมาะจะไปได้ทางหนึ่ง.

จางวางคามิลโล ตระหนักแน่มานานแล้วว่า ราชาลืออันดีส ถกความโทรมนัสย์ ครอบงำทร มานมาหลายปี, ถึงแม้ว่าตนจะเป็นผู้ สนิทซิด ชอบของราชาโปลิกษณีสเพียงไร, ก็ยังประสงค์ ได้พบเห็นเจ้านายของตน ผู้เคยให้ ความสุขร่ม เย็น และบ้านเกิดเมืองมารดรอก. ด้วยเหตุ นั้นจึงแนะนำชายพลอร์เชลและเจ้าสาวเปอติตาว่า ควรพากันไปยังเกาะสศีล เพื่อขอความอารักขา ที่ราชาลืออันดีส, และต่อไปก็คิดอ่านขอโทษ ราชาโปลิกษณีส เพื่อให้ กลับมามีความกรุณายอม ทำการสมรสได้.

การแนะนำเช่นนั้น หม่อมสาวทั้งคู เห็นด้วย อย่างยินดี. จางวางคามิลโลผู้ เป็นตัวการใน เรื่องหน่กรงนยอมนให้เมษบาลเฒ่าติดตามไปด้วย.

เมษบาลเฒ่าไม่ถ่มเพชรรพลอยของเจ้าสาวเปอติตา ที่ยังเหลืออยู่ คงเอาติดตัวไปจนหมด, พร้อม

ทั้งเสื้อฟ้าทนมหห่อเมื่อยังเป็นเด็กแดง, และกระ
ดาบซงกิลด์ติดอยู่ ครั่งกระนั้นด้วย.

การเดินทางเรียบรอยสะตวกดี. เจ้าชายฟลอ
ริเชล, เจ้าสาวเปอดีตา, จางวางคามิลโล และ
เมฆบาลเต่า ถึงราชสำนักสก็ลโดยสวัสดิภาพ.
ราชาลืออนตีส ผู้ยังไว้ทุกข์อาลัยถึงราชินีและ
บุตรทหายไปอยู่, ต้อนรับคามิลโลด้วยความ
กรุณาแยง และยินดีต้อนรับ เจ้าชายฟลอริเชล
ด้วย. แต่สังเกตเห็นราชาลืออนตีส เอาใจ
ใส่ในเจ้าสาวเปอดีตามาก ชงเจ้าชายแนะนำว่า
เป็นคู่รักของเขา, ด้วยเหตุที่เห็นว่ารูปร่างข้าง
ละม้ายแมนเหมือน ราชนีเหอมิโอน ผู้ล่วง
ลับไปแล้ว. นทำให้ทวิโสลาตรชนอก, และ
ตรัส "สตรีผู้นหากว่าลกสาวยังอยู่ แล้ว ก็คง
เหมือนผู้นแหละ," แล้วหันพักตร์ไปตรัสกะ
เจ้าชายฟลอริเชล "เราไม่พบปะบิดาของท่าน
นานแล้ว, เรายังตั้งใจอยากพบอีกอย่างยิ่ง."

เมื่อเมษบาลผู้เฒ่าสังเกตเห็น ราชาลืออัน
 คัส เอาใจใส่ในเจ้าสาวเปอดิตามาก, และได้
 ยินเรื่องว่าเสยชิตาไปตั้งแต่ยังอยู่ในผ้าอ้อม, จึง
 เทียบเวลาเมื่อครั้งไปพบเจ้าสาวเปอดิตา ที่ชาย
 ผิงพร้อมทั้งอาการ ซึ่งเป็นเครื่องแสดงตระ
 กูลสงด้วย. กรณีแวดล้อมเหล่านี้ทำให้ เมษ
 บาลเชื่อมั่นอนว่า เจ้าสาวเปอดิตา, กับชิตา
 ที่หายไปนั้น เป็นคนเดียวกัน.

เจ้าชายฟลอริเซต, เจ้าสาวเปอดิตา, จาง
 วาตามิลโต และ นางเปาตินาผู้ซอस्थ्य อยู่ฟัง
 เมษบาลเฒ่าเล่าประวัติการณ์แก่ ราชาท พบบทารก
 และเหตุร้ายที่เกิดขึ้นแก่ เสวกอันตีโกนัส ผู้
 ถูกหมกกดตาย, แล้วเอาหลักฐานสำคัญออก
 แสดง คือ: ผ้าห่มห่ออันมิดา ซึ่ง นางเปาตินา
 จำได้ว่าเป็นผ้าทราชชนเหมือนโอมห่มไปให้, กับ
 ทงเพชรพลอยซึ่งนางจำได้เหมือนกันว่า ราชชน
 เหมือนโอม ผู้กคอและประดับไปให้, ตลอดทั้งชน

กระตาคมขง นางเปาลีนา จำได้ว่าสามเป็นผู้เขียน
ลายมือนั้น. "ไม่ต้องสงสัยเลยว่า เจ้าสาวเปอ
ดิตา คือบุตรของ ราชาลืออนตีส จริง. แต่,
อนิจจา! นางเปาลีนา อยู่ในระหว่างความเศร้าโศก
เสียใจที่ สามถึงแก่กรรม กับความฉ้อใจที่คำทำนาย
สมจริงว่า ทายาทที่สาบสูญไปแล้วของเจ้าแผ่นดิน
คืนจะกลับคืนมา. เมื่อราชาลืออนตีส ได้ยิน
ว่า เจ้าสาวเปอดิตา เป็นธิดาของตน, ยิ่ง
มีความคิดถึงราชินีเฮอมีโอน ว่าไม่ได้ยิน รับ
ขวัญลูกรัก, บังเกิดความตื้นตันทรวงพุดไม่คอย
ออก, ได้แต่ว่า "โห้เอ๋ย, แม่เจ้า! แม่เจ้า!"

นางเปาลีนา ชัดแจ้งหวัะความปลาบปลื้มหรือ
ความเศร้าโศกนั้นเสีย, ทล ราชาลืออนตีส ว่า
มือนุสสาวรย ชงแล้วใหม่ ๆ ทำด้วยฝีมือนาย
ยติโอโรมาโนชาวอิตะลฟี มชอเสียง, เหมือน
รูปราชินี; ถ้าราชาจะไปดูที่บ้านนางแล้ว, จะ
รู้สึกว่ารูปร่างคือ ราชินีเฮอมีโอน แน่แท้. แล้ว

ต่างก็พากันไป, ราชามีความประสงค์มากที่สุด
เพื่อเห็นรูปคล้ายราชินีห้อมิโอน: ส่วน เจ้า
สาวเปอตตา ก็อยากดูให้รู้ว่ามารดาจะมีรูปโฉม
เป็นอย่างไรบ้าง.

เมื่อ นางเปาลีนา เบ็ดมานชงกนอนสสาวรีย์
อันทางชาญฉลาดทำขนเรยบรอยเหมอน ราชินี
ห้อมิโอน ไม่มีผิด—พอเหลือบแลเห็น ราชาก็
บังเกิดสลดรันทดหฤทัยสุดที่จะรำพัน, นิ่งอัน
ต้นกมลมิสามารถจะกล่าวประการไร.

นางเปาลีนา ทล “ข้าพระเจ้าขอความ
คุณของพระองค์: คุณภาพเป็นเครื่องแสดง
ว่าพระองค์ ประหลาดมาก. รูปนี้เหมือนราชินี
มิใช่หรือ?”

ด้วยคำนาน ราชาก็คอยพยายามพูดออก
มาได้: “เหมือน-เหมือนทีเดียว; เมื่อนั้น
เริ่มรักหัดอน, หัดอนก็ขนอนอยู่ในท่าเช่นนี้: แต่
เปาลีนา, ครังกระนั้นดูเจ้าหัดอนไม่แก่เท่ารูป

นน."

นางเปาลีนา— “เป็นด้วยความฉลาดของช่าง
ผู้ประดิษฐ์ ซึ่งถ้าราชันเหอมีโอนยังดำรงชีพ
อยู่ในบัดนี้รูปนกกเหมือน กับที่เป็นจริง. ขอ
ประทานบัตมานเสียเถิด สักหน่อยจะสำคัญ
ไปว่ารูปนั้นเคลื่อนไหวได้.”

ราชาห้ามหน้ท “อย่า—อย่าปิด. แน๊ะ, คุณ
เออาช, คามิลโล, แก่ไม้่นกหรือว่ารูปนั้นหายใจ
ได้ ดูดวงตาช้ กลอกได้ด้วยนา!”

นางเปาลีนา— “ข้าพระเจ้าต้องขอบัตมาน,
สัญญาจะวิปลาส หลอกให้พระองค์เองเชื่อ ว่ารูป
มีชีวิตอยู่.”

ราชาลอนดีส— “เปาลีนาเอ๊ย, อักข้สืบ
บฉนกกคงคิดเช่นนน. เดียวนตาฉนกกเห็นว่าหายใจ
ใจได้ ด้วยชา. แหม, เครื่องมอวิเศษอะไรนะ,
สลักให้เห็นว่าหายใจได้ด้วย? อย่าห้ามฉนเลย,
ฉนจะจูบละ?”

นางเปาลีณา— “ซากอนเจ้าซา, สแดงริม
 ฝักยังไม่แห้ง, ประเดี้ยวจะเบียดติด. ซ้า
 พระเจ้าบดมานละ.”

“ไม่ยอมเป็นอันขาด.”

เจ้าสาวเปอติตา ถูกเขาสงพินิศพิเคราะห์รูป
 มารดาอย่างละเอียด, ใจก็นักชมความสวยงาม,
 ในที่สุด เอ่ยออกมา “ฉันอยู่ดรูปแม่นี่ นาน
 เก่าไรก็ได้.”

นางเปาลีณา ทลราชา “พระองค์จะหยด
 นักรบมีชีวิตและให้ ซ้าพระเจ้าบดมาน, หรือ
 จะเตรียมพระองค์ เพื่อส่งพิศวงขังกวาน ? ซ้า
 พระเจ้าสามารถทำให้รูปเคลื่อนไหวก็ได้, ให้
 ลงมาจากแท่นก็ได้, ให้จับหस्तก็ได้. แต่
 แล้วอย่าทรงนึกไปว่าซ้าพระเจ้าเป็นแม่หมดหมอผี,
 ซง ซ้าพระเจ้าขอประติ เขรเสยก่อนว่าหาเป็นเช่น
 นั้นไม่.”

ราชาผู้ประหลาดหกทัยมาก ตรัส “ฉันพอใจตามที่เจ้าจะบันดาลให้รูปนั้นทำอะไร ๆ ทั้งสิ้น, ทำให้รูปพูดได้ ฉันก็จะพอใจฟัง; ทำให้พูดหรือทำให้เคลื่อนไหวได้ ก็คงง่ายปานกัน.”

นางเปาลีนา สั่งให้บรรเลงดนตรีเสียงเบา ๆ ชน-ซึ่งได้เตรียมไว้พร้อมแล้ว-ในทันใด. รูป “หิน” ก็เคลื่อนไหวลงมาจากแท่น ตรงเข้ากอดศอพระราชานั่น, พ้อยู่ที่นั่นเกิดพิศวงอัศจรรย์จนลุกขนชันไปตามกัน. แล้วรูปเริ่มพูด “ขอให้พระกษัตราทรงเจริญ ขอให้ลูกชงพงพบปะใหม่จงเจริญด้วย”

“ไม่ต้องพิศวงเลย เรื่องรูป “หิน” ตรงเข้ากอด ราชาลือนอนที่ส และอ่านอาศิรพาทให้กษัตราและบุตรเจริญ, ไม่ต้องประหลาดใจเลย, เพราะว่ารูปนั้น คือ เหมมิโอน, ราชนียังทรงชีวิตอยู่จริง!

นางเปาลีณา แสร้งหลอวงว่า ราชินีเหมมี-
 โอน สนขพแล้ว, ด้วยคิดว่ามีทางเดียวที่จะ
 ช่วยนางได้. ราชินีเหมมีโอน อยู่กับนางเปา-
 ลีณา ตั้งแต่บัดนั้นมา โดยราชาลืออนตีสไม่
 ทราบ, จนถึงคราวที่นางรู้ แน่ว่าได้พบ เจ้าสาว
 เปอลิตา นั้น. ที่จริง นางขอมยกโทษที่ราชา
 ลืออนตีสได้กระทำต่อแล้ว, แต่ส่วนที่ประพฤดิ
 การุณกรรมต่อลูกน้อยนั้น นางไม่ยอมให้อภัย.
 ราชินีมิ่งวงลับกลับมาอีก, บุตรที่
 หายไปได้ กลับกลับมา, ราชาลืออนตีสก็ ทน
 ทกข เวทนามานมนาน กลับ ปราบ ปลม แสน ทจะ
 ปลม.

ต่างพากันสนทนาปราศรัยรื่นเริงบันเทิงใจปาน
 ว่าเกิดกันใหม่ในสวรรค์ แล้วประสพพร้อม
 พกตรอันเบิกบานแจ่มชน. ชนภและชนนีชอบ
 ใจเจ้าชายพลอริเชล ในการที่ปลงรักบุตรผู้
 เหมือนอยู่ในตระกูลดำ: ขอบคุณอุปการ เมษ

บาลแต่ในการที่ช่วยชีวิตดาไว้ จากวงคามิลโล และ นางเปอลินา ต่างก็ยินดีซึ่งกันและกัน อวสานแห่งการที่ตนได้ปฏิบัติ มาด้วยความสัตย์ซื่อ ให้ผลเรียบร้อยเช่นนั้น.

ขณะที่กำลังปราโมทย์กันอยู่นั้น ราชินีไปลิกษณีส ทรงเข้าไปในวัง.

เมื่อ ราชินีไปลิกษณีส ทราบว่าโอรส และ จากวงคามิลโล หายไป, ก็ตระหนักเห็นว่าจากวงคามิลโล ประสงค์กลับสละ, จึงติดตามมาโดยเร็วที่สุด, พอมาถึงขณะที่เขาปลานปลมปรัดกัน

ราชินีไปลิกษณีส เคยปราโมทย์ไปด้วย, ยอมยกโทษให้ ราชินีแอนดรัส ในข้อที่หวัง มุ่งร้ายมัจจุรณี, ต่างก็สนทนากันตามเดิม เช่นเมื่อครั้งยังเด็กอยู่. "ไม่ต้องเกรงอีกต่อไป ว่า ราชินีไปลิกษณีส จักคัดค้านการสมรสระหว่าง โอรสกับ เจ้าสาวเปอลินา. นางไม่ใช่ "อสูร"

คนเลียงแกะ” แล้ว, แต่นางเป็นมกุฎราชกุมาร
แห่งสสิลี.

ผู้อ่านเรื่องน จะเห็นความอดทนของ
ราชินีเหอมีโอน อันให้ผลเป็นอย่างดี
ดี, กล่าวคือ นางคงอยู่ เสวยบรมยศสมบัติกับ
ภัสดาและบุตร, เป็นราชินีที่เสวยสุขสำราญ
อย่างยิ่ง, สมจริงกับสุภาษิตว่า ขนดี หิตสุขา
วหา ความอดทนย่อมนำประโยชน์ และความ
สุขมาให้. Perseverance is Fortune ความอดทน
ย่อมอุดมผล ด้วยประการฉะนี้แล.

อธิบาย

อะโปลโล โอรสแห่ง ยบีเตอร์ และ ละโต
นา. เกิดที่เกาะ เดโลส ซึ่งพระสมทรมันดาล
ให้ ผุดขึ้นจากท้องทะเล เพื่อเป็นที่อาศัยของ
ละโตนา ผู้ถูก ชูโน ลงโทษ. อะโปลโล เป็น
พระเจ้าแห่งศิลปะ, เวชการ, ดนตรี, โคลง
ฉันท์ กาพย์กลอน, คำทำนายของ อะโปลโล

ที่ตำบล เดลฟี เป็นที่โด่งดังทั่วโลก. เมื่อย
 บัเตอร์ มาลุดอะโปโลโล ขอ อัสคูละบอส
 ้วยขวานฟ้า, อะโปโลโล ก็มาศัยคลอปัส ยักษ
 ฑาเดี่ยวผู้ ทำขวาน ฟ้าปลอมเสียด้วย. เหตุนี้
 บัเตอร์ จึงสาป อะโปโลโล ลงมาจากสวรรค์.
 แล้ว อะโปโลโล ไปยัง เกสสะลี เป็นเมษ
 บาลอยู่แถบ. อะโปโลโล ได้ช่วย พระสมุท
 รางกำแพงล้อมเมือง ทรอย แห่งราชา ละโอ
 เมคอน; ราชาไม่ยอมให้รางวัลอะโปโลโล ตั้ง
 ที่สัญญาไว้, อะโปโลโล จึงสังหารพลเมืองเสีย
 ้วยโรคระบาด. อะโปโลโล มีชื่อน ๆ เรียก
 ได้ อีกมาก, และตำบลที่ตำนานอันศักดิ์สิทธิ์
 ของ อะโปโลโล นอกจากตำบล เดลฟีส ยังมี
 ที่อื่นอีกหลายแห่ง. ถึงแม้ อะโปโลโล มีชื่อ
 พระเป็นเจ้าของชาวโรมัน. ก็ยังมีศาลตั้งอยู่ที่
 เขา ปะละตีนิ ซึ่ง ออกัสตัส เป็นผู้สร้าง.
 อนึ่ง เมื่อเห็นชื่อว่า "เหมันตกถา," ผู้อ่าน

คงรู้สึกเป็นเรื่องทมหนาว ๆ หรือเกี่ยวกับหน้า
 หนาวอะไรสักอย่างหนึ่ง, แต่เมื่ออ่านจนจบ
 เรื่อง จะต้องนึกประหลาดใจโดยไม่เห็นมีเค้า
 หนาวที่ไหน. ทำไมจึงตั้งชื่อเรื่องดังนั้น? ถ้า
 จะเพียงชัดเจนว่า ชื่อ "เหม็นตกลา" เป็นคำ
 แปลจากชื่อเรื่องของเดิม ก็คงเป็นคำแปลงที่
 ต้องการอธิบายอีก: เพราะฉะนั้น จึงขอเล่าเค้า
 มูลไว้เสียในทันทีเดียว.

ราชินี เหมมโอน นิ่งฟังไฟหน้าเตาในฤดูหนาว
 จะฟังเรื่องซงโอรสเป็นผู้เล่า และได้เห็นหน้า
 โอรสน้อยคราวนั้นเป็นครั้งสุดท้าย. โอรสยังไม่
 ทันทจะเริ่มเล่าเรื่องแก่ราชินี ราชาก็พลันเข้ามา
 ในห้อง หาวราชินีนอกใจ. ราชินีผู้เคราะห์
 ร้ายลลคร่าไปทคมขงทันที, และเจ้ามามีลัสก
 สนชนมชีพเสียก่อน ทศภาพยากรรมของ อะโปล
 โลแสดงความบริสุทธิ์ของนางมาถึง.

เหตุฉะฉน แม้ผู้อ่านจะนึกประหลาดใจว่าไม่

เห็น ม^๕ร^๕เ^๕อ^๕ง^๕ ห^๕น^๕าว^๕ ๆ^๕ ที่^๕ไ^๕ห^๕น^๕, ก็^๕ ส^๕ม^๕ค^๕ว^๕ร^๕ แ^๕ด^๕ว^๕:
เพ^๕ร^๕า^๕ะ “^๕ เ^๕หม^๕ัน^๕ค^๕ก^๕ถ^๕า^๕ ” ไ^๕ม^๕ไ^๕ซ^๕เ^๕อ^๕ของ^๕เร^๕อ^๕ง^๕ที่^๕เ^๕ล^๕่า^๕
มา^๕, แ^๕ด^๕เ^๕ป^๕เ^๕น^๕เ^๕อ^๕ของ^๕เร^๕อ^๕ง^๕ที่^๕ย^๕ง^๕ไ^๕ม^๕ท^๕ัน^๕เ^๕ล^๕่า^๕แ^๕ล^๕.

